

Diễm Ngộ

Contents

Diễm Ngộ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	43
7. Chương 7	52
8. Chương 8	58
9. Chương 9	65
10. Chương 10	70
11. Chương 11: Vĩ Thanh	74

Diễm Ngộ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, mỹ công đại thúc thụ, diễn viên x quản lý, ẩm áp văn, HE. Couple: Lãng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-ngo>

1. Chương 1

Thiếu niên nửa thân trên để trần ngồi trên thành cửa sổ hút thuốc, làn khói mỏng manh từ môi hắn phả ra, phiêu tán giữa không trung.

Bao phủ thân thể xinh đẹp là những múi cơ cân xứng, đôi mắt không mang theo chút tạp niệm, tầm mắt thẳng tắp vọng lại, tựa hồ muốn xuyên thấu tấm poster, chiếu sâu vào lòng người.

“Xin chào, tôi là Đỗ Nhiễm. Từ hôm nay trở đi tôi sẽ là quản lý của cậu. Về sau xin giúp đỡ nhiều.”

“Xin giúp đỡ nhiều.”

Lạnh lùng hờ hững đưa tay ra cùng người kia nắm một chút, sau đó rút nhanh trở về. Thiếu niên đứng trước tấm poster phim điện ảnh của mình, khiến người ta cảm thấy lỗi giác, dường như là người bước ra từ tấm poster. Đồng dạng đôi mắt đen láy xinh đẹp, đồng dạng khuôn mặt biểu tình lãnh đạm.

Về mặt như vậy, rất nhiều năm đều không thay đổi.

Đỗ Nhiễm nhíu nhíu mày, chậm rãi mở mắt. Giống như mơ thấy chuyện của rất nhiều năm trước khi đó anh mới ngoài hai mươi, mà Kiều Ứng bắt quá mười tám tuổi, hai người lần đầu tiên gặp mặt. Hiện giờ nhoáng một cái đã mười hai năm, hai năm trước Kiều Ứng với vai diễn Cố Phương, một lần nữa giành được giải thưởng Nam diễn viên xuất sắc nhất, sự trở lại sau nhiều năm vắng bóng, phong quang vô hạn, dường như mới chỉ xảy ra vào hôm qua.

Ấn ấn thái dương ngồi dậy, theo thói quen mò tìm gói thuốc ở đầu giường, kết quả chỉ chạm vào khoảng không, Đỗ Nhiễm quay đầu nhìn chung quanh một chút, lúc này mới phát giác bố trí căn phòng mình không hề quen thuộc.

Ý thức lơ mơ dần dần thanh tỉnh, thân mình vừa động, chỉ cảm thấy một trận đau nhức âm ỉ truyền đến. Đỗ Nhiễm thoáng cái nhíu mày, nghe thấy thanh âm cửa phòng “Roạt rào” một tiếng nhẹ nhàng bị đẩy ra, theo bản năng quay lại nhìn.

Thanh niên xa lạ thân trên để trần, phía dưới mặc quần ngủ đang cầm một ly nước, đứng ở cửa nhìn anh.

“Anh tỉnh rồi à?” Thanh niên thấy anh ngồi dậy thì nhe răng cười.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi thập phần xinh đẹp, thân hình thon dài, mặt mày phi dương, đôi môi tiên diễm, khóe mắt hơi hơi nhếch lên, cả người tản ra mùi hoặc.

Trong nháy mắt, Đỗ Nhiễm không khỏi thấy hoa mắt.

“Kiều Ứng!?”

Tên này thốt ra, sắc mặt đối phương lập tức trở nên âm lãnh.

Mà lời vừa ra khỏi miệng, Đỗ Nhiễm lập tức tỉnh táo lại. Người trước mặt không phải Kiều Ứng hẳn so với Kiều Ứng trẻ hơn rất nhiều, tuy rằng ngũ quan có chút tương tự, nhưng hẳn so với Kiều Ứng diễm lệ hơn nhiều lắm... Đúng vậy, người này cả người tản ra khí thế kiêu ngạo mà sắc bén không thể kiềm chế, đó là điều tuyệt đối không thể xuất hiện trên người Kiều Ứng.

Không đợi Đỗ Nhiễm mở miệng hỏi đối phương là ai, nơi này là chỗ nào, thanh niên đã vài bước bước tới, một tay túm lấy anh từ trên giường kéo lên.

“Anh vừa rồi bảo tôi là gì? Kiều Ứng?”

“À?” Đỗ Nhiễm giật mình hơi mở miệng, sau một lúc lâu mới lúng túng giải thích: “Không, không phải... Tôi nhìn nhầm rồi. Thật có lỗi...”

“Trách không được tôi hôm qua nhiệt tình như vậy.” Thanh niên cười lạnh ngắt lời anh, gương mặt diễm lệ có chút vụn vặt, “Cả đêm đều ôm tôi, không ngừng vuốt ve tôi, tôi vừa rút ra liền vội vã quần lấy...”

Đầu Đỗ Nhiễm oanh một tiếng, theo phản xạ che miệng thanh niên lại. Cả người run rẩy, cất giọng run run: “Cậu, cậu nói cái gì?”

Cái gì cả đêm ôm hắn, không ngừng vuốt ve hắn... Hắn đến tột cùng là đang nói cái gì?

Thanh niên giật tay anh ra, lạnh lùng nhìn: “Anh đã quên? Tiệc rượu đêm qua ở công ty, anh suốt buổi không ngừng lên lút nhìn tôi. Tôi đi toilet anh cũng đi theo, uống đến ngã trái ngã phải, đột nhiên ôm tôi nói tôi thật đáng yêu, còn nôn đẩy lên người tôi. Không có cách nào khác, đành phải mang anh về nhà tôi.”

Đỗ Nhiễm ngậy ra như phồng, những lời thanh niên nói anh nghe như chuyện kể về đêm. Anh miễn cưỡng nhớ lại tối qua đã xảy ra chuyện gì, hình như lúc sau uống hơi nhiều một chút, nhưng anh tuyệt đối không hề nhìn chăm chăm người này suốt buổi, càng không thể làm ra hành vi biến thái theo người ta vào tận

toilet anh chỉ nhớ rõ sau khi mình vào toilet, tựa hồ đụng vào người nào, tiếp đó anh liền nôn ra, tiếp theo... Tiếp theo...

Đáng chết, kể tiếp đã xảy ra cái gì, hoàn toàn không có ấn tượng.

Nhưng là hiện tại thoát nhìn, có vẻ như... Thực sự đã xảy ra một chuyện khủng khiếp...

Đỗ Nhiễm hậu tri hậu giác cúi đầu ngay sau đó anh sợ tới mức cơ hồ nhảy dựng lên, khắp nơi từ bụng đến ngực anh đều loang lổ nhiều dấu vết nhỏ nhàn nhạt.

Căn bản không cần nghĩ nhiều, Đỗ Nhiễm lập tức hiểu được cái này đại biểu cho loại chuyện gì. Khó trách khi tỉnh lại liền cảm thấy thất lực vừa xót vừa đau, nguyên lai, nguyên lai...

Đỗ Nhiễm tức giận run run đưa tay lên, chỉ vào thanh niên trước mặt: “Cậu, cậu...”

Thanh niên làm như thể hoảng sợ: “Tôi làm sao?”

“Cậu còn dám hỏi tôi?” Đỗ Nhiễm giận dữ, “Cậu đối tôi làm cái gì? Mấy dấu vết này nọ trên người tôi là cái gì?”

Thanh niên ngậy ra một lúc, lập tức lộ ra nụ cười khinh thường: “Đừng giả vờ, đêm qua nếu anh không phải vừa vào cửa liền nhiệt tình kéo tôi lên giường thì tôi việc gì phải ngủ với anh a? Tôi cơ khát đến vậy sao, ngay cả một ông chú già như anh cũng không buông tha?”

Lên, lên giường!?

Đỗ Nhiễm ngồi ngốc trên giường, ngay cả ngữ khí rõ ràng ngập tràn ác ý của đối phương cũng đều vô lực phản kháng.

Anh cùng một người đàn ông... Lên giường...

Chuyện này tới thật quá mức chấn động, gần như phá vỡ quan điểm cuộc sống hơn ba mươi năm qua của anh. Được rồi, anh biết hai người đàn ông trong lúc đó... Cũng có thể xảy ra chuyện kia, Kiều Ứng không phải là một ví dụ rõ ràng sao? Nhưng anh cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới có một ngày, loại sự tình này sẽ phát sinh trên người mình.

Anh là người đàn ông đã từng kết hôn a! Tính hướng bình thường đến không thể bình thường hơn!

Thanh niên chăm chú nhìn anh trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười: “Không cần sợ hãi đến vậy a, tôi cũng không cần anh phải phụ trách.”

Ngữ khí lười biếng, giọng điệu không chút để ý làm cho Đỗ Nhiễm không khỏi nhú mày.

Chỉ có mình anh cảm thấy chuyện này... Thực nghiêm trọng sao? Đối phương thậm chí còn không để trong lòng, hơi hợt băng quơ tựa như chuyện này bất quá bình thường như là ăn cơm uống nước.

Đời sống riêng tư của Đỗ Nhiễm từ trước đến nay quy củ mà nghiêm cẩn (1). Từ thời đại học bắt đầu kết giao bạn gái, tốt nghiệp xong thuận lý thành chương kết hôn, sau vài năm cuộc sống hôn nhân buồn tẻ chấm dứt vì một việc ngoài ý muốn vợ anh gặp người đàn ông khác, đề nghị anh ly hôn. Bản thân Đỗ Nhiễm cũng biết cuộc hôn nhân này thiếu khuyết tình cảm mãnh liệt, nhưng anh nghĩ trên thế giới này cuộc hôn nhân nào cũng đều như vậy cả thôi.

Hai người sống chung với nhau, cuối cùng không phải luôn là mấy vấn đề củi gạo dầu muối (2), rồi dần dần nhạt nhẽo vô vị sao? Khi còn trẻ là bạn bè, lớn tuổi hơn một chút thành vợ chồng, kết hôn đã nhiều năm mới đột nhiên nói với anh cái gì thực xin lỗi, em nghĩ chẳng qua chỉ là một lần điểm ngũ (3), lại không nghĩ rằng tao ngũ (4), rồi sau nhận ra đó là tình yêu chân chính, bọn họ thật sự không thích hợp tiếp tục cùng một chỗ với nhau, không bằng chia tay.

Rõ ràng chính là bên ngoài ... a, yêu đương vụng trộm, lại còn nói mấy lời ghê tởm buồn nôn cái gì điểm ngũ cái gì tình yêu chân chính. Đỗ Nhiễm tức giận đến tay chân lạnh lẽo, nhưng khi nhìn thấy người vợ từ trước đến nay vẫn luôn dịu dàng của mình lần đầu lộ ra vẻ mặt kiên quyết như vậy, trong lòng cũng biết đoạn hôn nhân này là không thể tiếp tục duy trì.

Tâm cũng không dành cho mình, vậy giữ cái danh nghĩa hôn nhân phỏng có lợi ích gì.

Trước khi kết hôn cũng gần như là một người cuồng công tác, sau khi ly hôn liền càng thêm đem toàn bộ tâm tư đều đặt vào công việc. Một lần hôn nhân thất bại khiến anh càng trở nên thận trọng, đối với loại sinh vật được gọi là phụ nữ này, trước khi hiểu rõ ràng tuyệt không thể dễ dàng bắt đầu kết giao.

Cuộc sống riêng tư của anh mấy năm nay cũng không thú vị gì, cùng phụ nữ hẹn hò cũng chỉ dừng lại ở mức độ ăn cơm xem phim mà thôi, loại tình một đêm này vượt quá phạm vi đạo đức anh cho phép, thậm chí còn không hề nghĩ qua.

Càng đừng nói là cùng một người đàn ông.

Đỗ Nhiễm lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn thanh niên đang ngồi bên cạnh. Đối phương nói gặp mình trong buổi tiệc rượu tối qua ở công ty, như vậy, hẳn cũng là người trong công ty? Nhưng mình trước kia chưa bao giờ gặp qua hắn, chẳng lẽ là người mới sao?

Đỗ Nhiễm rút cuộc cố sức mở miệng: “Cậu... Là người mới của công ty phải không?”

Thanh niên nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc giương mắt nhìn anh: “Anh không biết tôi? Anh thế nhưng không biết tôi!?”

Đỗ Nhiễm có chút mê muội, hắn nổi tiếng lắm sao? Mình việc gì phải biết hắn?

“Đỗ, Nhiễm!” Thấy anh vẻ mặt mờ mịt, thanh niên tức giận đến cả khuôn mặt đều vặn vẹo, ngũ quan xinh đẹp sáng ngời nhất thời giống như La sát, “Tôi là đối tượng trong hợp đồng mới của anh, anh là quản lý của tôi! Anh thế nhưng ngay cả tôi là ai cũng không nhớ rõ, hỗn đản!”

Đối tượng trong hợp đồng mới? Anh không phải là quản lý của Kiều Ứng sao? Khi nào thì biến thành quản lý của người trước mắt này?

Thoáng cái đầu đau muốn nứt ra, Đỗ Nhiễm hơi hơi rên rỉ một tiếng, day day trán.

.

Anh nghĩ, hai năm trước Kiều Ứng cùng công ty chấm dứt hợp đồng. Người đàn ông kia muốn rời khỏi làng giải trí, trong khi sự nghiệp một lần nữa lên tới đỉnh cao, hẳn thế nhưng không hề quyến luyến mà ly khai.

“Đỗ Nhiễm, những năm gần đây, cảm ơn anh.” Sau nhiều năm như vậy, bàn tay kia vẫn như trước có chút lạnh lẽo, nhẹ nhàng cầm tay anh, “Tôi vốn không thích hợp trong cái vòng luẩn quẩn này, sớm đã mệt mỏi, hiện tại dứt ra rồi đi, ít nhất là ra đi không thảm hại. Tạm biệt, có rảnh chúng ta gặp lại.”

Sau đó, thân ảnh hắn liền biến mất tại giữa trời chiều, cùng bước đi bên cạnh là một người đàn ông.

.

Đỗ Nhiễm chậm rãi quay đầu, hướng về đôi con người cơ hồ muốn biến ra lửa của thanh niên.

“Lăng Hiên.” Anh cúi đầu kêu một tiếng, “Thật xin lỗi.”

Hai ngày trước anh ký hợp đồng mới với một nghệ sỹ, hiện giờ lại nhảy vào vòng luẩn quẩn của thần tượng đang vinh quang tột đỉnh, Lăng Hiên.

Tiệc rượu tối qua ở công ty chính là vì cái cây hái ra tiền này mà tổ chức chào mừng, anh sao lại hồ đồ mà quên mất?

Có lẽ thật sự là tối qua uống nhiều lắm.

Lăng Hiên chậm chậm nhú mồm, nhìn anh thật sâu, trên mặt toát ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Rốt cuộc cũng nghĩ ra? Thật sự là một điểm ngộ không tồi đâu, đúng không?”

Đỗ Nhiễm cười khổ một chút.

Thật sự là một... điểm ngộ chết tiệt.

Đỗ Nhiễm chưa từng nghĩ đến, cũng có một ngày mình cùng nghệ sỹ hợp tác phát sinh quan hệ vượt quá phạm vi bình thường.

Anh từ trước đến nay là người công tư rõ ràng, khi còn làm quản lý cho Kiều Ứng đồng thời cũng từng phụ trách dẫn dắt qua mấy người mới. Không phải chưa từng có mấy nữ diễn viên trẻ tuổi chủ động tiếp cận anh bày tỏ yêu thương, trong cái vòng luẩn quẩn này, ai không khát vọng sớm ngày thành danh, ai không muốn tìm đường tắt một bước lên trời. Hơn nữa một quản lý có tư cách và sự từng trải giống như anh, ở giới này quen biết thực rộng rãi, trong tay tài nguyên không ít, có quan hệ với anh tựa như tìm được một cây đại thụ để dựa dẫm hưởng bóng mát.

Đỗ Nhiễm đối với mấy kiểu quyến rũ cố ý làm như vô tình hướng về phía mình thế này, từ trước đến nay đều nhìn như không thấy.

Nói thật, trong thâm tâm anh khinh thường loại người này.

Nếu là lương tình tương duyệt cũng được thôi, nhưng là có đôi khi đối phương rõ ràng là một lão già hói đầu bụng bự vẻ mặt dung tục, vậy mà mấy cô gái trẻ bề ngoài thanh thuần động lòng người cũng có thể nở nụ cười duyên dáng, khom lưng uốn gối trước mặt đối phương. Đỗ Nhiễm mỗi lần nhìn thấy đều không thoải mái giống như nuốt phải ruồi bọ.

Cho dù tại đây bị cái vòng luẩn quẩn này tiêm nhiễm dần nhiều năm như vậy, cũng vẫn là cảm thấy không thể chấp nhận, rất ghê tởm.

Có đôi khi ngẫm lại, có lẽ mấy cô gái trẻ chủ động tiếp cận mình, kỳ thật cũng bất quá đem mình trở thành đồng loại của mấy lão già đáng khinh kia, Đỗ Nhiễm liền cảm thấy càng thêm ghê tởm.

Cho nên nằm mơ cũng không nghĩ đến, chính mình cũng có một ngày cùng đối tượng mới ký hợp đồng lên giường, hơn nữa đối phương còn là đàn ông.

Mà chính mình còn bị thượng.

.

Cùng Lăng Hiên đêm hôm đó hồ đồ phóng túng, hai người đều ngẫm hiểu làm bộ như cái gì cũng không phát sinh qua, lặng lẽ cho qua mọi chuyện.

Đỗ Nhiễm thật sự là không biết xử lý loại chuyện này thế nào.

Nói thật, đêm hôm đó đến tận cùng kịch liệt ra sao, anh cũng không có ấn tượng nhiều lắm, chỉ biết là sau khi về nhà, cả xương sống thắt lưng đều đau khủng khiếp, cái địa phương ở mặt sau kia sưng đỏ cả lên.

Chuyện dọa người như vậy anh cũng không dám đi bệnh viện, chỉ tự mình lên mua thuốc giảm đau giảm sưng về nhà bôi.

Ngày đó sau khi uống rượu khi tỉnh lại, ngồi trên giường cùng Lăng Hiên mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một lúc, Lăng Hiên rót cuộc ngưng ngừng mở miệng, hỏi anh có đau hay không.

Đỗ Nhiễm run rẩy một chút, theo hàm răng thoát ra hai chữ: “Không sao.”

Bằng không muốn như thế nào? Đem Lăng Hiên trối lại đánh một trận? Hay là thượng lại hắn?

Anh lại không thích đàn ông!

Lăng Hiên sau khi an tĩnh lại, không hề mang bộ dáng khí thế xúc phạm người khác như trước, kỳ thật vẫn là thích thanh niên này, dù sao người có bộ dạng xinh đẹp luôn chiếm nhiều lợi thế hơn người khác, không dễ dàng làm cho người ta ghi hận.

Đỗ Nhiễm không chịu thừa nhận chính là, thực ra bởi vì người này cùng Kiều Ứng gương mặt giống nhau đến ba phần, làm cho anh thật sự hận không được.

Anh nhớ rõ ngày đó trước khi rời đi, Lăng Hiên đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Tôi thật sự... giống Kiều Ứng đến vậy?”

Đỗ Nhiễm ngậy ra một lúc, biểu tình Lăng Hiên cũng không phải vui sướng, cũng không phải khát khao, mà là một loại khó có thể nói bằng lời... Oán hận, trong con ngươi tràn đầy ý không cam lòng, môi mím thật chặt.

Không rõ vì cái gì mình lại thở dài, Đỗ Nhiễm lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không giống.”

Lăng Hiên nháy mắt ngẩng đầu, trong chốc lát liền cười cười tự giễu: “Vẫn là so ra kém hẳn, phải không?”

“Không phải.” Đỗ Nhiễm lại lắc đầu, “Cậu là cậu, hẳn là hẳn, hai người không có chỗ nào giống nhau. Nếu không hề có chỗ tương tự, làm thế nào đem ra so sánh?”

Có lẽ mới nhìn sẽ thấy có chút rất giống, nhưng khi vừa tiếp xúc, lập tức liền có thể nhận ra hai người này khác nhau một trời một vực hoàn toàn như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Lăng Hiên trầm mặc một chút, sau đó cười lạnh: “Anh làm quản lý của hẳn nhiều năm như vậy, nhất định là trong lòng cho rằng tôi căn bản không xứng cùng so với hẳn.”

Đỗ Nhiễm ngó ra.

“Tất cả mọi người đều đem tôi so với Kiều Ứng.” Thanh âm Lăng Hiên đột nhiên bén nhọn, “Chẳng lẽ tôi hôm nay có được hết thấy những điều này, đều là bởi vì tôi cùng hẳn lớn lên giống nhau? Luôn luôn có người nói với tôi, vai diễn này nếu để Kiều Ứng diễn, sẽ là như thế nào như thế nào, hiện tại Kiều Ứng rời khỏi, cũng chỉ có cậu tối thích hợp... Tôi cả đời đều không thể thoát khỏi việc này sao? Ngay cả đối quản lý, công ty cũng không chút do dự ủy nhiệm anh, bởi vì anh từng là quản lý của Kiều Ứng, đúng không!?”

Lăng Hiên liêu lĩnh mà sắc bén, miệng mồm ngoan độc, ngữ khí không tốt biến mất, thay vào đó là một Lăng Hiên thủ nhi đại chi (5) lại càng thêm khó có thể thuyết phục. Không biết vì cái gì, Đỗ Nhiễm cảm thấy khó chịu.

Anh hiểu rõ, loại thống khổ này, loại thống khổ không được người ta thừa nhận.

Năm đó Kiều Ứng cũng từng thất thố như vậy, vì sao lựa chọn của hẳn luôn đi ngược với ý muốn của đại chúng, vì sao thành quả hẳn cố gắng đạt được luôn bị vùi lấp bởi những tiếng cười nhạo lạnh lùng.

Rõ ràng thực dụng tâm, thực nghiêm túc, vì cái gì không ai thừa nhận, giống như hết thấy mọi việc hẳn làm đều buồn cười, làm thế nào cũng giãy không ra vũng bùn này.

Đỗ Nhiễm đã từng chịu qua sự dằn vặt này với Kiều Ứng, trong nháy mắt, giống như lại thấy được Kiều Ứng trước kia, đau đớn trong thâm lặng.

Lăng Hiên, trong lòng cũng là như vậy sao? Anh nhớ tới Lăng Hiên từ khi ra mắt tới nay, đích xác vẫn bị chụp mũ danh hào “Tiểu Kiều Ứng”. Giới truyền thông cố ý trong lúc vô tình, một mực lấy hẳn cùng Kiều Ứng so sánh mọi góc độ, có lẽ Lăng Hiên chính là không nói, nhưng trong lòng cũng không vì chuyện này mà vui vẻ quá một ngày đi?

Không, kỳ thật, là oán hận đi.

Yên lặng thở dài, Đỗ Nhiễm mở miệng nói: “Kiều Ứng trong lòng tôi, không người nào có thể thay thế. Không phải bởi vì tôi làm quản lý của cậu ấy mười năm, mà là bởi vì tôi biết cậu ấy vì mỗi một vai diễn phải nỗ lực bao nhiêu. Ai là thiên tài từ nhỏ, cậu cho là kỹ thuật diễn xuất không cần dựa vào tôi luyện sao? Cậu còn trẻ như vậy, lĩnh vực phát triển trong tương lai lớn như vậy, chẳng lẽ nghĩ đến cả đời bị nhốt phía sau một cái tên sao?”

Lăng Hiên nháy mắt ngẩng đầu lên.

“Tôi nếu làm quản lý của cậu, sẽ toàn tâm toàn ý giúp cậu. Tôi chưa bao giờ cho rằng cậu cùng Kiều Ứng giống nhau, cũng không cho rằng cậu hẳn là kế thừa con đường của Kiều Ứng.” Đỗ Nhiễm chịu đựng không khoẻ, gần từng tiếng nhìn Lăng Hiên nói, “Cậu phải tin tưởng tôi, càng phải tin tưởng chính cậu.”

Cho nên, không cần mù quáng oán hận Kiều Ứng, đồng thời cũng đừng oán hận lây sang tôi.

Đỗ Nhiễm không phải đũa ngọc, nhìn thái độ ác liệt của Lăng Hiên đối với mình, anh có thể nhìn ra, đối phương chính là không hiểu rõ bản thân mà dẫn đến oán hận.

Mặt Lăng Hiên chậm rãi đỏ lên, hẳn bỗng nhiên cảm thấy có chút mất tự nhiên, giống như chưa từng có người nào thật sự nói với như vậy, phải tin tưởng chính mình.

Mà hẳn, kỳ thật vẫn, hy vọng có người nói với hẳn như vậy.

Hắn thừa nhận hắn cũng không thích Đỗ Nhiễm, ngay lần đầu tiên nhìn thấy anh hắn đã không thích. Khi đó nam nhân này đi bên cạnh Kiều Ứng, trong mắt anh ta chỉ có một mình Kiều Ứng. Hắn nghe nói nam nhân này mười năm ở bên Kiều Ứng không rời, cho dù vào thời điểm Kiều Ứng tồi tệ nhất, cũng không rời khỏi hắn.

Hắn thực đồ kỵ, tại sao không ai đối hắn tận tâm hết sức như vậy? Cho nên khi hắn biết quản lý mới của mình là Đỗ Nhiễm, tức thì trong nháy mắt, hắn cảm thấy thống khoái vui vẻ tràn trề, giống như hắn rốt cuộc từ trong tay Kiều Ứng đoạt lại cái gì đó.

Hắn chưa từng thắng Kiều Ứng một lần.

Đây mới chính là nguyên nhân làm cho hắn oán hận khó chịu đến như vậy, cho nên hắn mới ác ý thừa dịp Đỗ Nhiễm say rượu, mang anh về nhà, còn cùng anh lên giường.

Giống như làm vậy có thể đoạt lấy điều gì đó từ Kiều Ứng.

“Anh về sau, sẽ toàn tâm toàn ý giúp tôi đi?” Lăng Hiên không khỏi bắt đầu tìm kiếm sự cam đoan của Đỗ Nhiễm.

“Đương nhiên, tôi là quản lý của cậu mà.”

“Sẽ đối với tôi giống như đã từng làm với Kiều Ứng đi?” Vô luận phát sinh sự tình gì, đều vĩnh viễn đứng ở phía sau tôi, vô luận tôi gặp phải đả kích thể nào, cũng không rời khỏi tôi, đúng không?

“..... Sẽ như vậy.”

Lăng Hiên nở nụ cười, có chút ngượng ngùng, cũng có chút không được tự nhiên, cuối cùng do dự một hồi..., ấp a ấp úng nói ba chữ: “Thực xin lỗi.”

Đỗ Nhiễm sợ run một chút, cũng cười lên.

Kỳ thật Lăng Hiên trong mắt anh, cũng bất quá là một tên tiểu quỷ.

Tên tiểu quỷ kiêu ngạo tùy hứng lại không được tự nhiên.

“Dù sao mọi việc cũng đã xảy ra rồi.” Đỗ Nhiễm rút cuộc lấy ra một điều thuốc, châm lửa, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Đừng nghĩ lại nữa.”

Lăng Hiên gật gật đầu, không nói gì thêm.

Chỉ là một lần ngoài ý muốn thôi, bọn họ đều đối với đối phương không có loại cảm giác này, không phải sao?

Hắn là nghệ sỹ mới ký hợp đồng, anh là quản lý của hắn, không hơn.

Mà hợp tác giữa bọn họ, vừa mới bắt đầu.

.

Lăng Hiên sau khi ký hợp đồng mới, công ty cũng không ngần ngại mà khai thác triệt để quả trứng vàng này, nhanh chóng sắp xếp một chuỗi công việc cho hắn. Từ chụp ảnh quảng cáo đến ra đĩa nhạc rồi quay phim truyền hình dài tập, lịch làm việc dày đặc kín mít, ngay cả Đỗ Nhiễm cũng nhịn không được mà nhũn mày lượng công việc lớn như vậy, Lăng Hiên chịu đựng nổi sao?

Năm đó Kiều Ứng ngay cả thời điểm thành công nhất, cũng không lộn xộn nhiều việc đến thế.

Hơn nữa anh cho rằng công ty thay Lăng Hiên nhận kịch bản kia, thật sự không được tốt lắm. Nội dung phim không hề mới mẻ, tình tiết kéo dài lê thê, nữ diễn viên ngoại trừ gương mặt giả bộ đáng yêu, bằng không thì là cách mỗi mười phút sẽ khóc một hồi, nam chính luôn luôn sẽ ghen phát điên, hai người đây đưa lằng nhằng một lúc, Đỗ Nhiễm cảm thấy biên kịch này căn bản là viết theo thời.

Chính là giám đốc công ty vô cùng tin tưởng, nói hiện tại đang rất thịnh hành những bộ phim thần tượng thể này.

Mắt thấy Lăng Hiên không hề dị nghị tiếp nhận kịch bản, Đỗ Nhiễm không khỏi nghĩ, này nếu đổi là Kiều Ứng, nhìn không tới ba trang sẽ quăng kịch bản rồi bỏ đi.

Bất quá cũng sẽ không có ai dám đem loại kịch bản rách nát này đưa cho Kiều Ứng.

Trên đường đưa Lăng Hiên về nhà, Đỗ Nhiễm thấy hắn còn chuyên chú lật xem kịch bản, nhin không được mở miệng hỏi: “Cậu thật sự muốn diễn vai này?”

“Đây là công việc a, không thể chọn lựa đi.” Giọng Lăng Hiên không có cảm xúc, không vui sướng cũng không chán ghét, “Thù lao cũng rất cao.”

“Nhưng mà đóng loại phim này, cũng không hỗ trợ cho kỹ năng diễn xuất của cậu đi?” Đỗ Nhiễm nhin xuống không nói ra câu tiếp theo, căn bản là lãng phí thời gian.

Lăng Hiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh là quản lý của tôi, chẳng lẽ không hy vọng tôi nhận nhiều công việc?”

Đỗ Nhiễm trầm mặc.

“Chẳng lẽ bởi vì Kiều Ứng trước kia chọn kịch bản rất chuẩn xác, cho nên anh cũng nghĩ tôi hắn là mắt nhìn cao một chút, không cần tùy tiện loại kịch bản rách nát nào cũng nhận?” Lăng Hiên cười một tiếng, “Tôi cũng không phải là thiên tài nào đó, kịch bản tùy ý tôi chọn.”

Lại tới nữa.

Đỗ Nhiễm nhăn lại mi, không biết vì sao Lăng Hiên có đôi khi nói chuyện luôn cố ý gây sự. Anh rõ ràng không có ý tứ kia, Lăng Hiên lại xuyên tạc toàn bộ.

Anh đương nhiên biết Lăng Hiên cùng Kiều Ứng bất đồng, cho dù là khi làm quản lý của Kiều Ứng, anh cũng không tán thành việc chọn kịch bản chuẩn xác của Kiều Ứng. kia quả thực là một loại tùy hứng. Chỉ là anh thấy Lăng Hiên hiện tại đã thực thuận lợi, không cần tiếp tục nhận mấy loại kịch bản ủy mị non trẻ này hấp dẫn tiểu nữ sinh nữa, mà cần phải nhanh chóng sớm thoát khỏi danh xưng “thần tượng”, hướng tới nhóm diễn xuất có thực lực.

Đóng phim thần tượng cũng chỉ duy trì được vài năm, làm gì phải lãng phí thời gian tại đây tổn nước miếng lấy lòng thiên hạ chứ?

Đề nghị này anh đã hướng công ty đề cập qua, chính là nếu ngay cả bản thân Lăng Hiên cũng không hề có ý tán thành, một người quản lý như anh nói nữa cũng có tác dụng gì?

Trước kia Kiều Ứng tuy rằng cá tính cao ngạo, nhưng phần lớn thời điểm vẫn là nghe anh khuyên bảo; cho dù là không nghe lời anh khuyên, cũng sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của anh.

Nhưng là rõ ràng, anh cùng Lăng Hiên vẫn còn chưa hình thành loại ăn ý này.

Dọc đường đi Đỗ Nhiễm cũng không nói nữa, sau khi đưa Lăng Hiên về đến nhà, chỉ hẹn thời gian ngày mai tới đón hắn, sau đó liền lái xe rời đi.

Lăng Hiên dùng sức đóng sầm cửa.

Hắn biết người kia tức giận, tuy rằng ngoài mặt cũng không biểu hiện gì.

Đỗ Nhiễm cùng hắn bất đồng, khi Lăng Hiên tức giận, sẽ cười lạnh, nói một đồng lời lẽ chanh chua, thái độ ác liệt lời nói kiêu ngạo, còn Đỗ Nhiễm chỉ biết bảo trì trầm mặc.

Chẳng lẽ anh ta lúc đối mặt với Kiều Ứng cũng là bày ra bộ dạng này? Nhưng là trước kia khi nhìn thấy bọn họ trong tiệc rượu, Đỗ Nhiễm luôn giúp Kiều Ứng chặn rượu, thay Kiều Ứng nói những lời không tiện, khi không đồng ý với ý kiến của Kiều Ứng, cũng sẽ thẳng thắn phản bác.

Vì cái gì đối với mình lại không như vậy?

Cho rằng mình căn bản là không thể để ý tới khổ tâm của anh ta, cho nên rõ ràng ngay cả nói cũng đều lười?

Lăng Hiên cười lạnh, dù sao trong cảm nhận của anh ta, mình cùng Kiều Ứng vẫn là có điều khác biệt đi.

Kỳ thật Lăng Hiên cũng biết, bản thân có đôi khi nói chuyện chanh chua gây tổn thương đến người khác. Rất nhiều người đều nói hắn thái độ ngạo mạn, cá tính rất kiêu căng, so với Kiều Ứng năm đó còn ngông cuồng hơn.

Hắn đã cố gắng thu liễm bớt, ra nghề cũng có ba năm hơn, đã không còn là tên nhóc không biết trời cao đất rộng trước kia nữa.

Cũng học được cách nhìn sắc mặt người ta, học được cách góp vui lấy lệ, học được cái gì nên nói cái gì không nên nói, người nào không thể đắc tội. Không biết vì cái gì, chỉ có ở trước mặt Đỗ Nhiễm, hắn luôn không chế không được miệng mình.

Không cách nào ngăn lại ý muốn nói mấy lời khắc nghiệt.

Có lẽ là do quá muốn được anh ta công nhận, có lẽ là rất muốn ở trước mặt anh ta chứng minh, mình cùng Kiều Ứng không hề giống nhau.

Kiều Ứng có tư cách chọn kịch bản, dù sao hắn từng là cây hái ra tiền chính của công ty, là thẻ đỏ, có địa vị. Chính là hắn thì sao? Vừa mới chuyển tới đây, còn chưa vì ông chủ mới kiếm được khoản nào, lại còn đối kịch bản chọn ba lấy bốn?

Huống chi ngay cả giám đốc công ty cũng nói, loại phim này tuy rằng không có nội dung gì, nhưng có thể trợ giúp mình mở rộng danh tiếng, doanh thu cam đoan không tồi, chỉ lời mà không lỗ. Hắn còn không đồng ý cái gì chứ?

Hắn cùng Đỗ Nhiễm, thiếu khuyết sự thông hiểu lẫn nhau.

Cho dù trong lòng hắn hiểu được người kia quả thật là muốn tốt cho hắn.

.

Hai tuần sau đó, Lăng Hiên tranh thủ đến đoàn làm phim báo danh. Bởi vì là phim cổ trang, địa điểm quay phim được chọn tại một nơi non xanh nước biếc vắng vẻ cô quạnh, cách xa nội thành vạn dặm.

Cũng vì là phim thần tượng, đoàn làm phim đã phải chi ra một số tiền rất lớn để mời vài diễn viên chính, trang phục đạo cụ cũng chuẩn bị kỹ càng, vậy nên chỗ ăn ngủ của diễn viên cùng nhân viên đoàn làm phim, để tiện làm việc, chỉ tùy tiện thuê một nông trại làm ký túc xá tạm thời.

Lăng Hiên quay phim không quá hai ngày đã bị muỗi cắn đầy người, đồ ăn cũng không hợp khẩu vị, nhưng vẫn nhẫn nại ăn. Không giống vị nữ diễn viên nũng nịu kia, trên mặt bị muỗi đốt một chút sẽ chết sống không chịu quay phim. Thậm chí lấy phấn che bớt đi, cô ta còn la hét nói cái gì mỹ phẩm sẽ gây kích ứng cho da. Mẹ nó, quý giá đến vậy sao?

Đạo diễn rất tức giận, nhân viên công tác rất tức giận, cả đoàn làm phim cao thấp đều rất tức giận, nhưng là không có biện pháp, đối phương là đại bài, so với Lăng Hiên còn nổi tiếng hơn, chẳng những là thần tượng tuổi teen hot nhất hiện nay, còn là con gái nuôi của nhà đầu tư.

Vì thế đoàn làm phim đành phải chờ cho vết hồng nhỏ trên mặt vị đại tiểu thư này mất đi mới tiếp tục quay phim.

Vị đại tiểu thư này ở nơi hoang sơn dã lĩnh không có gì tiêu khiển, mỗi ngày đều nấu cháo điện thoại, còn mời Lăng Hiên vào phòng cô ta cùng nhau xem TV.

Lăng Hiên để tránh tin đồn không hay, đành phải ăn cơm tối xong liền chui vào phòng nhân viên trong đoàn làm tổ trong đó. Đại tiểu thư kia dần dần cũng nhìn ra Lăng Hiên không muốn đụng chạm đến mình, không khỏi thấy mất mặt, khi diễn cặp với Lăng Hiên liền cố tình diễn NG (6).

Đạo diễn không dám đắc tội vị tiểu thư này, cũng không dám đắc tội Lăng Hiên, đành phải lôi mấy người bên cạnh không liên quan ra trút giận.

Lăng Hiên khổ không nói nổi.

.

Cuối tuần Đỗ Nhiễm đến thăm phim trường. Lăng Hiên ngược lại không cùng anh nói cái gì, bắt quá khi xem Lăng Hiên quay hai cảnh liên tiếp, Đỗ Nhiễm cũng nhìn ra sự tình.

Sau khi kết thúc công việc, Đỗ Nhiễm không vội vã trở về, mà đi tới phòng Lăng Hiên. Đảo mắt nhìn căn phòng bày trí sơ sài, Đỗ Nhiễm cũng biết Lăng Hiên quay phim không thoải mái.

Trên TV mấy nơi diễn xuất đều là phong cảnh kiều diễm, diễn viên ngọt ngào anh anh em em, người xem ai rảnh đi quần diễn viên có thích ứng với khí hậu thời tiết hay không, trên cánh tay bị muỗi cắn sưng tấy thế nào.

Ngày hôm sau, Đỗ Nhiễm lại đến, mang cho Lăng Hiên một đồng nào thức ăn nào đồ dùng, còn có cả kem chống muỗi cùng dầu cù là.

Lăng Hiên ngoài miệng không nói, trong lòng kỳ thật rất cảm kích Đỗ Nhiễm suy nghĩ chu đáo như vậy. Cởi quần áo tự mình bôi dầu, lại bôi không tới sau lưng. Đỗ Nhiễm ở một bên nhìn buồn cười, vì thế đi tới, tiếp lấy lọ dầu, giúp Lăng Hiên thoa lên.

Thoa một chỗ, Lăng Hiên bỗng nhiên kêu một tiếng “Oái”, dọa Đỗ Nhiễm nhảy dựng, vội ngừng tay hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cổ đau quá!”

Đỗ Nhiễm thử thăm dò ấn vào sau gáy Lăng Hiên, Lăng Hiên tránh một chút, Đỗ Nhiễm nói: “Cơ cổ cậu đều cứng lại, có thể không đau sao? Tối hôm trước bị sái cổ phải không?”

Lăng Hiên đỏ mặt gật đầu.

Đỗ Nhiễm thở dài, làm người tốt thì làm đến cùng, bắt đầu giúp Lăng Hiên mát xa cổ.

Không có thuốc mỡ dành dùng dầu cù là thay thế, Lăng Hiên nằm sấp trên giường rất là hưởng thụ, thỉnh thoảng lại khe khẽ kêu.

Kỹ thuật xoa bóp của Đỗ Nhiễm kỳ thật thật không tồi.

Mát xa cổ xong, Đỗ Nhiễm thuận tiện giúp Lăng Hiên mát xa vai cùng phần eo, lực tay vừa phải, không nặng cũng không nhẹ, làm cho người ta thấy buồn ngủ. Mấy ngày qua quay phim vốn rất vất vả, lúc này được hầu hạ thoải mái như vậy, Lăng Hiên bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Thời điểm đôi tay kia dọc theo bên hông thắt lưng ấn xuống dưới, Lăng Hiên hừ một tiếng, trên mặt chậm rãi hiện ra một tia đỏ mặt, hai chân vô thức co xát.

Bàn tay đặt trên lưng hần nhất thời cứng lại, sau đó nhanh như chớp rút trở về.

Lăng Hiên không biết mình ngủ đã bao lâu, đến khi tỉnh lại, Đỗ Nhiễm đã đi rồi. Hần có chút bất mãn cầu nhàu một tiếng, nghĩ thầm, rằng trước khi đi cũng không đánh thức mình nói một tiếng, sau đó bỗng nhiên phát giác thân thể có chút không thích hợp.

Cúi đầu nhìn xuống, giữa hai chân mình cao cao nhô lên một khối, thẳng như một chiếc lều nhỏ.

Hần nhất thời hiểu được Đỗ Nhiễm vì sao lại không từ mà biệt.

Mẹ nó! Lăng Hiên ảo não cào cào tóc.

Vì cái gì mới bị ấn vài cái vậy mà lại cương a!

(1) Nghiêm cẩn: Nghiêm túc và cẩn thận

(2) Củ gạo dầu muối: Nhu cầu thiết yếu hàng ngày

(3) Diễm ngộ: Diễm = xinh đẹp, Ngộ = gặp gỡ, tạm dịch là cuộc gặp gỡ đẹp đẽ

(4) Tao ngộ: Gặp gỡ tình cờ

(5) Thủ nhĩ đại chi: Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác. Có thể xem thêm ở đây: [.phiem-dam.com/dien125.htm](http://phiem-dam.com/dien125.htm)

(6) NG: Not Good, diễn hỏng

2. Chương 2

Đỗ Nhiễm ngày đó sau khi vội vàng rời đi, liên tiếp vài ngày đều không đến xem phim trường. Tuy rằng cũng sẽ gọi điện thoại tới, nhưng Lăng Hiên cảm nhận được, thái độ Đỗ Nhiễm có chút mất tự nhiên.

Mặc dù bình thường Đỗ Nhiễm cũng không nói nhiều, từ trước đến nay trầm mặc ít lời, nhưng mỗi lần gọi cũng quá tiếc chữ như vàng đi? Nói hai ba câu tẻ nhạt, cái loại ngữ khí tựa như đối phó công việc này là cái ý tứ gì a?

Lăng Hiên kiểm chế hơn mười ngày, Đỗ Nhiễm rốt cuộc lại đến trường quay. Bất quá không phải đến xem xét, mà là công ty thay Lăng Hiên chuẩn bị album ca khúc sắp ra mắt cơ bản đã xong, muốn Lăng Hiên quay về công ty xác nhận.

Vừa lúc hai ngày này Lăng Hiên đều không có cảnh quay, coi như là có thể trở về nghỉ ngơi một chút.

Dọc đường đi Đỗ Nhiễm cũng không nói chuyện, sau khi đưa Lăng Hiên đến công ty, chờ hân cùng nhân viên công tác xem xét ổn thỏa album ca khúc sắp ra mắt, sau đó đưa Lăng Hiên về nhà.

Suốt nửa đường đi, sắc mặt Lăng Hiên luôn bình tĩnh. Đỗ Nhiễm cũng vẫn duy trì trầm mặc, đưa Lăng Hiên về tới cửa nhà, thấy hân không có ý xuống xe, Đỗ Nhiễm chần chờ một chút: “Tới nơi rồi.”

Lăng Hiên lạnh lùng mở miệng: “Tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

Hân đã hơn một tháng không về nhà, chẳng lẽ sau khi trở về còn có cái gì có thể ăn sao? Đỗ Nhiễm đáng ra phải dự định đưa hân ra ngoài ăn chứ!

Đỗ Nhiễm sợ run một chút: “Kia... Cậu muốn ra ngoài ăn à? Muốn đi đâu, tôi đưa cậu đi.”

Lăng Hiên thực tức đến nổ phổi.

Hân là độc xà mãnh thú sao? Đỗ Nhiễm có cần phải đối hân bày ra bộ dạng tránh không kịp này không? Rõ ràng hai người đều chưa ăn cơm, cùng nhau ăn một bữa cơm sẽ chết người sao?

“Tới nhà anh.” Lăng Hiên nghiêng răng toát ra một câu, “Tôi đột nhiên rất muốn ném thử chút tay nghề của anh, anh sẽ không từ chối tôi đi?”

Về mặt Đỗ Nhiễm cứng đờ một chút, nhưng không lên tiếng phản bác, sau đó quay đầu xe.

.

Đây là lần đầu tiên Lăng Hiên đến nhà Đỗ Nhiễm.

Chỉ là một căn hộ bình thường, nội thất mặc dù không xa hoa, nhưng bày trí thật sự sạch sẽ gọn gàng. Thu hút ánh mắt Lăng Hiên chính là giá đựng CD trong phòng khách, xếp thành một hàng dài đều tăm tắp các đĩa phim.

Hân bước tới xem một chút, phát giác nguyên một hàng phía dưới đều là đĩa phim của Kiều Ứng, sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự thời gian, từ bộ phim đầu tiên Kiều Ứng tham gia diễn xuất với vai trò là diễn viên chính, thẳng cho đến bộ phim cuối cùng trước khi hân rời khỏi màn ảnh, tất cả đều là DVD đã từng phát hành của Kiều Ứng, rất nhiều.

Sắc mặt Lăng Hiên lại trầm xuống, mãi đến khi hân phát giác hàng thứ hai trên cùng của giá đựng CD tất cả đều là đĩa phim của mình, về mặt mới dần dần dịu xuống.

Tùy tay rút ra một cái, Lăng Hiên ngạc nhiên nhận ra DVD này là bộ phim hắc tham gia khi mới ra mắt. Nói thật trong phim hắc chỉ sắm một vai diễn nhỏ không có gì nổi bật, tổng cộng không đến mười câu thoại, ngay cả bản thân còn thiếu chút nữa đã quên mình từng đóng qua phim này, không nghĩ tới Đỗ Nhiễm thế nhưng cũng mua về.

Khóe môi hắc hắc không khỏi hơi câu lên.

Tâm tình vui vẻ cất lại đĩa phim kia, Lăng Hiên hưng trí bưng bưng tiếp tục xem mấy đĩa khác trên giá.

.

Đỗ Nhiễm sau khi vào nhà cùng Lăng Hiên, để hắc ở phòng khách ngồi nghỉ ngơi một chút, còn mình liền vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Thành thật mà nói anh cũng không hiểu vị đại thiếu gia này vì cái gì đột nhiên muốn ăn cơm mình nấu, bất quá tính tình Lăng Hiên từ trước đến nay âm tình bất định, vả lại yêu cầu này cũng không tính quá phận, cũng liền ngầm đồng ý.

Rửa nguyên liệu được phân nửa, đột nhiên nghĩ đến không biết Lăng Hiên có kiêng ăn gì đó hay không, liền từ trong bếp chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Lăng Hiên đứng trước giá đựng CD, trên tay cầm xem một đĩa phim.

Đỗ Nhiễm thấy rõ tên bộ phim kia, nhất thời mặt đỏ lên. Lăng Hiên quay đầu lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn anh: “Ồ, khẩu vị rất nặng nha, loại phim này bình thường rất khó mua được trong mấy tiệm băng đĩa đi? Thực nhìn không ra, nguyên lai anh mỗi ngày trở về nhà, liền xem loại phim này a.”

Nhìn vào bìa đĩa phim có hình quyến rũ kia, Đỗ Nhiễm xấu hổ lúng túng: “Không, không phải, là bạn tôi để ở đây....”

Có mấy người bạn biết anh có sở thích sưu tầm đĩa phim, thường xuyên mang một ít đến đây tặng, DVD này cũng nằm trong số đó, được đặt trên kệ đĩa CD.

Lăng Hiên buồn cười nhìn anh: “Việc gì phải ngại? Đều là nam nhân thôi, có thể lý giải, ha ha ha.”

Bất quá thật sự là ngoài ý muốn a, người này bình thường luôn biểu tình nghiêm túc ổn trọng, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, cảm giác như cùng loại chơi bởi sắc dục này dường như không hề liên quan, không nghĩ tới lại muốn như vậy, trốn trong nhà xem loại phim rating cao thế này.

Chắc chắn, thật muốn nhìn Đỗ Nhiễm với cặp mắt khác xưa a.

Đỗ Nhiễm đỏ mặt đi qua, giành lại đĩa phim trong tay Lăng Hiên, nhét nhanh vào kệ. Dừng một chút, hơi nóng trên mặt tiêu hết, ngữ khí bình thản mở miệng nói: “Này thì thế nào, có cái gì buồn cười?”

Cho dù anh thật sự trốn trong nhà xem loại phim này thì sao, nam nhân trưởng thành, ai chưa từng xem qua? Lăng Hiên có cần phải cười đến mức giống như anh đang làm chuyện gì xấu xa lắm vậy?

Trên mặt Lăng Hiên vẫn đang lộ vẻ tươi cười khiến người ta bốc hỏa kia, từng bước đến gần anh, không biết muốn nói cái gì. Đỗ Nhiễm theo phản xạ lùi ra sau một bước.

Nụ cười trên mặt Lăng Hiên tức thì cứng lại.

Đỗ Nhiễm vừa thấy biểu tình hắc lạnh xuống, lập tức cũng có chút hối hận hành động vừa rồi của mình, nhưng là không biết vì cái gì, khi cùng Lăng Hiên một chỗ sẽ không tự nhiên. Bọn họ trong lúc đó dù sao từng có một đêm hoang đường... Tuy nói cả hai đều ngầm hiểu không nhắc tới nữa, nhưng không nhắc tới cũng không có nghĩa là chưa từng xảy ra, lại càng không đại biểu cho cũng đã quên.

Huống chi, ngày đó khi anh giúp Lăng Hiên mát xa, đối phương cư nhiên còn cương...

Lăng Hiên có lẽ bất quá là mượn tay anh làm cơn mộng xuân, nhưng là anh ngay lúc đó bị Lăng Hiên vô thức hừ nhẹ một tiếng, đã sợ tới mức cả đại não đều trống rỗng, càng không nói tới tiểu tử kia còn mơ mơ màng màng dùng chân cọ xát vào tay anh.

Anh ngay khi đó liền chạy trốn chết.

Vẻ mặt anh càng cứng đờ, sắc mặt Lăng Hiên lại càng âm trầm.

“Anh trốn tránh tôi?” Hấn lạnh lùng chua xót mở miệng.

Đỗ Nhiễm có chút lúng túng: “Không phải.”

“Không phải vậy tại sao tôi vừa bước qua anh liền gấp gáp lui về phía sau? Sợ tôi ăn anh?”

Giọng điệu hấn càng thêm hung hăng giận dữ, một hơi lấy thân mình áp sát xuống, khiến cho Đỗ Nhiễm dán chặt trên tường.

“Thấy tôi bị anh ấn hai ba cái liền cương, thực biến thái phải không?” Lăng Hiên ghé vào lỗ tai anh cười lạnh, “Bị người khác sờ thực dễ dàng cương a! Anh là nam nhân chẳng lẽ không rõ sao?”

Một mặt nói, một mặt không kiêng nể mà bắt đầu sờ soạng.

Bộ vị mẫn cảm của Đỗ Nhiễm đột nhiên bị cầm lấy, cả người lập tức cứng lại. Nhận thấy Lăng Hiên thế nhưng thật sự làm, cách quần vuốt ve nhẹ nhàng, anh liền cố sức giãy dụa.

“Đừng đùa giỡn loại chuyện không lành mạnh này!”

“Ai đùa giỡn với anh!” Lăng Hiên càng thêm dùng sức áp chế anh, mở khóa quần, ngón tay trực tiếp vói vào trong, “Tôi thật muốn nhìn xem, anh bị sờ có phải sẽ không phản ứng hay không?”

Đỗ Nhiễm ly hôn đã nhiều năm, sinh hoạt cá nhân bình thường nghiêm cẩn, làm sao gặp qua loại chuyện này. Khí quan mềm nhũn giữa hai chân kia đột nhiên bị ngón tay lạnh lẽo nắm lấy, khiến anh không khỏi run lên, vừa phần nộ lại vừa quần bách, liệu mình muốn đẩy Lăng Hiên ra.

Lăng Hiên cùng anh cao gần bằng nhau, gương mặt sáng lạn xinh đẹp, nhưng khí lực so với tưởng tượng của anh còn lớn hơn nhiều. Đỗ Nhiễm dùng sức cố giãy ra thế nhưng tránh không được, ngược lại chỗ mẫn cảm còn bị dùng sức ác liệt nắm chặt, thắt lưng mềm nhũn, khí lực mất đến ba phần.

“Xem, bị tôi sờ anh giống như thực thích đi?” Lăng Hiên với kỹ xảo điêu luyện bắt đầu di chuyển các ngón tay, cố ý kẻ sát bên tai Đỗ Nhiễm thổi khí, “Nơi này... thực mẫn cảm a, lập tức liền ngạnh. Thật lâu không phát tiết phải không?”

Hô hấp Đỗ Nhiễm dần dần dồn dập, nhú chặt mi, môi mím chặt đến tái nhợt. Gương mặt lạnh nhạt nghiêm túc quen thuộc nhiễm lên chút dấu vết *** hiếm thấy, Lăng Hiên không khỏi nhìn đến ngây người.

“Đủ rồi...” Thanh âm có chút khàn khàn vang lên bên tai.

Chưa đủ, còn chưa đủ! Lăng Hiên một bên linh hoạt tăng cường di chuyển các ngón tay, một bên còn táo tợn vùi mặt xuống, nhẹ nhàng dụ dỗ hôn xương quai xanh của Đỗ Nhiễm.

Người dưới thân không nhịn được kêu rên một tiếng, Lăng Hiên chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, trong cơn ý loạn tình mê nhịn không được liền cắn một ngậm trên làn da săn chắc kia.

“Đủ rồi!”

Ngay sau đó, hấn bị đẩy ra thật mạnh, Đỗ Nhiễm hô hấp bất ổn, trên mặt còn chưa hết đỏ, ánh mắt dị thường phần nộ nhìn thẳng hấn.

“Cậu có thể chùng mực một chút hay không, Lăng Hiên?”

Lăng Hiên một phen bị đẩy ra, còn chưa phản ứng lại, câu nói kia của Đỗ Nhiễm liền như một lưỡi dao sắc bén bổ tới.

Chùng mực một chút?

Ngụ ý là sinh hoạt cá nhân của hấn rất không chùng mực? Nơi nơi xằng bậy sao?

Hấn giận dữ cười: “Sao? Tôi không chùng mực thế nào? Sờ anh hai cái thì là không chùng mực?”

Hấn còn chưa đem Đỗ Nhiễm làm đi!

Đỗ Nhiễm nhìn hẩn một cái thật sâu, có chút vô lực quay đầu.

Thật ra ban đầu anh cũng không có ý nói vậy.

Trước khi Lăng Hiên ký hợp đồng chuyển đến công ty họ, giám đốc điều hành công ty cũng đã cố ý tìm anh nói chuyện, nói muốn để anh đảm nhiệm vai trò quản lý của Lăng Hiên, những cái khác đều tốt, chính là muốn anh đặc biệt chú ý sinh hoạt cá nhân của Lăng Hiên.

Lăng Hiên từ khi ra mắt, cơ hồ chuyện xấu không ngừng.

Trời sinh gương mặt trâu hoa ghẹo nguyệt, thường xuyên truyền ra tin đồn cùng cô người mẫu hay nữ diễn viên nào đó. Nếu lên mạng tìm một lát, đủ loại tin tức về Lăng Hiên liên xuất hiện nhiều vô số, không chỉ cùng nữ nhân, ngay cả cùng nam nhân ban đêm ra ngoài ăn khuya cũng sẽ bị giới truyền thông loạn báo đưa tin.

Mấy tin đồn này đương nhiên không thể toàn bộ đều đúng, nhưng dù sao vẫn có một chút là thật.

Đỗ Nhiễm không phải người nhiều chuyện, chính là anh ở trong cái vòng luẩn quẩn này đã nhiều năm, có đôi khi bạn bè tụ tập, mọi người thường hay tán gẫu về mấy tin đồn bẽ bối này nọ, nghe nhiều tự nhiên biết cũng nhiều hơn. Anh sẽ không lấy đạo đức của mình làm tiêu chuẩn đi yêu cầu người khác, bởi vậy mấy tin đồn này nọ, nghe xong rồi thôi, cười cho qua chuyện.

Cho nên năm đó khi anh biết Kiều Ứng cùng Thẩm Liễm cùng một chỗ, tuy rằng tình cảm giữa hai người đàn ông trong lúc đó hoặc nhiều hoặc ít có chút kinh thế hãi tục, nhưng anh cảm thấy chuyện kia là lựa chọn của chính bản thân Kiều Ứng, không có chỗ trống cho anh ý kiến này nọ. Huống hồ Thẩm Liễm là dạng người gì, có đáng để Kiều Ứng yêu hay không, đều là chuyện anh không thể nào xen vào.

Anh cũng không can thiệp vấn đề tình cảm riêng tư của nghệ sĩ ký hợp đồng với mình, chỉ cần không quá đáng, không hỗn loạn, anh tuyệt không nhúng tay.

Nếu Lăng Hiên không phải ác ý đùa cợt anh, anh sẽ không nói nặng như vậy.

Cùng Kiều Ứng hợp tác nhiều năm, anh chưa từng đối với sinh hoạt cá nhân của Kiều Ứng dư thừa nửa câu. Nói thực ra, Kiều Ứng xem như là người hiếm thấy trong cái vòng luẩn quẩn này, bạn gái chỉ quen mình Trình Diệu Nhiên, sau liền gặp Thẩm Liễm. Mấy buổi tụ tập loạn thất bát tao Kiều Ứng tuyệt không đi, quán bar quán ăn đêm cũng không lui tới, hứng thú duy nhất chính là nhốt mình trong nhà xem phim.

Tuy rằng không nên lấy Lăng Hiên cùng Kiều Ứng ra so sánh, nhưng Đỗ Nhiễm vẫn nhận thấy, ở phương diện sinh hoạt cá nhân của Lăng Hiên, quả thực rất tùy tiện.

Anh là quản lý của hẩn! Sớm chiều ở chung, cơ hồ ngày ngày đều phải gặp mặt, lại một, mà không phải, lại ba lần không hiểu sao cứ quấy rối anh, về sau còn muốn bọn họ làm thế nào bảo trì quan hệ công việc bình thường đây?

Lăng Hiên thấy người này lại như cái hũ nút không lên tiếng, nhất thời tức giận như lửa cháy đổ thêm dầu, cười lạnh nhìn Đỗ Nhiễm: “Sờ soạn anh hai ba cái khiến anh bị dọa sợ như vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi đối với anh có ý gì? Cười chết người, tôi nhìn giống như bụng đói ăn quàng sao? Chú hai à, anh lớn tuổi thế này sẽ không còn ngây thơ như vậy đi?”

Đỗ Nhiễm rớt cục lạnh lòng mở miệng: “Nói đủ chưa?”

Lăng Hiên nhất thời thất thần.

Đỗ Nhiễm bước về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Lăng Hiên, ngữ khí nghiêm nghị: “Nói chuyện phải có chừng mực, cậu ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu sao, Lăng Hiên? Nếu cậu cảm thấy không hài lòng với tôi, có thể nói với công ty, chúng ta hủy hợp đồng. Đối đối tượng hợp tác khác, có lẽ chúng ta sẽ có sự lựa chọn tốt hơn.”

Trên gương mặt đoan chính không xuất hiện một tia biểu tình, lời nói ra lại giống như cây kim châm vào tim Lăng Hiên.

Còn nói cái gì về sau sẽ toàn tâm toàn ý giúp mình... Nói cái gì sẽ đối với mình giống như đã từng với Kiều Ứng. Không phải đã đáp ứng mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng sẽ không rời bỏ hẩn trước sao?

Gạt người đi!

Gương mặt Lăng Hiên nháy mắt vắn vẹo: “Hủy hợp đồng? Anh muốn cùng tôi hủy hợp đồng?”

Đỗ Nhiễm nhìn hắn: “Nếu cậu muốn.”

“Được!” Lăng Hiên lớn tiếng cười lạnh, “Anh cho rằng mình thực hiếm lạ sao? Quản lý tốt còn nhiều, tôi sẽ để ý ư?”

Hắn phần nộ một cước đá ngã lắn bàn trà trước mặt, xoay người bước đi, “Bang” một tiếng hung hăng đóng sầm cửa lại.

.

Lăng Hiên sau khi về nhà mình, đối diện căn phòng lạnh băng không một bóng người, một bụng lửa nóng không chỗ phát tiết, cáu kỉnh trút giận lên đồ đạc một hồi, sau đó giận giữ vọt vào phòng tắm nước lạnh.

Hắn gần như chưa từng tức giận đến mức mất đi lý trí thế này.

Nam nhân kia có gì đặc biệt hơn người? Bị hắn sờ thật sự không thể chịu đựng được đến vậy sao? Chán ghét đến nỗi muốn cùng hắn hủy hợp đồng sao?

Ngẩng đầu, trong tấm gương đối diện phản chiếu một gương mặt hoàn hảo.

Hắn là Lăng Hiên, bên cạnh chưa bao giờ thiếu những ánh mắt truy đuổi, muốn dạng người nào mà không có, vì sao cứ phải động dục với một tên đàn ông cứng rắn, không hề hiểu rõ tình thú như vậy!

Hắn không phải tối kiêu ngạo sao? Không phải từ trước đến nay đều chỉ thờ ơ nhìn người khác sao? Là bị ma ám hay là đầu óc phát sốt, nhất định đòi tới nhà người kia, sau đó tự rước lấy nhục rồi đi?

Không phải là đổi quản lý thôi sao? Có gì ghê gớm chứ!

.

Cả ngày chưa ăn cái gì, hơn nữa lại xông vào tắm nước lạnh, đến nửa đêm dạ dày Lăng Hiên bắt đầu đau, từng đợt từng đợt, đau đến tay chân hắc lạnh ngắt.

Hình như còn phát sốt.

Đang trong lúc vạn phần thống khổ, di động vang lên, Lăng Hiên lung tung sờ qua, ấn nút nói chuyện.

“Lăng Hiên, cậu về nhà chưa?”

Người đàn ông mới vừa rồi còn khí thế mười phần đe dọa hắn phải hủy hợp đồng, thế nhưng bây giờ lại gọi điện thoại đến quan tâm hắn có an toàn về nhà không.

Lăng Hiên không khỏi muốn cười, người này rốt cuộc là loại tính tình gì đây?

“... Anh việc gì phải quản tôi...”

“Cậu làm sao vậy?” Đại khái là nghe ra giọng nói hắn suy yếu, thanh âm đối phương khản trương hẳn lên.

“... Tôi sắp chết. Anh vừa lòng chưa?”

Nói xong cúp điện thoại, Lăng Hiên ấn dạ dày đang đau nhức không thôi, giãy dụa cuộn mình vào ổ chăn.

Cái trán nóng bỏng, sốt cao làm cả người hắn mơ mơ màng màng. Giống đang ngủ lại giống không ngủ, cũng không biết trải qua bao lâu, hình như nghe được tiếng mở cửa.

Mẹ nó, là ai đánh cắp chìa khóa của mình?

Tiếng bước chân dần dần hướng tới bên này truyền đến, có người đi tới trước giường hắn, gọi tên hắn, tiếp đó một bàn tay đặt lên trán hắn.

Lăng Hiên nghĩ, này nhất định chỉ là mơ.

Người đàn ông kia lại có lòng tốt như vậy hơn nửa đêm còn chạy tới xem hắn? Không phải nói muốn hủy hợp đồng với hắn sao, không phải nói không làm quản lý của hắn nữa sao?

Aiiii... Hiếm có nhà...

Ngay cả trong mơ cũng không giống.

Bàn tay đặt trên trán rất nhanh liền rút lại. Tiếng bước chân loạt xoạt chạy đến chạy đi, cách trong chốc lát, trên trán được đặt lên một túi nước đá lạnh, sau đó một cái ly thủy tinh kê bên môi, chất lỏng âm âm theo đôi môi đang hé mở chảy vào, miệng bị nhét vào một viên thuốc.

Thật đáng.

Đầu lưỡi đẩy đẩy viên thuốc, không chịu nuốt xuống.

“Nhanh nuốt xuống, là thuốc hạ sốt.” Có người bóp cằm mở miệng hắt rót nước vào, cầu nhàu kêu một tiếng, rót cuộc cũng uống xong viên thuốc.

Nhưng mà dạ dày vẫn còn đau.

Vô thức rên khe khẽ, bên tai nghe thấy người nọ lo lắng hỏi: “Cậu còn chỗ nào không thoải mái?”

“... Dạ dày đau...”

Một bàn tay chui vào chăn, thật cẩn thận ấn bụng hắt, nhẹ nhàng xoa xoa.

Thật thoải mái.

Xoa một lúc, bàn tay kia liền rút trở về, Lăng Hiên sốt ruột, nhắm mắt lại quơ tìm lung tung, bắt được.

“Không được đi!” Liều mạng nắm chặt bàn tay kia.

“Tôi đi mua thuốc dạ dày cho cậu, nhện đau thế này không phải là cách.”

“Không được đi...” Hữu khí vô lực hừ nhẹ, không quên bắt lấy cái tay kia kéo vào ổ chăn, một lần nữa đặt trên bụng mình.

Bên tai dường như truyền đến tiếng thở dài rất nhỏ, tay bị mình đè lại nhưng không giãy ra. Vì thế rốt cuộc cứ vậy mà ngủ thiếp đi.

.

Khi tỉnh lại ra một thân mồ hôi, ngay cả tóc đều ẩm ướt.

Lăng Hiên mở mắt ra, lập tức thấy nam nhân ngồi bên giường đang ngủ, nghiêng nửa thân mình tựa vào đầu giường, nhắm hai mắt, nhíu mày, trông thực vất vả.

Sau đó Lăng Hiên mới phát giác mình còn đang cầm lấy tay người kia.

Người kia thế nhưng cứ duy trì tư thế này cả một đêm, khó trách ngay cả đang ngủ cũng thoát nhìn vất vả như vậy.

Thật cẩn thận buông tay Đỗ Nhiễm ra, thân mình vừa động, đối phương lập tức tỉnh lại, thoáng cái mở mắt, nhìn về phía hắt: “Cậu tỉnh rồi?”

Lăng Hiên “Ừ” một tiếng, giọng nói khàn đặc. Đỗ Nhiễm đưa tay sờ trán hắt, nhẹ nhàng thở ra: “Hình như hạ sốt rồi.” Sau đó đứng lên, “Tôi đi nấu chút gì cho cậu ăn.” Rồi xoay người vào bếp.

Lăng Hiên ngồi trên giường nhìn thân ảnh kia đến phát ngốc, một hồi lâu sau mới miễn cưỡng đứng lên, lắc lắc đầu đi vào toilet.

Bữa sáng là nguyên liệu nấu ăn tối hôm qua Đỗ Nhiễm mang tới, rang gạo cho thơm rồi đem nấu nhừ, cháo kê sền sệt hương vị ngọt ngào rất nhanh làm ấm dạ dày suy yếu của Lăng Hiên.

Nghệ sĩ ăn uống làm việc và nghỉ ngơi cũng không có quy luật, không có mấy ai lại không mắc bệnh dạ dày. Lăng Hiên đói rã ruột, ăn liền một lúc mấy chén cháo, sau khi ăn no xoa bụng ngồi trên ghế, nhìn Đỗ Nhiễm thu dọn bát đĩa mang vào bếp.

Da mặt có dày đến mấy cũng sẽ cảm thấy ngại, Lăng Hiên chân chừ vào bếp giúp Đỗ Nhiễm đang bận bịu rửa chén. Đỗ Nhiễm nói: “Cậu mới hạ sốt, nhanh quay về giường nghỉ ngơi.” Đem hắt đuổi ra ngoài.

Lăng Hiên đành phải quay lại giường.

Đợi cho Đỗ Nhiễm dọn dẹp nhà bếp xong xuôi rồi đi vào phòng Lăng Hiên, hai người nhìn nhau không khỏi có chút xấu hổ.

Dù sao tối hôm trước vừa mới tan rã trong không vui, hiện tại chẳng lẽ lại muốn bắt tay thân thiện sao?

Đỗ Nhiễm đứng trước giường Lăng Hiên, tựa hồ còn do dự xem nên nói cái gì, nhưng trái lại Lăng Hiên mở miệng trước, mặt mày ửng đỏ nghiêm túc nói: “Cám ơn anh.”

Người này tối qua hơn nửa đêm chạy tới đây xem hắn, lại chăm sóc hắn cả đêm, trong lòng Lăng Hiên không cảm kích là không có khả năng. Hắn cũng nhìn ra được, Đỗ Nhiễm kỳ thật chính là ngoài mặt thực nghiêm khắc, nhưng bỏ rơi mặc kệ hắn vẫn là làm không được.

Nói muốn hủy hợp đồng, cũng là bị hắn làm cho tức giận, mới hù dọa hắn đi?

Hắn cũng có kiểm điểm lại, tối hôm qua mình nói chuyện quả thật hơi quá đáng, Đỗ Nhiễm cũng không làm sai cái gì. Một người đàn ông bình thường đương nhiên không thích bị đàn ông khác sờ loạn, mà mình... Kỳ thật cũng không phải ai cũng đều loạn ra tay.

Đối tượng hắn kết giao tuy rằng nhiều, nhưng đều là dựa vào lương tình tương duyệt làm cơ sở, lung tung đi quấy rối đối phương như vậy, đối với Lăng Hiên mà nói, quả thật là lần đầu tiên.

Hắn cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa.

Sợ Đỗ Nhiễm còn tức giận chuyện tối qua, Lăng Hiên lại vội vàng bồi thêm một câu: “Chuyện đêm qua, thực xin lỗi.”

Đỗ Nhiễm ngó ra một chút, đại khái là không đoán được hắn thẳng thắn giải thích như vậy, một lúc sau mới trả lời: “Chuyện đó... Quên đi, tối qua tôi nói chuyện cũng hơi nặng lời.”

Mắng hắn không biết kiềm chế, đổi lại là ai cũng giận điên lên đi? Huống chi tiểu quỷ này cá tính vốn là kiêu ngạo bừa bãi. Từ khi ra mắt đến giờ đều thuận buồm xuôi gió, không ăn qua khổ cực, luôn được nâng niu tán tụng, ai từng ở trước mặt hắn nói nặng như vậy?

Lăng Hiên mắt tự nhiên cười một chút, hai người trong lúc đó lại lâm vào một bầu không khí xấu hổ quỷ dị. Hắn liếc nhìn Đỗ Nhiễm, gặp đối phương cũng đang nhìn hắn, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Có việc gì thì nói a! Cho dù lại bị giáo huấn hai câu, hắn cũng sẽ không tức giận.

Quả nhiên, Đỗ Nhiễm ngập ngừng một chút, mở miệng: “Lăng Hiên... Nếu xâm phạm đến chuyện riêng tư của cậu, tôi xin lỗi trước. Cái kia, cậu thích nam nhân?”

Sắc mặt Lăng Hiên cứng lại một chút.

Đỗ Nhiễm càng thêm lúng túng: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là...”

“Không việc gì.” Lăng Hiên khôi phục tự nhiên, cười nói, “Tôi hử, đều có thể. Chỉ cần có cảm giác, đàn ông hay phụ nữ cũng được. Điều OK.”

Đỗ Nhiễm hơi hơi nhú mày.

“Bất quá tôi sẽ không tùy tiện xằng bậy.” Lăng Hiên cười hết sức tự nhiên, “Đối phương cũng OK, tôi mới có thể cùng người ta kết giao. Tôi sẽ không rước lấy phiền toái cho anh, cũng sẽ không rước lấy phiền toái cho mình.”

Thân là nghệ sĩ, tự giác cơ bản hắn vẫn phải có. Tuy rằng truyền thông thích loạn báo mấy chuyện xấu của hắn, nhưng thành thật mà nói, rất nhiều chuyện đều là bịa đặt vô căn cứ, ăn một bữa cơm cũng sẽ bị chụp ảnh đăng báo, rõ là không chuyện gì mà không bị soi mói.

Thấy mấy tờ báo loạn đưa tin, ban đầu hắn cũng giận dữ, về sau cũng thành quen. Tỷ suất người xem cao càng chứng minh hắn thành công mà thôi, bao nhiêu người hao tổn tâm cơ dựng nên mấy chuyện bẽ bối của hắn, giới truyền thông còn tiếp tay nữa là.

Đỗ Nhiễm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt hơi phức tạp: “Như vậy, về chuyện hôm qua...”

Lăng Hiên hiểu được hẩn ý tứ của anh, cười rộ lên, ngắt lời: “Tôi biết anh muốn nói cái gì. Chuyện ngày hôm qua, tôi thực xin lỗi, về sau... Về sau sẽ không như vậy nữa. Tôi sẽ không làm lại mấy chuyện xằng bậy đó với anh.”

Về mặt Đỗ Nhiễm này giờ căng cứng đột nhiên thả lỏng, hình ảnh người kia tự nhiên thả dài nhẹ nhõm một hơi rơi vào trong mắt, Lăng Hiên nhìn mà không biết trong lòng là cái tư vị gì.

Hắn lần đầu tiên biết, mị lực của mình trong mắt người đàn ông này, nguyên lai thật sự là chẳng có gì.

Mắt tự nhiên bày ra nụ cười, Lăng Hiên có chút không khống chế được miệng mình: “Kỳ thật anh không cần lo lắng, anh không phải dạng tôi thích. Lần trước nếu tôi không uống quá say, cũng sẽ không tùy tiện cùng anh lên giường, tôi...”

Đỗ Nhiễm cười có chút bất đắc dĩ: “Tôi biết, cậu không cần giải thích nữa.”

Anh như vừa thoát khỏi tảng đá đè nặng trong lòng, có thể cùng Lăng Hiên khôi phục mối quan hệ bình thường tự nhiên, là chuyện không thể tốt hơn.

Lăng Hiên há miệng thở dốc, không tiếp tục nói nữa.

Kỳ thật hắn thích đích thực không phải loại hình như Đỗ Nhiễm. So với hắn lớn hơn gần mười tuổi, lại không khan không thú vị, cá tính nghiêm cẩn, làm việc có nề nếp, sở thích hứng thú này nọ lại khác với hắn một trời một vực.

Hắn thích chính là loại người quyến rũ, gợi cảm, không quá đứng đắn, lại hiểu biết tình thú. Hai bên quen biết đều thoải mái, cùng một chỗ mọi người đều vui vẻ.

Hắn như thế nào có thể thích thượng Đỗ Nhiễm, như thế nào đối với người đàn ông này có dục vọng. Nhất định là bởi vì sau khi chuyển sang công ty mới áp lực quá lớn, lâu lắm không thả lỏng bàn chuyện yêu đương, lâu lắm không gặp được đối tượng hợp ý.

Lăng Hiên lặng lẽ thở dài, đem tầm mắt trên người Đỗ Nhiễm dời đi.

3. Chương 3

Lăng Hiên ở công ty hai ngày, lại trở về đoàn làm phim tiếp tục quay. Khoảng thời gian này ông chủ lớn đầu tư cho bộ phim đến thị sát phim trường, xem con gái nuôi Phương Á Tinh, Phương đại tiểu thư mừng rỡ, lúc rảnh rỗi liền chạy ngay tới trước mặt cha nuôi làm nũng.

Thấy vị đại tiểu thư này không rảnh làm khó dễ mình, Lăng Hiên thở phào nhẹ nhõm. Ông chủ lớn kia nguyên bản chỉ tính toán đến xem xét một chút rồi đi, không biết thế nào lại đổi ý, muốn ở lại hai ngày. Trên dưới đoàn làm phim cũng không dám đắc tội, vội vàng ở nông trại dành ra một phòng tốt nhất, tựa như kính Phật mà rước ông chủ lớn vào ở.

Lăng Hiên lạnh mắt nhìn, nghĩ thầm cần gì phải chuẩn bị, trực tiếp an bài cùng Phương Á Tinh ở một phòng không phải tiện hơn sao, đỡ cho nửa đêm còn phải chuyển phòng.

Ông chủ lớn này họ Lâm, gọi là Lâm Nhã Sinh. Đã hơn năm mươi tuổi, bất quá bởi vì bảo dưỡng thoải mái, thoát nhìn cũng chỉ như mới ngoài bốn mươi. Thời điểm hắn nhận Phương Á Tinh làm con gái nuôi, Phương Á Tinh vẫn còn là cô bé mười bảy, mười tám tuổi, mới ra nghề không lâu, tựa như một bông hoa, nụ cười thanh thuần bên lên, vậy mà lại dám ôm cổ vị cha nuôi này kẻ mặt khiêu vũ.

Trong giới này đều biết nói cha nuôi con gái nuôi trên thực tế là cái quan hệ gì, Lâm Nhã Sinh thích chơi đùa nữ minh tinh xinh đẹp có tiếng, mỗi khi vừa ý ai, đều không tiếc bỏ tiền ra cung phụng. Phương Á Tinh chính là dựa vào vị cha nuôi này, trong vài năm ngắn ngủi nhanh chóng nổi tiếng, một bước trở thành nữ diễn viên hàng đầu sáng giá nhất hiện nay.

Lăng Hiên đối với người tên Lâm Nhã Sinh này, cũng chỉ là ở tiệc rượu gặp qua vài lần mà thôi, chưa bao giờ nói chuyện với nhau. Bất quá đối phương tốt xấu gì cũng là người đầu tư chính cho bộ phim truyền hình này, Lăng Hiên buộc phải đi tới tiếp đón.

Đạo diễn hướng Lâm Nhã Sinh giới thiệu Lăng Hiên, Lăng Hiên liền cười chào một tiếng “Lâm tiên sinh”, đưa tay cùng Lâm Nhã Sinh bắt tay.

Lâm Nhã Sinh cười mị mị nhìn hắn một cái, bắt lấy tay hắn: “Tôi đã xem qua phim của cậu, thật sự là hậu sinh khả uý. Người trẻ tuổi có tư chất như cậu, gặp không nhiều lắm a.”

Lăng Hiên mỉm cười nói: “Ông chủ Lâm quá khen.” Khi rút tay về, lại không nhẹ không nặng bị nhéo một chút. Hắn đang tươi cười nhất thời cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục trấn định, làm như không có việc gì rút tay về.

Lâm Nhã Sinh ở lại phim trường hai ngày, rõ ràng đối Lăng Hiên ấn tượng phi thường tốt, rảnh rỗi liền khen hắn diễn hay, có tiềm năng, thật sự là nhân tài xuất chúng trong thế hệ diễn viên trẻ bây giờ. Đạo diễn thấy Lâm Nhã Sinh coi trọng Lăng Hiên, tự nhiên cũng đi theo nói tốt về hắn, khen ngợi Lăng Hiên như là một viên minh châu tỏa sáng rực rỡ.

Lăng Hiên chỉ cười, nói thẳng “Ông chủ Lâm nâng đỡ, tôi làm sao dám nhận.” Nụ cười kia lại thủy chung mang theo ba phần lãnh đạm, cũng không bởi vì Lâm Nhã Sinh đối hắn thái độ vô cùng thân thiết mà có thân mật với ông ta.

Phương Á Tinh thấy Lâm Nhã Sinh đối Lăng Hiên thân thiết rõ ràng như vậy, không khỏi có chút ghen tị. Ở trong phòng một bên giúp hắn xoa bóp bả vai, một bên làm nũng oán trách: “Cha nuôi, người sao lại coi trọng Lăng Hiên như vậy? Hắn diễn tốt như vậy sao? Người cả ngày đều luôn miệng khen hắn.”

Lâm Nhã Sinh cười bắt lấy tay cô, đặt ở trong lòng bàn tay xoa bóp vỗ về: “Tôi còn không phải đang giữ thể diện cho em sao, hắn là bạn diễn của em, tôi mới khen hắn hai ba câu, tránh để hắn khi dễ em thôi.”

Phương Á Tinh cười duyên: “Hắn nào dám khi dễ em?” Hai tay ôm cổ Lâm Nhã Sinh, “Cha nuôi, kỳ thật người khen hắn cũng vô dụng, hắn sẽ không cảm kích đâu. Tên Lăng Hiên này, đừng thấy tuổi hắn còn trẻ, nhưng thật ra vô cùng cuồng ngạo, không có mắt nhìn người. Bằng không người xem, hai ngày nay người đối hắn khách khí như vậy, hắn lại đối với người ngoài cười nhưng trong không cười.”

Cô ta trước kia chủ động có ý với Lăng Hiên, lại hết lần này đến lần khác bị hắn từ chối ra mặt, cảm thấy vô cùng mất thể diện, nên đối với Lăng Hiên ngầm sinh oán giận. Vì Lâm Nhã Sinh này, cô theo hắn đã vài năm, đương nhiên biết khẩu vị của hắn, nam nữ không kị, bản tính có mới nói cũ, vì thế rất sợ hắn coi trọng Lăng Hiên, thay thế vị trí của mình.

Lâm Nhã Sinh sao lại không biết cô ta đang suy tính cái gì, lo lắng cái gì. Vừa cười vừa đưa tay kéo cô ta vào trong lòng ngực, trêu đùa: “Được, không nói tiểu tử kia nữa. Quay xong bộ phim này, muốn đi nghỉ mát ở đâu, nói cho cha nuôi, thế nào?”

Phương Á Tinh cười khanh khách, thân mình như rắn quấn lấy Lâm Nhã Sinh.

.

Đến khi thời tiết càng ngày càng nóng lên, bộ phim này rốt cuộc cũng quay xong. Tiệc mừng kết thúc được tổ chức tại một nhà hàng quy mô khá tốt, nghe nói chính là sản nghiệp của Lâm Nhã Sinh.

Đỗ Nhiễm thân là quản lý của Lăng Hiên, đương nhiên phải đi cùng. Khi Lăng Hiên tới nơi, không ngờ Lâm Nhã Sinh cũng có mặt ở đó, liền gây ra một lúc, có hơi chút kinh ngạc, sau đó cùng Đỗ Nhiễm đi qua, cười chào hỏi: “Khó có được Lâm tiên sinh trăm công nghìn việc vậy mà cũng bớt thời giờ đến đây.”

Lâm Nhã Sinh cười: “Tôi là ông chủ, dĩ nhiên phải tới a.” Sau đó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình cố ý giữ cho hắn, “Ngồi ở đây đi, cậu là nam diễn viên chính, hắn là phải ngồi bàn chính.”

Lăng Hiên trộm liếc mắt nhìn chỗ ngồi kia một cái, cười nói: “Tôi uống rượu không giỏi, sợ làm Lâm tiên sinh mất hứng, vẫn là ngồi bàn khác thì tốt hơn.”

Lâm Nhã Sinh ngẩn ra, Lăng Hiên đã nhanh tay lôi kéo Đỗ Nhiễm ngồi cạnh mình ở một bàn khác. Bị người ta từ chối ra mặt như vậy, Lâm Nhã Sinh mất hết mặt mũi, miễn cưỡng cười một chút, ngồi xuống.

Thần sắc đã ảm ảm chuyển sang tím.

.

Từng món ăn được bưng lên, không khí cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Lâm Nhã Sinh từ sớm đã tỏ ý uống thả ga, đạo diễn thấy vậy cũng không câu nệ, vì thế bữa tiệc càng phóng túng.

Lăng Hiên là nam chính, hiển nhiên sẽ không dễ dàng được buông tha, đầu tiên là cùng Lâm Nhã Sinh uống một ly, tiếp theo đạo diễn đang ngà ngà say, cũng tới cùng hân uống, mọi người từng người một ồn ào cả lên, tranh nhau cùng hưởng hân kính rượu.

Lăng Hiên trước kia cũng ứng phó qua mấy loại trường hợp này, cười cười, hoàn toàn không để trong lòng. Đang muốn bưng ly rượu lên, cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, ly rượu đang cầm trong tay bị người phía sau lấy đi, đặt lại trên bàn.

“Lăng Hiên đã uống hết vài ly, ngày mai còn có công việc, không thể uống thêm nữa.” Đỗ Nhiễm đem ly rượu của Lăng Hiên đặt sang một bên, lộ ra nụ cười thật có lỗi với mấy người tiến đến kính rượu, “Bằng không, tôi thay cậu ta uống vậy.”

Lăng Hiên kinh ngạc nhìn Đỗ Nhiễm đứng chắn trước mặt mình.

Từ khi ra mắt tới giờ, hân ứng phó trường hợp này vô số lần, sớm luyện ra một thân tửu lượng. Chính là, đây là lần đầu tiên có người đứng phía trước hân như vậy, giúp hân chắn rượu.

Hân nhớ tới trước kia ở tiệc rượu nhìn thấy Đỗ Nhiễm, cũng là thay Kiều Ứng chắn rượu như vậy, đem người kia bảo hộ cẩn thận. Nguyên lai Đỗ Nhiễm cũng sẽ làm thế với hân, mặc kệ hân có cần hay không, đem hân bảo hộ thật tốt.

Không biết vì cái gì, cảm thấy đáy lòng hơi run lên một chút.

Giống như có chút thỏa mãn, có chút vui mừng, kinh ngạc nhìn phía sau lưng thẳng tắp của Đỗ Nhiễm, rồi lại chậm rãi cảm thấy một tia buồn bã nếu mất đi.

Sau đó Đỗ Nhiễm thay Lăng Hiên uống liên tục mấy ly, một đám đến kính rượu cũng dần dần cảm thấy không thú vị, chậm rãi tản ra. Trong giới này ai chẳng biết kỹ năng chắn rượu của Đỗ Nhiễm, trước kia khi còn làm quản lý của Kiều Ứng, trên bàn tiệc có không biết bao nhiêu người hướng về phía Kiều Ứng kính rượu, đều bị anh bất động thanh sắc hoặc ngăn cản hoặc uống thay, uống rượu như uống nước, quả thực ngàn chén không say.

Lăng Hiên trộm nhìn, nghĩ thầm, người này tửu lượng tốt như vậy, khi đó thế nào lại say đến rối tinh rối mù, để rơi vào tay mình? Vì thế nhin không được lại nghĩ tới buổi tối hôm đó, Đỗ Nhiễm không biết có tâm sự gì, chăm chăm uống rượu giải sầu. Khi mình đi qua chào hỏi, anh ta ngay cả tầm mắt nhìn cũng không chính xác, hiện ra biểu tình mơ hồ hiếm thấy làm cho người ta cảm thấy vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

“Tôi là Lăng Hiên, mới cùng anh ký hợp đồng, nhớ rõ không?”

“Ừm?” Hàm hồ đáp lại, hiển nhiên hoàn toàn không nghe hân đang nói cái gì, thế nhưng âm tiết ngắn ngủi bình thường kia tựa như từ trong xoang mũi hử đi ra, lập tức như điện xẹt vào Lăng Hiên.

Đại khái là trong một giây ngắn ngủi đó, mình như bị ma xui quỷ khiến nổi lên dục niệm, sau đó thừa dịp Đỗ Nhiễm uống say, đưa hân về nhà mình, tha lên giường.

Nghĩ lại không khỏi thấy đáng tiếc, nếu Đỗ Nhiễm không phải quản lý của hân, nếu anh ta trẻ lại vài tuổi, nếu tính cách anh ta không phải trầm lặng tế nhị như vậy, có lẽ bọn họ trong lúc đó còn có thể tiến thêm một bước. Sau đó lại nhin không được tự giấu cười lộ lên, thế giới này làm gì nhiều “nếu” như vậy, lại cũng không có chuyện tốt nào thập toàn thập mỹ đến thế.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, phỏng chừng cũng đến lúc tìm lý do về trước. Hướng Đỗ Nhiễm nháy mắt ra dấu, Lăng Hiên đứng dậy đi toilet. Đang đứng trước gương chỉnh lại bản thân một chút, thành linh của toilet bị đẩy ra. Vừa thấy là Lâm Nhã Sinh đẩy cửa tiến vào, Lăng Hiên ngây ra một lúc, sau đó cười chào: “Lâm tiên sinh.”

Lâm Nhã Sinh không trả lời, chỉ gật gật đầu, đưa mắt nhìn chung quanh bên trong toilet. Lăng Hiên quay lại tiếp tục rửa tay, sau đó Lâm Nhã Sinh đi tới bên cạnh, chậm rãi mở vòi nước, cũng bắt đầu rửa. Chưa rửa xong, bàn tay không quy củ kia đã tiến sát lại, cổ ý vô tình đụng chạm tay hắn. Lăng Hiên cúi mắt quan sát, bất động thanh sắc rút tay về. Đang muốn xoay người rời đi trước, lại nghe thấy Lâm Nhã Sinh gọi lại: “Lăng Hiên, cậu chờ một chút.”

Lăng Hiên dừng lại cước bộ, quay đầu: “Lâm tiên sinh, có chuyện gì?”

Lâm Nhã Sinh chậm rãi kề sát vào hắn, vẻ mặt tươi cười mang theo một tia dụ dỗ ý tứ hàm xúc: “Tôi đang chuẩn bị đầu tư một bộ phim, có hứng thú mời cậu vào vai nam chính. Thế nào, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi?”

Lăng Hiên lui về phía sau từng bước, bình tĩnh cười nói: “Cám ơn ông chủ Lâm nâng đỡ, chẳng qua, chuyện công việc vẫn là cùng quản lý của tôi thương lượng trước sẽ tốt hơn. Dù sao lịch làm việc kế tiếp của tôi cũng đã sắp xếp kín, chỉ sợ phải phụ ý tốt của ông chủ Lâm.”

Lâm Nhã Sinh cười rộ lên: “Cũng không hỏi một chút là phim gì sao? Lăng Hiên, đây chính là cơ hội người khác cầu còn không được. Trần Vọng viết kịch bản, Tân Khả Minh là đạo diễn – tôi có ý đề cử cậu đi thử vai, với tiềm lực của tôi cùng với nổi tiếng hiện giờ của cậu, rất có khả năng vai nam chính sẽ nằm trong tay. Tin tức như vậy, chẳng lẽ không đáng giá để chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ nói chuyện?”

Tươi cười trên mặt Lăng Hiên chậm rãi đông lại.

Lâm Nhã Sinh tung mỗi nhử này, đối với hắn mà nói lực hấp dẫn quả thật rất lớn.

Ra mắt hơn ba năm, đóng nhiều phim truyền hình, cũng đóng qua phim điện ảnh, nhưng lại luôn kém chút vận khí tốt.

Danh tiếng có, người hâm mộ có, nhưng nhìn lại, mới phát giác thế nhưng tìm không ra một bộ phim tiêu biểu nhất của mình. Kịch bản nhận được phần lớn đều là mấy bộ phim thần tượng phổ biến đương thời, nội dung nhàm chán vô vị, xem xong liền quên.

Ngẫu nhiên cũng nhận mấy kịch bản phim có nội dung, chẳng hạn như hai năm trước, khi Thẩm Liễm tiến cử hắn với đạo diễn nổi tiếng An Quang Vinh, hắn vốn tưởng rằng chính mình cuối cùng cũng giành được cơ hội, ai ngờ An Quang Vinh lần đầu tiên thấy hắn, liền bật ra một câu: “Không tồi, thật đúng là rất giống Kiều Ứng.”

Trần ngập vui sướng, ngay giây phút kia trong nháy mắt bị tiêu diệt sạch sẽ.

Hắn tựa như bị ếm, suốt ngày bị xem như người nối nghiệp Kiều Ứng. Rất nhiều đạo diễn và diễn viên cùng hắn hợp tác qua, đều nói với hắn con đường hắn đang đi chính là con đường của Kiều Ứng, một vài tài năng trẻ mới còn hâm mộ hắn cùng Kiều Ứng có vài phần giống nhau.

Sách, Lăng Hiên nhận không được buồn cười.

Có gì tốt? Giống nam nhân kia thì có gì tốt?

Con đường diễn xuất không quá rộng rãi, diễn cái gì cũng đều bị nói là bất chúc. Diễn xuất bị xem là thể thân cũng được thôi, nhưng ngay cả trong chuyện yêu đương vậy mà cũng là thể thân.

Cho dù lần kia cũng chẳng phải tình yêu đơn thuần gì, đều là trộn lẫn với tư lợi, công danh, nhưng hắn đồng thời cũng phải trả giá bằng tình cảm, đồng thời bị tổn thương.

Dù là bên ngoài thoát nhìn hắn lướt ra cực nhanh, làm như không sao cả.

.

Lâm Nhã Sinh thấy ánh mắt Lăng Hiên nhấp nháy, biết hắn có chút động tâm, liền tiếp tục rèn sắt khi còn nóng: “Cậu là người thông minh, đương nhiên biết trong giới này, để có được thứ gì, tất nhiên phải trả một cái giá.” Hắn nắm lấy tay Lăng Hiên, mờ ám vuốt nhẹ, “Yên tâm, có tôi giúp đỡ, sẽ không để cậu phải chịu thiệt. Cậu trước xem qua kịch bản, hiểu được thành ý của tôi, sau đó cho tôi câu trả lời thuyết phục, thế nào?”

Lăng Hiên rút tay ra, khoe miệng cong lên, khoe mắt hơi hơi nhếch, con ngươi đen bóng sáng lên lấp lánh như nước, Lâm Nhã Sinh nhất thời nhìn ngẩn ngơ.

“Ông chủ Lâm.” Ngón tay gõ nhẹ lên trán, Lăng Hiên chậm rãi mở miệng, “Nếu cùng với tôi nói chuyện hợp tác, vậy chúng ta trước đi ra ngoài, gọi quản lý của tôi đến, sau đó cùng nhau tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ bàn bạc, thế nào?”

Lâm Nhã Sinh lập tức thay đổi sắc mặt, hắn không tin mình đã ám chỉ đến nước này, Lăng Hiên còn có thể không hiểu, tiểu tử này rõ là đang giả ngu.

Hắn nén giận, cười lạnh một tiếng, mở miệng nói, “Lăng Hiên, cậu cũng không phải ngày đầu tiên ở trong giới này, tôi còn không rõ chuyện của cậu sao? Cũng không phải chưa từng cùng đàn ông lên giường, hà tất ở trước mặt tôi giả bộ cái gì đoan chính cương trực?”

Lăng Hiên đột nhiên thay đổi sắc mặt, áp chế lửa giận, tựa tiểu phi tiểu nhìn Lâm Nhã Sinh: “Xem ra ông chủ Lâm quả nhiên rất chiều cổ tôi, đến cả sinh hoạt cá nhân của tôi cũng hiểu biết tường tận. Bất quá thực có lỗi, nói thật ông chủ Lâm nếu như trẻ lại hai mươi tuổi, tôi có thể sẽ không cự tuyệt —— chẳng lẽ ông chủ Lâm không biết, tôi đối với đàn ông cũng rất kén chọn sao?”

Lời vừa nói ra thực cay nghiệt lại ác độc, Lâm Nhã Sinh nhất thời sắc mặt xanh mét.

Hắn chưa từng bị người ta hung ngoan tức sặc mặt mũi như vậy bao giờ, hướng chỉ trong mắt hắn, Lăng Hiên chẳng là cái gì, bất quá ỷ vào so với người khác vận khí tốt hơn một chút, mới có chút danh tiếng, liền cuồng ngạo đến không coi ai ra gì. Lăng Hiên trong giới này, lời bàn ra tán vào về hắn không ít, nói hắn nam nữ không kị, sinh hoạt cá nhân bê bối; nói hắn dã tâm bừng bừng, nóng lòng thành danh; Lâm Nhã Sinh đánh giá cũng giống như vậy, mới dám trắng trợn ra tay với Lăng Hiên, không đoán được cuối cùng lại bị tát một chậu nước lạnh vào mặt.

“Cậu nghĩ mình là ai mà dám ở trước mặt tôi cuồng ngạo.” Lâm Nhã Sinh giận dữ cười, bước nhanh qua, đưa tay nắm lấy cằm Lăng Hiên, ngữ khí âm lãnh, “Cho cậu mặt mũi cậu không cần, đừng cho là tôi không biết mấy chuyện tốt đẹp của cậu —— cậu đã leo lên giường bao nhiêu thằng đàn ông, còn thực nghĩ mình so với người khác quý giá ư!”

Lăng Hiên giận tím mặt, “Ba” một tiếng đẩy tay Lâm Nhã Sinh ra. Hắn đích xác không phải người có sinh hoạt cá nhân quy củ, người lên giường cũng không ít, nhưng hắn đều là chọn lựa kỹ càng. Sex là chuyện người tình ta nguyện cùng nhau hưởng thụ, cho dù thật là có chỗ tốt muốn hắn, giống như Lâm Nhã Sinh, hắn cũng không hề hứng thú.

Không khí bên trong đang hết sức căng thẳng, từ bên ngoài toilet truyền đến tiếng bước chân đang tới gần, hai người theo bản năng tách nhau ra một khoảng, ngay sau đó cửa đang đóng bị đẩy ra.

Bước vào là Đỗ Nhiễm, anh thấy Lăng Hiên vẫn chưa ra, có chút lo lắng, vì thế lại đây nhìn xem. Đẩy cửa vào vừa thấy Lâm Nhã Sinh, ngây ra một lúc, đang muốn qua chào hỏi, đối phương lại hừ lạnh một tiếng, tựa hồ không nhìn thấy anh, lập tức bước qua Đỗ Nhiễm ra ngoài.

Đỗ Nhiễm có chút nghi hoặc, quay đầu, thấy Lăng Hiên thần sắc khó coi, lại nghĩ đến vẻ mặt xám xịt của Lâm Nhã Sinh khi rời đi, tựa hồ hiểu được cái gì.

“Lâm Nhã Sinh làm gì với cậu sao, Lăng Hiên?”

Lâm Nhã Sinh thích ra tay với nghệ sĩ xinh đẹp, trong giới này vốn là bí mật đã sớm bị công khai. Vị ông chủ Lâm này gia thế giàu có, ra tay hào phóng, coi trọng ngôi sao nào thường không tiếc tiền tiền tốn tâm tư, nghe nói còn từng có mấy ngôi sao nữ vì hắn mà ghen tuông, tranh cãi túi bụi. Đỗ Nhiễm mặc dù không rõ về hắn lắm, nhưng mấy sở thích cá nhân của hắn cũng nghe nói qua không ít.

Lúc trên bàn tiệc, anh đã thấy tầm mắt Lâm Nhã Sinh luôn cố ý vô tình mà nhìn theo Lăng Hiên, còn tưởng rằng là chính mình đa tâm, hiện tại xem ra, chỉ sợ Lâm Nhã Sinh quả thật là ý không ở trong lời.

Lăng Hiên cười nhạo một tiếng, trong mắt đều là khinh thường: “Hắn ta sao? Nằm mơ đi.”

Đỗ Nhiễm thấy bộ dạng hắn không giống như bị hại, liền nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà mới vừa rồi nhìn thấy khi Lâm Nhã Sinh rời đi, sắc mặt xanh mét, chỉ sợ là bị Lăng Hiên ác liệt đắc tội, lại không khỏi có chút lo lắng. Lâm Nhã Sinh trong giới này dù sao cũng có thân phận cùng địa vị nhất định, bị đắc tội chỉ sợ sẽ không nói chuyện một chốc thể này, tương lai cũng không biết có mượn cớ gây khó dễ cho Lăng Hiên hay không.

Quả nhiên, hai tháng sau, giám đốc công ty Triệu Văn Thăng gọi cả Đỗ Nhiễm và Lăng Hiên vào văn phòng, còn chưa ngồi nóng chỗ, đối phương đã hỏi thẳng vấn đề: “Lăng Hiên, cậu khi nào lại đắc tội ông chủ Lâm?”

Lăng Hiên cùng Đỗ Nhiễm đồng thời giật mình.

Nguyên lai công ty vốn thay Lăng Hiên nhận kịch bản, đã cùng đạo diễn thông qua, Lăng Hiên cũng đi thử vai, hết thấy đều thực thuận lợi, chỉ chờ ngày bấm máy. Ai biết mấy hôm trước vị đạo diễn kia gọi điện thoại đến công ty nói phải thay người, hỏi ra mới biết là Lâm Nhã Sinh đề cử một diễn viên trẻ với ông ta. Đối phương danh tiếng cũng ngang với Lăng Hiên, Lâm Nhã Sinh cùng đạo diễn kia lại có vài phần giao tình, cân nhắc lợi hại, đạo diễn cũng vui vẻ bán cho Lâm Nhã Sinh một cái mặt mũi, liền đem Lăng Hiên đánh rớt.

Nếu chỉ là như thế này, thật không đủ để công ty hoài nghi Lâm Nhã Sinh cố ý nhằm vào Lăng Hiên. Vấn đề là bộ phim thần tượng do Lâm Nhã Sinh đầu tư mà Lăng Hiên vừa quay xong, ngay từ đầu cũng đã lên kế hoạch quay tiếp phần hai, tiếp tục sử dụng nguyên dàn diễn viên cũ, ai ngờ vừa có kịch bản phần hai, Lâm Nhã Sinh bỗng nhiên yêu cầu đạo diễn đổi người, nói rõ không hài lòng Lăng Hiên, nam diễn viên chính không thể không thay.

Giám đốc công ty Lăng Hiên cho dù có trì độn, lần này cũng không thể nhìn không ra ý tứ của Lâm Nhã Sinh. Nếu không phải Lăng Hiên lần trước đắc tội Lâm Nhã Sinh, hắn sẽ không có khả năng khắp nơi nhằm vào Lăng Hiên như vậy, đuổi tận giết tuyệt.

Lăng Hiên không đoán được Lâm Nhã Sinh cư nhiên lại trả thù mình, mặt mày biến sắc, Đỗ Nhiễm ngồi bên cạnh trước thay hắn mở miệng: “Hắn là không có. Chúng ta lần cuối gặp ông chủ Lâm, cũng là hai tháng trước...”

“Tôi không hỏi anh, mà hỏi cậu ta!” Triệu Văn Thăng ngắt lời Đỗ Nhiễm, chỉ vào Lăng Hiên quát.

Lăng Hiên không lộ biểu tình gì: “Tôi không đắc tội với ông chủ Lâm.”

“Vậy hắn vì cái gì đối với cậu bất mãn, phải đổi diễn viên?”

“Tôi không biết.” Về mặt Lăng Hiên như là việc này không liên quan đến mình, “Có lẽ hắn chính là xem tôi không vừa mắt.”

Triệu Văn Thăng tức giận đến run tay: “Nhiều nghệ sĩ như vậy, hắn thế nào liền cố tình nhìn cậu không vừa mắt? Lăng Hiên, cậu hôm nay mới vào nghề sao? Có hiểu quy củ trong giới này hay không? Lâm Nhã Sinh là người có thể tùy tiện đắc tội sao? Cậu cho là chính mình có bao nhiêu phân lượng!? Cậu đi ra ngoài cho tôi, tự mình kiểm điểm lại!”

Lăng Hiên xoay người bước đi, Triệu Văn Thăng gọi Đỗ Nhiễm lại: “Anh lưu lại, tôi còn có lời muốn nói với anh.”

Đỗ Nhiễm mắt nhìn Lăng Hiên rời khỏi phòng, quay đầu lại, nhìn giám đốc của mình: “Triệu tổng, có chuyện gì dặn dò?”

Triệu Văn Thăng thở dài: “Đỗ Nhiễm, anh là quản lý tôi tín nhiệm nhất, ngay cả Kiều Ứng đều có thể quản được đâu ra đó, làm thế nào lại để Lăng Hiên rước lấy phiền toái lớn như vậy?”

Đỗ Nhiễm trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Tôi thấy chuyện này trách nhiệm không ở Lăng Hiên. Triệu tổng cũng biết ông chủ Lâm này, thật sự mấy lời bàn ra tán vào về ông ta không được tốt lắm.”

Triệu Vân Thăng ẩn ẩn trán: “Lâm Nhã Sinh về điểm này đặc biệt ham thích, trong giới này ai lại không biết. Tôi chính là tức giận Lăng Hiên, tiểu tử này thật ngông cuồng, nếu không phải đắc tội quá đáng với Lâm Nhã Sinh, hẳn sẽ hận đến mức không lưu lại đường sống thế này sao? Trước kia đều nói Kiều Ứng tính tình cao ngạo, xem ra, Lăng Hiên so với cậu ta quả thực còn nhỉnh hơn.”

Đỗ Nhiễm lắc đầu, nhin không được thay Lăng Hiên biện giải: “Lăng hiên dù sao tuổi còn trẻ, lại chưa chịu qua thất bại nào, khó tránh khỏi tính tình có chút kiêu ngạo, ông chủ Lâm làm như vậy cũng thật rất...” Anh không có thói quen ở sau lưng người ta nói chuyện thị phi, nhất thời không tìm được từ nào phù hợp để diễn tả, đành phải dừng một chút, nói: “Thật quá mất phong độ, lại đi gây khó dễ một tên nhóc con như vậy.”

Triệu Vân Thăng vừa tức vừa buồn cười: “Anh mỗi lần đều chỉ biết bao che khuyết điểm. Khi đó tôi mắng Kiều Ứng, anh bao che, lần này tôi mắng Lăng Hiên, anh lại nói đỡ cho cậu ta. Có quản lý nào như vậy sao? Được anh nuông chiều thế này khó trách người nào người nấy tính tình đều khó bảo.”

Đỗ Nhiễm cười nói: “Nên che chở tôi sẽ che chở, nên giáo huấn tôi cũng sẽ giáo huấn, đừng nói tôi như bảo mẫu vậy chứ. Công việc tiếp theo của Lăng Hiên sắp xếp thế nào?”

Triệu Vân Thăng nhún vai: “Thay cậu ta an bài công việc mới đi, không phải cậu ta còn hai show quảng cáo phải quay sao? Đủ để lặn qua lặn lại cậu ta vài ngày.”

Đỗ Nhiễm gật gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi. Triệu Vân Thăng ở phía sau nói với anh: “Trở về kêu Lăng Hiên thu liễm tính tình một chút. Lần này đắc tội Lâm Nhã Sinh, lần sau không biết còn đắc tội ai, đến lúc đó tổn hại đến danh tiếng, chung quy cũng chỉ hại bản thân cậu ta.”

Đang muốn rời đi nghe vậy liền dừng lại một chút, Đỗ Nhiễm quay đầu lại: “Tôi sẽ nói với cậu ta. Bất quá, Lâm Nhã Sinh lần này làm chuyện thật đáng hổ thẹn, không thể trách Lăng Hiên đắc tội hắn, công ty cũng hẳn là không lấy chuyện này làm khó Lăng Hiên.”

Nói xong câu này, anh liền đẩy cửa ra ngoài.

Triệu Vân Thăng ngẩn ra một lúc lâu, bất đắc dĩ cười rộ lên: “Thật sự là... Nhiều năm như vậy một chút cũng không thay đổi.”

Từ khi hắn bắt đầu quen biết Đỗ Nhiễm, người này chính là thẳng thắn như vậy, thị phi đúng sai trước mặt tuyệt không nhượng bộ. Cho dù trong giới này mài dũa đã nhiều năm, sớm trở nên khéo đưa đẩy, trầm mặc, quen nhường nhịn, chỉ duy nhất cố thủ nguyên tắc, chính là không chịu để nghệ sĩ mình quản lý ăn nửa điểm thiệt thòi.

.

Đỗ Nhiễm từ văn phòng Triệu Vân Thăng đi ra, ngoài ý muốn nhìn thấy Lăng Hiên thế nhưng đang tựa vào hành lang chờ anh.

“Triệu tổng cùng anh nói cái gì?” Lăng Hiên vừa thấy Đỗ Nhiễm đi ra, liền hỏi thẳng vào vấn đề, “Có phải nói tôi rất không thức thời, đắc tội Lâm Nhã Sinh?”

Đỗ Nhiễm cười cười, nói: “Không, bất quá là cùng tôi bàn chuyện công việc kế tiếp của cậu mà thôi.”

Lăng Hiên nhăn lại mi, mắt nhìn chằm chằm Đỗ Nhiễm: “Nói dối.”

Đỗ Nhiễm giật mình.

“Nếu là bàn công việc kế tiếp, có cần phải bảo tôi ra ngoài sao?” Lăng Hiên khoanh hai tay trước ngực, tựa một chân lên tường, chân còn lại trụ hơi nghiêng trên mặt đất, tư thế tiêu sái mà tự nhiên, “Anh cũng cho là tôi không nên đắc tội Lâm Nhã Sinh sao? Cảm thấy thật đáng tiếc, hai cơ hội tốt cứ như vậy mà mất đi?”

Đỗ Nhiễm nhìn hắn một cái, ngoài ý muốn cảm thấy có chút buồn cười. Kỳ thật trong lòng thực để ý Triệu Vân Thăng đến tốt cùng là đã cùng mình nói những gì đi? Lại còn muốn bày ra này đáng về cao ngạo này, hoàn toàn không xem xét về mặt mình thế nào.

Thở dài, anh trả lời: “Cơ hội mất đi, lần sau lại có. Tôi không biết Lâm Nhã Sinh nói gì đó hoặc làm cái gì với cậu, nhưng tôi tin tưởng cậu sẽ không vô duyên vô cớ đắc tội hần. Chuyện lần này cũng không thể trách cậu, công ty sẽ sắp xếp cho cậu công việc mới, đừng nghĩ nhiều.”

Lăng Hiên cười nhạo một tiếng: “Phải không?”

Triệu Vân Thăng tức giận lớn như vậy, lại nhẹ nhàng cho qua chuyện này sao?

“Tuy rằng mất đi hai cơ hội quả thật thực đáng tiếc,” Đỗ Nhiễm cười cười, vỗ vỗ vai hần, “Bất quá này cũng coi như một lần giáo huấn. Ông chủ Lâm là người không thể trêu vào, về sau liền tận lực tránh hần một chút, đừng chủ động đi trêu chọc hần —— hà cớ gì trong giới này lại tự cấp thù hần cho mình.”

Lăng Hiên khoe miệng căng ra một chút, tựa tiểu phi tiểu: “Tôi cũng không đi trêu chọc hần.”

Hần thuộc dạng người, nếu không phải đối phương chủ động chạy tới trêu chọc mình, thế nào lại đi mạo phạm hần a. Cái gọi là thả đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân, vị Lâm Nhã Sinh kia tâm mắt đủ nhỏ, thủ đoạn cũng đủ ti tiện.

Đáng tiếc hai vai diễn nguyên bản thuộc về mình... Lăng Hiên sắc mặt âm trầm, phun ra một câu thô tục: “Mẹ nó, lần sau đừng để tôi gặp hần.”

Bằng không hần không biết có thể khống chế được tính tình của mình hay không, có thể kiềm chế không xông lên đem cái mặt đáng giận đáng khinh kia đánh bẹp dí hay không.

“Cho dù lần sau đụng tới hần, cậu cũng đi đường vòng cho tôi.” Đỗ Nhiễm bất đắc dĩ nhìn hần một cái, biết hần còn đang vì mất đi hai vai diễn kia mà oán giận bất bình. Chính là Lâm Nhã Sinh vốn là có bản lĩnh chinh Lăng Hiên, một lần giáo huấn không đủ, lần sau còn không trốn xa một chút? Giới nghệ sĩ nguyên bản chính là chuyện mạnh được yếu thua, ai rảnh hơi đi giảng đạo lý?

Phát hỏa thì làm sao? Phát hỏa cũng vô dụng.

Lăng Hiên hừ một tiếng, xoay người đi tới thang máy. Đỗ Nhiễm đi sau hần, nghĩ kế tiếp phải ra sức tìm cho Lăng Hiên mấy kịch bản tốt mới được. Tại cái nơi cạnh tranh dị thường kịch liệt này, công việc bị cướp đi, liền có nghĩa danh tiếng cũng bị giảm. Lăng Hiên còn trẻ, còn chưa có một chỗ đứng vững chắc, cần phải nâng cao tỷ lệ xuất hiện trên màn ảnh để không ngừng gom góp và nâng cao danh tiếng của mình.

Một mặt suy tính các mối quan hệ riêng của mình, một mặt nhắc chân theo Lăng Hiên vào thang máy.

4. Chương 4

Vốn tưởng rằng Lăng Hiên sau khi để mất hai vai diễn, sự nghiệp sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, ngờ đâu những việc kế tiếp lại chuyển biến ngoài ý muốn. Sau khi bị thay vai, trong nhất thời công ty vẫn chưa tìm được kịch bản thích hợp cho hần.

Trong giới này, diễn viên thần tượng trẻ tuổi nhiều vô kể, mà kịch bản hay lại có hạn, bộ phim thần tượng mà Lăng Hiên đóng vai nam chính trước đây tuy rằng nhạt nhẽo vô vị, nhưng áp dụng nhuần nhuyễn mảnh lối quảng cáo, tuyên truyền đúng lúc, dẫn đến tỉ suất xem phần một thập phần khả quan. Mọi người đều nghĩ đạo diễn sẽ tiếp tục sử dụng nguyên dàn diễn viên cũ để quay tiếp phần hai, ai ngờ giữa đường lại thay đổi nam chính.

Về nguyên nhân, đạo diễn chỉ úp úp mở mở, thân là nữ chính, Phương Á Tinh bày ra vẻ muốn nói lại thôi, trước ống kính máy ảnh gượng cười: “Tôi cũng không biết đạo diễn vì sao lại đổi người, có lẽ nguyên nhân là vì Lăng Hiên đi? Tôi tuy rằng cùng Lăng Hiên hợp tác mấy tháng qua, kỳ thật tôi với anh ta hoàn toàn không thân thiết. Chúng tôi... Không phải rất hợp nhau.”

Nữ chính trong buổi phỏng vấn ngang nhiên tuyên bố cùng nam chính hoàn toàn không thân thiết, không hợp nhau... Việc này quả thực so với tuyên bố cùng nam chính là “Bạn tốt” lực sát thương còn lớn hơn, vì thế giới truyền thông cùng công chúng đều tự hiểu, nga, đại khái vấn đề là ở bản thân Lăng Hiên.

Nếu không phải bởi vì tính tình kiêu ngạo, thái độ xử sự quá kém, thì chính là bởi vì đùa giỡn đại bài đi? Cho nên mới đặc tội đạo diễn lại đặc tội nữ chính, trách không được bị thay ra.

Lăng Hiên trong giới này nguyên bản tạo cho người ta ấn tượng ngạo mạn kiêu căng, mắt nhìn người tựa hồ đều mang theo ba phần lãnh ý. Hai năm nay tuy rằng thu liễm ít nhiều, nhưng vẫn là kẻ khiến người khác cảm thấy không hợp ở chung. Hiện giờ lại mang tiếng đùa giỡn đại bài, hơn nữa bị mất liên tiếp hai vai diễn, mấy đạo diễn vốn định mời hắn đóng phim cũng bắt đầu do dự.

Không có mấy đạo diễn lại nguyện ý dùng diễn viên đùa giỡn đại bài, huống hồ Lăng Hiên cũng không phải ở địa vị cao nhất, là người không thể thay thế. Mặc dù hắn ta thực nổi tiếng, nhưng trong giới này khả năng diễn xuất tương đương với hắn, nam diễn viên trẻ tuổi có tiếng cũng không phải không có, hà cớ gì không phải Lăng Hiên thì không được.

Lăng Hiên đang chuẩn bị quay tiếp bộ phim thần tượng kia cùng một phim điện ảnh nữa, tuyên truyền quảng cáo đều đã thực hiện, hiện giờ đột nhiên cả hai không hẹn mà cùng thay diễn viên, tự dựng tạo cho hắn rất nhiều tin tức tiêu cực.

Nói hắn diễn xuất vẫn không đột phá, chỉ có mỗi gương mặt xinh đẹp, không làm vừa lòng đạo diễn.

Nói hắn cá tính kiêu ngạo, thích đùa giỡn đại bài, cùng diễn viên khác mâu thuẫn âm ỉ.

Nguyên bản giới truyền thông trong ngành giải trí này, từ trước đến nay đều là thuận nước dong thuyền, khi tán thưởng ai thì đem người ta nâng lên tận trời, khi hạ thấp ai thì liền như ong vỡ tổ cùng nhau xông vào chỉ trích. Lăng Hiên bị một thế lực ngầm ngầm hãm hại như vậy, vô hình trung cũng mất đi rất nhiều cơ hội.

.

Đỗ Nhiễm nhìn vắn vện vài kịch bản trong tay mà thở dài.

Thật sự đều là mấy vở không hay lắm, đạo diễn không có danh tiếng gì, mặt khác diễn viên lại đều là tuyến hai, ba chiếm đa số, nếu để Lăng Hiên nhận mấy bộ phim như vậy, chẳng khác nào tự hạ thấp giá trị của mình.

Thân là quản lý, anh không muốn, cũng không nhẫn tâm để Lăng Hiên đóng mấy loại phim truyền hình hoặc điện ảnh tạp nham này, chính là chung quy cũng không thể để Lăng Hiên tạm chống đỡ bằng việc quay quảng cáo và ra album đi?

Việc chính của hắn là diễn xuất, quảng cáo cùng phát hành đĩa nhạc chỉ là nghề phụ mà thôi. Tiếp nhận mấy kịch bản không hay, một khoảng thời gian sau, hắn hiện tại danh tiếng dù có cao tới đâu, cũng sớm hay muộn sẽ có một ngày bị thay thế, bị lãng quên.

Trong giới này chuyện như vậy là rất thông thường. Nam nghệ sĩ còn giữ vị trí lâu hơn một chút, còn nữ nghệ sĩ việc thay đổi mới càng thêm nhanh chóng, có lẽ hôm nay đang ở trên cao, ngày mai liền lặn lẽ đi xuống. Công ty bọn họ cũng không phải không có tiền lệ, vài năm ngắn ngủi, đã có bao nhiêu cái “Thần tượng” xuất hiện qua? Lại có mấy ai có thể trụ được lâu dài mà không suy? Tỷ như Kiều Ứng được công nhận là thiên tài diễn xuất, còn bị thiếu chút nữa là không gượng dậy nổi, cất ở trong nhà để đó nhiều năm không dùng tới, Lăng Hiên lần này phải mất bao lâu để khôi phục lại những gì đã mất đây?

Anh quay đầu nhìn Lăng Hiên, đối phương đang cau mày cố gắng học lời bài hát, thần sắc thật sự nghiêm túc. Đỗ Nhiễm không khỏi ngẩn ra một chút, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Lăng Hiên kỳ thật thực chuyên nghiệp.

Chỉ cần là công việc công ty sắp xếp cho hắn, hắn sẽ tận lực hoàn thành. Cho dù là kịch bản hắn không có hứng thú, hoặc là căn bản không am hiểu thu âm, nhưng sẽ luôn cố gắng làm được không những tốt mà còn tốt hơn.

Công bằng mà nói, giọng hát của Lăng Hiên không tính thật hay, ra đĩa nhạc cũng bắt quá là vì cũng có danh tiếng của hắn mà thôi. Hiện giờ danh tiếng đang đi xuống, lượng công việc giảm dần, Đỗ Nhiễm nguyên bản nghĩ đến hắn bị ức chế, chỉ sợ phải giận chó đánh mèo ồn ào một trận, ngờ đâu Lăng Hiên so với trong tưởng tượng của anh chuyên nghiệp hơn rất nhiều, mỗi ngày đúng giờ để anh chở tới studio thu âm album.

Cho dù album lần này bị dời lại ngày phát hành, công ty thậm chí còn giành thời gian này để phát hành đĩa đơn của tài năng mới, tận dụng thời cơ có lợi vào kỳ nghỉ hè, Lăng Hiên cũng không nói lời nào.

Điều này làm cho Đỗ Nhiễm vốn đã quen với việc hắn kiên ngoan bốc đồng, ngược lại có loại mơ hồ bất an.

Tổng cảm thấy được, hắn tựa hồ đang miễn cưỡng áp lực chính mình, lo lắng ngày nào đó hắn sẽ đột nhiên bùng nổ.

.

Mấy ngày này kéo dài ước chừng một tuần, vào sáng sớm thứ hai, Đỗ Nhiễm theo thường lệ đưa Lăng Hiên đến công ty. Tới bãi đỗ xe ngầm, vì chỗ đậu xe cách thang máy hơi xa, Đỗ Nhiễm để Lăng Hiên xuống xe trước, đứng ở cửa thang máy chờ anh đậu xe xong rồi quay lại. Lăng Hiên đang chán ngán tựa vào tường, bỗng nhiên nghe được từ cầu thang có tiếng nói truyền đến.

Trong công ty thường xuyên có nhân viên đôi khi làm biếng trốn đi pha trà hoặc thỉnh thoảng ra cầu thang nói chuyện phiếm, Lăng Hiên cũng không để ý. Bỗng nhiên nghe một câu chói tai truyền tới: “Nghe nói album lần này của Lăng Hiên bị hoãn lại, kia chẳng phải cả nửa đầu năm nay, hắn cơ hồ không có nhiều việc để làm sao?”

“Ai kêu hắn không gặp may! Nghe nói hắn đắc tội nhân vật lớn nào đó, tự làm tự chịu thôi, cho đáng đời, giờ phải nhường đường cho người mới.” Thanh âm vui sướng khi người gặp họa vang lên.

“Ha ha, kỳ thật tôi sớm nhìn hắn không vừa mắt. Có gì đặc biệt hơn người, suốt ngày không coi ai ra gì, không phải chỉ dựa vào khuôn mặt kia thôi sao?”

“Hắc hắc, cũng đừng xem nhẹ khuôn mặt của hắn, tôi nghe nói hắn ta leo lên giường không biết bao nhiêu người, mới đổi lấy được cơ hội lên cao tới vị trí này. Cái loại người này, hừ, không có bản lĩnh đành phải dựa vào thân thể...”

Lời nói tiếp theo biến mất trong tiếng đập cửa “Ầm” một cái, Lăng Hiên sắc mặt xanh mét đứng ở cửa cầu thang.

Hai người này mới vào công ty không đến một năm liền bị dọa ngây người, nói xấu sau lưng người khác, còn bị đương sự bắt ngay tại trận, tình huống này vẫn là lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

Huống chi còn nghe đồn về tính tình ác liệt của Lăng Hiên.

“Lăng, Lăng, Lăng...” Trong đó một người sợ tới mức nói không ra lời.

Lăng Hiên cười lạnh: “Nói a, sao không tiếp tục nói?” Tiến lên từng bước, từ trên cao nhìn xuống hai tên ngồi ở cầu thang, “Không phải nói tôi nên nhường đường cho người mới sao? Có phải hay không chính là chỉ hai người a?”

Hai người này đang vô cùng sợ hãi, đột nhiên ở phía sau Lăng Hiên nhìn thấy Đỗ Nhiễm, giống như vớ được cọc rơm cứu mạng, hướng về phía Đỗ Nhiễm cúi đầu: “Đỗ, Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Nhiễm xem như là một trong những quản lý giỏi của công ty, tuy rằng bất cầu ngôn tiểu (1), nhưng cơ hồ chưa bao giờ có người thấy anh phát giận. Hai người theo trực giác nghĩ Đỗ Nhiễm so với Lăng Hiên dễ nói chuyện hơn, vì thế lấp bắp đi qua Lăng Hiên, muốn nhanh chân đào tẩu.

Đỗ Nhiễm mặt vô biểu tình liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chỉ vào hai người mới chạy tới cạnh mình, mở miệng nói: “Đừng để tôi lần thứ hai thấy các người lười biếng tán chuyện trong giờ làm việc.”

Hai người một bên đáp lời, một bên chạy như bay chuẩn đi.

Đỗ Nhiễm chờ sau khi thân ảnh hai người kia biến mất, lúc này mới đi đến bên cạnh Lăng Hiên, thở dài, đặt tay lên vai hắn: “Bọn họ đều là đàn em của cậu, cho dù mạo phạm cậu, cậu cũng không nên cùng bọn họ chấp nhặt...”

Cánh tay đặt trên vai Lăng Hiên bị gạt mạnh ra, Lăng Hiên quay sang, trong mắt lộ ra sát ý sắc bén, một tay đẩy Đỗ Nhiễm ngã lên tường.

Gương mặt xinh đẹp hơi chút vặn vẹo kè sát lại, thanh âm Lăng Hiên ngập tràn cười nhạo cùng châm chọc: “Tôi không nên cùng bọn họ chấp nhặt? Cho nên tùy bọn họ loạn nói bậy? Ha ha, Đỗ Nhiễm, kỳ thật anh cũng nghĩ như bọn họ, đúng hay không?”

Đỗ Nhiễm thoáng cái bị đẩy vào tường, nhú nhú mảy, dùng sức muốn đẩy tay Lăng Hiên ra: “Tôi không biết bọn họ nói cậu cái gì, tôi vừa qua đây, cái gì cũng không nghe thấy.”

Đầu xe xong, vừa lại đây thì thấy Lăng Hiên ở phía cầu thang nổi trận lôi đình, bị dọa nhảy dựng, liền chạy nhanh lại xem xảy ra chuyện gì. Xem chừng là mấy người mới sau lưng Lăng Hiên nói bậy cái gì, vừa lúc bị Lăng Hiên nghe thấy. Đỗ Nhiễm cũng mơ hồ nghe được câu cuối, căn bản là không để trong lòng, ai ngờ Lăng Hiên thế nhưng lại phát giận lên anh.

“Anh cái gì cũng không nghe thấy?” Lăng Hiên gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Nhiễm, cười lạnh, “Anh khi nào thì đứng phía sau tôi? Không nghe thấy? Kỳ thật là nghe được nhưng làm bộ như không nghe thấy đi?”

Đỗ Nhiễm cảm thấy quả thực không thể nói lý với hắn: “Cho dù tôi nghe được thì thế nào? Người nào làm nghệ sĩ mà sau lưng không bị người khác bàn ra tán vào? Nếu đã không ngăn được miệng người ta, cần gì phải bận tâm để ý. Lăng Hiên, cậu vào nghề lâu như vậy, ngay cả điểm ấy cũng đều không hiểu?”

Lăng Hiên lại hoàn toàn không nghe Đỗ Nhiễm nói cái gì, bàn tay nắm chặt áo anh một chút cũng không buông ra: “Nếu là Kiều Ứng bị người ta nói như vậy, anh cũng không để ý, không hề gì?”

Kỳ thật Lăng Hiên cũng không biết mình sao lại bạo phát lửa giận lớn như vậy.

Trong nghề đã vài năm, nhàn ngôn toái ngữ cũng không phải chưa từng nghe qua, thật muốn nhất nhất tính toán từng chuyện thì làm sao mà tính toán hết được. Bình thường hắn cũng liền cười lạnh một tiếng rồi bỏ đi, nhưng lần này cũng vừa lúc đánh trúng chỗ kiêng kỵ của hắn.

Hắn nhịn lâu lắm rồi.

Đang vững bước bay lên, vào thời điểm cố gắng tạo bước đột phá, đột nhiên bị người ta kéo áo. Trơ mắt nhìn thấy vai diễn vốn nên thuộc về mình bị cướp đi, ngày phát hành album năm lần bảy lượt bị dời lại, nguyên bản lịch làm việc bận tới mảy mòi mặt đột nhiên lại xuất hiện một khoảng không, lượng công việc giảm mạnh, mà hắn có làm sai cái gì đâu?

Mỗi ngày chỉ có thể bắt buộc chính mình cố gắng nhẫn nại, vậy mà còn nghe thấy đàn em sau lưng hắn nói đến khó nghe như vậy, thật khiến hắn không tài nào kiềm chế nổi.

Không biết leo lên giường bao nhiêu người? Sinh hoạt cá nhân của Lăng Hiên hẳn đích xác không có quy củ, nhưng cũng không đến mức suy đồi tới nỗi lấy thân thể của mình đi trao đổi. Cho dù năm đó cùng Thẩm Liễm cùng một chỗ, đích thực là nghĩ muốn dựa vào đối phương để hỗ trợ thêm cho mình, nhưng này cũng là hai bên đều người tình ta nguyện — ít nhất hắn năm đó đúng là động tâm với Thẩm Liễm, hắn cũng cho rằng Thẩm Liễm động tâm với mình.

Hiện tại quay đầu xem, chính mình khi đó thực sự đáng cười. Thẩm Liễm bắt quá lấy hắn ra thử xem tình cảm của anh ta đối với Kiều Ứng mà thôi, may mắn thực tâm hắn bỏ ra cũng không nhiều.

Từ đó về sau, hắn đối với cái gọi là tình yêu trong giới này, cũng chẳng xem là gì cả. Chỉ cần thấy thuận mắt là có thể cùng đối phương lên giường, mấy chuyện tình một đêm cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ có mấy tên ngốc giống Kiều Ứng mới vẫn như cũ tin tưởng vững chắc trong cái giới giải trí này sẽ có tình cảm thuần túy, sẽ đứng trên đỉnh cao khi thoái ẩn giang hồ?

Hắn cho tới bây giờ cũng không tin, hắn chỉ cảm thấy Kiều Ứng ngốc đến buồn cười.

Hoặc là có lẽ, hắn chính là thiếu may mắn như Kiều Ứng.

Nam nhân kia dễ dàng có được mọi thứ mà hắn muốn, tài năng thiên phú, kỹ năng diễn xuất, người yêu, và cả Đỗ Nhiễm, người luôn đối hắn trung thành tận tâm, không rời đi không vứt bỏ hắn.

Đỗ Nhiễm chịu đựng lửa giận của Lăng Hiên, cách một hồi lâu mới trả lời: “Kiều Ứng ở thời điểm tồi tệ nhất, so với cậu còn thảm hơn nhiều. Mấy lời khó nghe hơn nữa hắn đều đã nghe qua, cậu thấy tôi phải thế nào? Xông lên thay hắn ra mặt? Trên thực tế, tôi cũng bất quá cùng hắn làm như không nghe thấy mà thôi.”

Lăng Hiên chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm áo Đỗ Nhiễm ra.

“Cậu hiện tại ít nhất còn tiếp nhận công việc, còn quay quảng cáo, còn có tạp chí mời cậu chụp ảnh bìa, nửa cuối năm thì phát hành album, công ty còn nghĩ mọi cách tìm kiếm kịch bản cho cậu.” Đỗ Nhiễm trấn tĩnh nhìn hắn, “Thế nhưng Kiều Ứng năm đó bị coi là ác mộng của phòng bán vé, hai mươi mấy tuổi đã bị cho rằng đã hết thời, thường xuyên hơn nửa năm không được sắp xếp việc làm. So với cậu ta, cậu thì tính là gì?”

Lăng Hiên mím chặt môi, phần hân trừng mắt nhìn Đỗ Nhiễm.

Khẽ thở dài một cái, Đỗ Nhiễm chần chờ một chút, vẫn là đưa tay dè lại vai Lăng Hiên: “Tôi biết cậu có áp lực phải phát tiết, nhưng là ai mà không gặp qua thời kì lên cao xuống thấp, qua được thời điểm này rồi sẽ có một ngày trở lại như trước. Cậu chính là thiếu một cơ hội, nói không chừng rất nhanh sẽ đến, cậu tuổi còn trẻ như vậy, chẳng lẽ không đợi được sao?”

Bả vai Lăng Hiên run run, hạ mi mắt, cắn cắn môi, hơn nửa ngày mới thốt ra một câu: “Tôi thật sự chịu đủ rồi...”

Thu lại dáng vẻ hung hăng cáu kỉnh, cái tên ngoài mạnh trong yếu kia rốt cuộc lộ ra một tia yếu ớt. Đỗ Nhiễm đột nhiên phát giác, Lăng Hiên kỳ thật cũng bất quá là tên tiểu quỷ bị ủy khuất mà không có chỗ phát tiết mà thôi. Tên tiểu quỷ này còn chưa quá hai ba tuổi, so với mình quả thực còn rất trẻ, trải qua tôi luyện cùng thất bại đều quá ít.

Tiểu quỷ này, kỳ thật cũng chỉ là đang làm nũng đi.

Chỉ có ở trước mặt mình mới có thể dễ dàng nổi giận cáu kỉnh như vậy, không băn khoăn do dự phát tiết cảm xúc. Kiều Ứng năm đó, cùng hắn hoàn toàn bất đồng, tinh thần sa sút cũng sẽ không lộ ra nửa phần trước mặt người khác, thống khổ cũng chỉ tự mình phát tiết, không cho phép người khác bước vào thế giới nội tâm của cậu ta nửa bước, mà tất cả những gì anh có thể làm, bất quá chỉ là yên lặng đứng phía sau Kiều Ứng, lại vĩnh viễn không thể đảm đương cột trụ tinh thần của cậu ta.

Tiểu quỷ này, tuy rằng tính tình phá hư đến lợi hại, nhưng thật ra mà nói, kỳ thực ở trước mặt anh hắn so với Kiều Ứng năm đó thẳng thắn hơn nhiều lắm.

Đang chìm trong suy nghĩ, thành linh Lăng Hiên đột nhiên nhích lại gần, đầu tựa vào vai anh, hai tay cũng vòng qua.

“Này!” Đỗ Nhiễm giật mình, theo bản năng đẩy hắn ra.

“Cho tôi ôm một chút thôi, chú hai.” Thanh âm Lăng Hiên rầu rĩ, “Không cãi nhau với anh thì cảm thấy thực nhàm chán.”

Đỗ Nhiễm nhin không được cười khổ một chút. Cùng tiểu quỷ này cãi nhau? Trừ phi chỉ số thông minh của mình bị giảm.

Chính là, ngẫu nhiên phóng túng hắn một chút thế này cũng không việc gì đi.

Cảm thấy thân thể mình đang ôm không giãy dụa nữa, thậm chí còn thả lỏng, mang theo một chút ý tứ dung túng tùy ý để mình ôm, Lăng Hiên nhin không được vui đầu xuống hõm vai người kia sâu hơn vài phân.

Trên người Đỗ Nhiễm truyền đến mùi thuốc lá nhân nhạ, là do anh chỉ hút một nhãn hiệu duy nhất, dần dần tạo thành hương vị riêng của anh.

Hương vị khiến kẻ khác an tâm.

Cuối tháng, Đỗ Nhiễm đưa Lăng Hiên đi chụp ảnh bìa album.

Album lần này của Lăng Hiên biên tập theo phong cách nhạc điện tử, nhạc đệm mới lạ, hòa cùng giọng nữ mạnh mẽ, có thể che dấu giọng hát hơi yếu của Lăng Hiên, làm nổi bật lên chất giọng khàn khàn đặc trưng của hắn.

Không khó nhìn ra, công ty vì album lần này của hắn đã bỏ ra rất nhiều tâm sức. Đỗ Nhiễm đứng trong phòng chụp một lúc thì di động bỗng nhiên vang lên, vì thế đi ra ngoài nghe điện thoại.

Vừa thấy gọi đến là số của Kiều Ứng, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Kiều Ứng, tìm tôi có việc?”

“Ừ, đã lâu không gặp, buổi tối có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?”

Đỗ Nhiễm ngần người. Từ khi Kiều Ứng rời khỏi làng giải trí, bọn họ tuy rằng chưa từng cắt đứt liên lạc, nhưng cũng không thường xuyên qua lại. Nam nhân kia vốn không hay tham gia mấy cuộc gặp gỡ giao tiếp, hơn nữa tính cách Đỗ Nhiễm cũng thực trầm, giữa bọn họ cũng không có việc gì cần phải gặp mặt ăn một bữa cơm. Tính ra thật là có đến nửa năm chưa gặp Kiều Ứng, Đỗ Nhiễm cũng cảm thấy vui vẻ, qua điện thoại cùng Kiều Ứng hẹn địa điểm cùng thời gian gặp mặt, rồi cúp máy.

Trở lại phòng chụp ảnh, chờ Lăng Hiên chụp xong một cảnh, Đỗ Nhiễm liền đi qua, nói buổi tối anh có hẹn ăn cơm, để nhân viên khác chở hắn về nhà.

Lăng Hiên nhẹ liếc mắt một cái, làm như lơ đãng hỏi: “Hẹn ăn cơm với ai?”

Đỗ Nhiễm cũng không có ý giấu hắn, liền nói thật: “Với Kiều Ứng.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Lăng Hiên đột nhiên trầm xuống, lại lập tức lộ ra biểu tình không sao cả: “VẬY À, VẬY ANH ĐI ĐI.” Ngữ khí thật giống như sai phách bảo mẫu của mình.

Đỗ Nhiễm cũng không để ý, một bên dặn dò nhân viên sau khi kết thúc chụp hình phải đưa Lăng Hiên về nhà, sau đó liền rời đi.

Bước vào nhà hàng, Đỗ Nhiễm liếc mắt một cái liền thấy được người đàn ông đang ngồi cạnh cửa sổ.

Kiều Ứng cũng không thay đổi nhiều, mái tóc ngắn gọn gàng, trang phục thoải mái. Hắn thoát nhìn thật không giống như một người đã ba mươi tuổi, trông nhẹ nhàng thanh thoát mà trẻ trung.

“Đã lâu không gặp, Kiều Ứng.” Đỗ Nhiễm đi qua, ngồi đối diện với Kiều Ứng, mỉm cười chào hỏi.

Kiều Ứng cười tươi, cầm thực đơn đưa cho anh: “Đúng vậy, có đến nửa năm đi? Gần đây công việc bận bịu lắm sao?”

Đỗ Nhiễm đáp lại “Cũng tạm”, rồi cúi đầu chuyên tâm xem thực đơn, sau đó vẫy tay gọi phục vụ, thuận thực kêu tên vài món. Nhà hàng này trước kia anh cùng Kiều Ứng đã tới nhiều lần, khẩu vị ưa thích của Kiều Ứng, anh đương nhiên biết.

Đợi cho đồ ăn lần lượt được mang lên, hai người vừa dùng cơm vừa nói chuyện phiếm. Kiều Ứng hiện tại thật không tồi, sau khi rời khỏi giới giải trí, hắn cùng Thẩm Liễm ở ngoại ô thành phố mua một căn nhà, Thẩm Liễm vẫn như cũ công tác bận rộn, sự nghiệp như mặt trời ban trưa, mà hắn thỉnh thoảng viết một vài bài báo cho mấy tạp chí, đồng thời mở chuyên mục trong một tờ báo khá danh tiếng, phụ trách viết bình luận điện ảnh các loại, rồi rãi cũng sẽ đầu tư vào việc kinh doanh giải trí.

Tóm lại, cuộc sống thập phần nhàn nhã.

Đỗ Nhiễm nghe kể cũng không nhận được vui thay Kiều Ứng. Người này sau khi thoát ly giới nghệ sĩ, trở về cuộc sống bình thường, làm những điều mình thích, có lẽ là mơ ước cả đời của rất nhiều người, nhưng không phải ai cũng có được.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?” Đỗ Nhiễm không quanh co lòng vòng, trực giác Kiều Ứng đại khái là có việc muốn tìm mình, liền thẳng thắn hỏi thẳng vào vấn đề.

Kiều Ứng nở nụ cười: “Kỳ thật cũng chỉ là muốn tìm anh ôn chuyện mà thôi. Thêm nữa gần đây có người muốn mời tôi diễn một vở ở sân khấu kịch, tôi đã xem qua kịch bản, khá thú vị, cho nên muốn tìm anh bàn luận xem xét.”

Bạn bè Kiều Ứng không nhiều lắm, tin tưởng nhất cơ hồ cũng chỉ có mình Đỗ Nhiễm. Hẳn trước kia mỗi lần nhận kịch bản đều là từ Đỗ Nhiễm trước đó chọn qua, cho nên theo thói quen, khi nhận được một kịch bản ưng ý, liền tìm Đỗ Nhiễm ra trao đổi.

Thành thật mà nói, trong cảm nhận của Kiều Ứng, khả năng xem xét và đánh giá kịch bản của Đỗ Nhiễm, so với Thẩm Liễm còn cao hơn.

Đỗ Nhiễm vô cùng kinh ngạc: “Cậu tính quay trở lại?”

Kiều Ứng lắc đầu cười: “Không tính quay lại, bắt quá là vừa lúc có hứng, cho nên muốn thử xem thôi. Anh biết đó, tôi đóng nhiều phim như vậy, nhưng chưa bao giờ bước chân vào sân khấu kịch, nghĩ đến cũng có chút tiếc nuối.”

Hắn từ trong túi lấy ra kịch bản, đưa cho Đỗ Nhiễm: “Kỳ thật là đoàn kịch mới thành lập không lâu, không tính là rất có ảnh hưởng. Tôi đã xem qua mấy vở trước khi công chiếu, dàn diễn viên không tồi, hiếm thấy được biên kịch rất có chiều sâu, lại bỏ nhiều tâm tư ra viết.”

Đỗ Nhiễm lật cuốn tập, mở miệng nói: “Đoàn kịch thế này sao có thể mời cậu diễn?”

Vốn dĩ anh tưởng là mấy đoàn kịch tiếng tăm lừng lẫy trong giới, ít nhất đều có hơn mười năm kinh nghiệm sân khấu kịch, mới dám đánh chủ ý với Kiều Ứng, thật không đoán được lại là đoàn kịch mới thành lập còn chưa được bốn năm.

Kiều Ứng mỉm cười: “Đạo diễn là của bạn cũ của tôi, Cố Gia Kỳ, anh cũng biết anh ta. Chính anh ta gọi điện thoại nói tôi xem qua kịch bản, kết quả tôi lập tức bị thu hút.”

Đỗ Nhiễm nhin không được “A” một tiếng. Cố Gia Kỳ này, anh đương nhiên biết, đạo diễn phim Hoài niệm, từng đạt được giải thưởng lớn quốc tế, danh tiếng vang xa, Kiều Ứng khi còn trẻ cũng cùng hắn hợp tác vài lần. Sau Cố Gia Kỳ bắt đầu chuyên tâm quay sang sân khấu kịch, vở “Nhân diện hoa đào” năm ngoái công chiếu chính là hắn đạo diễn, khi công diễn đạt được thành công chưa từng có, danh tiếng lừng lẫy.

“Đoàn kịch này cũng thật không vừa, mời được Cố Gia Kỳ này, còn mời được cả cậu.”

“Không có gì lạ cả. Anh đọc kịch bản sẽ biết, có thể thuyết phục Cố Gia Kỳ, còn có thể hấp dẫn tôi, thật là một vở rất được.”

Đỗ Nhiễm cúi đầu bắt đầu lật xem kịch bản, dần dần đã bị nội dung vở kịch hấp dẫn.

.

Mở màn là cảnh một người đàn ông trên cánh tay phải có một hình xăm quỷ dị, hình xăm một con ve xanh bị cắt đứt một cánh, theo dòng hồi tưởng, người đàn ông nhớ lại thời trai trẻ của mình.

Khi đó hắn vẫn còn là một thiếu gia nhà giàu, yêu phải cô giáo tiếng Anh gia đình thuê về dạy hắn. Cô gái trẻ này vừa tốt nghiệp trường dòng, nguyên bản lập chí trở thành nữ tu, lại bị một người con trai hấp dẫn, cô ở giữa lòng trung trinh với Chúa và sự dục đưa quần lầy của người con trai kia đấu tranh không thôi, cuối cùng không thể cưỡng lại cám dỗ, hai người rơi vào bế tình.

Ai ngờ người em trai của hắn cũng yêu cô gái kia, vì đố kị nên đã báo cho cha mẹ biết tư tình của hai người. Người con trai nguyên bản đã có hôn ước, chuyện tình hai người trong lúc đó đương nhiên bị cực lực phản đối, vì thế bọn họ liều lĩnh bỏ trốn.

Hai người ra nước ngoài, chính thức sống cùng với nhau, nhưng sau đó mới phát giác giữa bọn họ tồn tại quá nhiều khác biệt về thói quen sinh hoạt và tín ngưỡng, cái gọi là tình yêu không thể phá vỡ ngày qua ngày bị hằn lên vết tích của những trận khắc khẩu cùng nỗi tuyệt vọng.

Rồi sau đó người con trai nhận được một phong thư nhà gọi hắn quay về cố hương, vội về chịu tang cha, trước khi rời đi hắn chôn một số trứng ve sâu trong lòng đất, nói với cô gái, đợi đến khi trứng ve nở, trưởng thành phá kén mà ra, hắn sẽ trở lại gặp cô.

Nhưng hắn không ngờ chính là, sau khi trở về liền bị em trai mình giam lỏng. Người em trai vì đổ kỵ đến điên cuồng mà thâm hận anh trai mình, hận hắn cướp đi người con gái mình yêu, càng hận hắn năm đó vô trách nhiệm bỏ đi, làm cha tức giận khiến cho bệnh cũ tái phát, nhắm mắt xuôi tay.

Người em không cho phép anh trai ra ngoài, không cho phép anh mình đi tìm người yêu, hơn nữa còn buộc hắn kết hôn với một người phụ nữ khác. Rồi sau đó trải qua hàng loạt biến cố, gia tộc người con trai suy bại, phải sống cuộc sống lang bạt khắp nơi, thật sự không còn lòng dạ nào, cũng vô lực xuất ngoại tìm kiếm người yêu; mà đồng thời trong lúc đó hắn đối với người vợ đồng cam cộng khổ với mình đã nảy sinh tình cảm chân thực, đối với người yêu trước đây tuy rằng luôn áy náy trong lòng, nhưng lại nghĩ cô hẳn là sẽ tìm được một bến đỗ khác, theo thời gian trôi qua, dần dần cũng sẽ đem đoạn tình cũ này dứt bỏ.

Mười bảy năm sau, người đàn ông quay về nơi lúc trước cùng cô gái kia chạy trốn, ngạc nhiên phát hiện tại chỗ bùn mình chôn trứng ve năm đó, thế nhưng lại có một con ve xanh từ dưới đất chui lên.

Nguyên lai loài ve này tên là ve sâu mười bảy năm (2), là một loại sinh trưởng trong lòng đất mười bảy năm mới có thể lột xác thành ve, mà người hắn yêu, đau khổ chờ đợi hắn mười bảy năm, trước một ngày trứng ve trưởng thành phá kén chui ra, đã chết trong thương tâm tuyệt vọng.

Người đàn ông sau khi biết được tất cả, hồn bay phách lạc trở về nước, sau đó trên cánh tay phải của mình xăm hình một con ve sâu xanh mất một bên cánh, để tưởng nhớ người yêu đầu tiên của mình, để sám hối chính mình đã từng cô phụ một người con gái yêu mình sâu sắc, vì mình mà hao phí cả tuổi thanh xuân, còn bị mình đoạt đi sinh mệnh.

.

Kịch bản có tên là “Thiên (3) khóc.”

.

Đỗ Nhiễm từ từ đóng lại kịch bản, Kiều Ứng hỏi: “Thế nào?”

“Thực nặng nề.” Đỗ Nhiễm thật sâu hít vào một hơi, “Làm tôi nhện không được nghĩ đến “Thương tiếc” của cậu.

“Thương tiếc” là một phim nghệ thuật Kiều Ứng đóng vai chính, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên “Thương tiếc”. Năm đó Kiều Ứng vì phim này, liền từ chối một bộ phim về thương trường khá thú vị, kết quả sau khi phim được công chiếu, danh tiếng mặc dù không tồi, nhưng doanh thu phòng vé lại thất bại thảm hại, suy cho cùng thì phim này nội dung vô cùng khó hiểu, người có thể tiếp thu được cũng không nhiều. (khụ khụ, 2 bé Kỳ Viêm ~~)

“Chính là rất có tính khiêu chiến, không phải sao?” Kiều Ứng mỉm cười, “Vở kịch này đề cập đến rất nhiều khía cạnh, tỷ như tín ngưỡng tôn giáo, tỷ như khác biệt văn hóa, tỷ như huynh đệ nhân luân (4)... Nhiều nhất vẫn là tình yêu, tình yêu mà hai người hướng tới. Một người nghĩ rằng theo thời gian trôi qua tình yêu cũng sẽ biến mất, một người lại dành cả một đời, đây là bi kịch của một người phụ nữ, lại vừa là bi kịch của một người đàn ông.”

Đỗ Nhiễm trầm mặc.

“Tôi đang nghĩ, vai người em trai, muốn tìm ai diễn.” Kiều Ứng khẽ thở dài, “Cố đạo diễn cũng trưng cầu qua ý kiến của tôi nhiều lần, nhưng tôi vẫn chưa chọn được người thích hợp. Thế hệ diễn viên trẻ bây giờ, tôi biết đến thật sự không nhiều lắm, mấy người mới trong công ty anh có ai thích hợp đề cử vào vai này không?”

Đỗ Nhiễm bỗng dưng nhìn lên: “Kiều Ứng, kỳ thật tôi muốn đề cử một người rất thích hợp.”

Kiều Ứng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh: “Ai?”

“Nghệ sĩ hiện tại ký hợp đồng với tôi, Lăng Hiên.”

(1) Bất cầu ngôn tiểu: Không nói cười tùy tiện

(2) Ve sầu mười bảy năm: tên tiếng Anh là Magicicada thuộc loại Periodical Cicada. Loài ve này chỉ chui ra khỏi lòng đất sau 17 năm sinh trưởng, chuẩn bị sống, và chết đi sau vài tuần lễ sống rộn rã, ca hát và yêu đương trong mỗi mùa hè... en.wikipedia.org/wiki/Cicada

(3) Thiên: Ve sầu

(4) Nhân luân: Luân lý làm người

5. Chương 5

Kiều Ứng vừa nghe thấy tên này, đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau một lúc lâu mới nói: “Anh hiện tại... Là quản lý của Lăng Hiên?”

Đỗ Nhiễm gật đầu: “Hắn cùng cậu ngoại hình có vài phần giống nhau, diễn vai em trai cậu không phải vừa vặn sao? Vả lại Lăng Hiên cũng xem như là một diễn viên không tồi trong thế hệ diễn viên mới bây giờ. Hơn nữa tôi là quản lý của hắn, hoàn toàn có thể thay hắn tiếp nhận vở kịch này.” Anh thấy thần sắc Kiều Ứng khác thường, không khỏi hỏi, “Sao vậy? Cậu quen biết hắn?”

Kiều Ứng dần dần khôi phục vẻ mặt bình thường, lát sau trả lời: “Từng có vài lần chi duyên (1). Năm đó hắn đóng phim điện ảnh của An đạo diễn, tôi từng hướng dẫn hắn diễn xuất.”

Đỗ Nhiễm cũng không biết chuyện này, nghe Kiều Ứng nhắc tới, liền cười nói: “Vây tốt quá, cậu từng chỉ điểm hắn diễn xuất, lần này nếu cả hai có thể cùng diễn trên một sân khấu, chẳng phải là duyên phận sao?”

Kiều Ứng không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Đỗ Nhiễm, sau đó nói: “Anh đề cử hắn, có phải vì anh là quản lý của hắn? Bằng kỹ năng diễn xuất của hắn, có thể diễn đạt vai trong kịch bản sao?”

Đỗ Nhiễm ngẩn ra một chút, lập tức mỉm cười: “Kiều Ứng, tôi là lấy thân phận bạn bè đề cử hắn với cậu. Kỹ năng diễn xuất của Lăng Hiên quả thật còn cần phải tôi luyện, nhưng hắn luôn nỗ lực, chịu khó học hỏi, hơn nữa cũng thông minh, một chút liền thông. Công bằng mà xem xét, trong thế hệ diễn viên mới bây giờ, hắn xem như rất có tư chất.”

Kiều Ứng hơi nhắm mắt, thật lâu sau, mở miệng nói: “Hắn quả thực rất thông minh, năm đó tôi chỉ điểm một chút, hắn liền lĩnh ngộ được. Đề nghị của anh tôi sẽ suy nghĩ, chờ tôi trở về cùng Cố đạo diễn thương lượng xem.”

Không biết có phải mình đa tâm hay không, Đỗ Nhiễm luôn cảm thấy Kiều Ứng tựa hồ còn có điều gì không nói, nhưng anh cũng đã quen việc Kiều Ứng luôn giấu tâm sự trong lòng, nên không hỏi thêm nữa.

Chào tạm biệt Kiều Ứng, Đỗ Nhiễm cầm kịch bản “Thiên khóc”, một mình lái xe về nhà. Dọc đường đi đều suy nghĩ chuyện diễn trên sân khấu kịch, nếu Lăng Hiên có thể giành được vai diễn này, vậy không thể nào tốt hơn.

Hiện giờ sự nghiệp của Lăng Hiên đang gặp bất lợi, thật sự cần một cơ hội thế này để xoay chuyển thế cục.

Sân khấu kịch, nguyên bản chính là nơi thể hiện khả năng diễn xuất cùng thực lực, hơn nữa đạo diễn Cố Gia Kỳ này, cùng với sự tham gia của Kiều Ứng, cả hai đều là nhân vật nổi tiếng thu hút rất nhiều sự quan tâm của giới truyền thông. Lăng Hiên nếu có thể có mặt trong đó, đối với sự nghiệp diễn xuất của hắn tuyệt đối chính là một bước nhảy vọt.

Đỗ Nhiễm thừa nhận, mình đề cử Lăng Hiên với Kiều Ứng bên trong quả thực có chút tư lợi. Nhưng là, anh cũng tin tưởng thực lực của Lăng Hiên, tin tưởng hắn có thể diễn đạt vai diễn này.

Chỉ cần hắn có cơ hội nhận được vai.

Ngày hôm sau Đỗ Nhiễm như thường lệ đưa Lăng Hiên đến công ty, Lăng Hiên ngồi ở ghế sau trầm mặc không lên tiếng, bỗng nhiên hỏi một câu: “Anh hôm qua đi gặp Kiều Ứng, thực vui vẻ đi?”

Đỗ Nhiễm không rõ nên quay đầu lại nhìn hắn: “Sao cơ?”

“Trông mặt anh thật rạng rỡ.” Sắc mặt Lăng Hiên có chút biến đen, không biết có phải ngủ không đủ giấc hay không, cả người đều có vẻ âm u, “Hai người nói chuyện gì mà khiến anh cao hứng như vậy?”

Bởi vì Kiều Ứng còn chưa trả lời anh là có đáp ứng cho Lăng Hiên tham dự sân khấu kịch kia hay không, Đỗ Nhiễm cũng không muốn sớm nói ra chuyện này, miễn cho đến lúc đó làm Lăng Hiên mừng hụt, liền qua loa trả lời: “Không có gì, chính là biết hần gần đây cuộc sống thực không tồi, nên cao hứng thay hần thôi.”

Lăng Hiên “Hừ” một tiếng: “Hần cùng Thẩm Liễm yêu thương ngọt ngào đi.”

Đỗ Nhiễm cả kinh, thiếu chút nữa lạc tay lái. Vừa may gặp đèn đỏ, sau khi dừng xe, anh quay đầu lại nhìn Lăng Hiên: “Cậu vừa nói gì? Cậu sao lại biết chuyện của hần cùng Thẩm Liễm?”

Chuyện Kiều Ứng và Thẩm Liễm cùng một chỗ, trong giới này hầu như không ai biết. Mà hai người kia đều không phải người tùy tiện, Kiều Ứng đã vậy, Thẩm Liễm cũng thế, cả hai không có khả năng để lộ chuyện tình cảm của mình cho Lăng Hiên, vậy kia Lăng Hiên làm sao mà biết?

Lăng Hiên khựng lại một chút, tựa hồ có chút hối hận vì nói lỡ, lập tức làm như không có việc gì trả lời: “Tôi biết thì có gì là lạ, Thẩm Liễm cùng tôi trước kia chung một công ty a, tôi cũng là nghe người khác nói.” Thấy Đỗ Nhiễm vẫn nhìn mình bằng ánh mắt kinh nghi, liền vội vàng bổ sung một câu, “Yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài.”

Đỗ Nhiễm trầm mặc khởi động xe, cảm thấy thần sắc Lăng Hiên có chút mất tự nhiên, nhưng lại không biết là kỳ quái chỗ nào, tuy rằng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không tiếp tục đề tài này.

Lăng Hiên ngồi ở phía sau, lặng lẽ thở dài, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cách hai ngày, Kiều Ứng gọi điện thoại cho Đỗ Nhiễm, nói Cố Gia Kỳ muốn hẹn gặp mặt Lăng Hiên. Tâm tình Đỗ Nhiễm lúc này phải dùng đến từ vui mừng khôn xiết để hình dung, người đàn ông từ trước đến nay cử chỉ ổn trọng qua điện thoại hỏi đi hỏi lại mấy lần: “Thật sao? Cố đạo diễn đồng ý chọn Lăng Hiên sao?”

Kiều Ứng bên kia trả lời: “Chỉ là trước tiên hẹn gặp mặt hần mà thôi, có chọn hần hay không tôi cũng không dám chắc.”

Đỗ Nhiễm không ngừng cảm ơn, Kiều Ứng giận dữ nói: “Anh khách khí với tôi như vậy làm gì, chuyện này nói cho cùng cũng là anh giúp tôi, không phải sao?”

Đỗ Nhiễm cười rộ lên, nghĩ thầm không biết mình làm sao vậy, đột nhiên kích động quá mức! Sau khi bình ổn lại một chút, cúp điện thoại, xoay người đi tìm Lăng Hiên.

Bên kia Kiều Ứng cầm điện thoại, vẻ mặt có chút ngốc lảng.

Hắn nhớ tới chính mình năm đó, khi sự nghiệp lâm vào cảnh thảm hại nhất, Đỗ Nhiễm cũng là như vậy mỗi ngày bôn ba vất vả thay hần tạo mối quan hệ, tiếp nhận công tác, xem xét kịch bản. Ngẫu nhiên nhận được kịch bản hay, cho dù là nửa đêm cũng sẽ nhện không được gọi điện thoại cho hần, trong lời nói không dấu được vẻ vui sướng. Lăng Hiên phải may mắn cỡ nào mới có thể gặp được người quản lý như vậy.

Đối với Lăng Hiên, hần trong lòng ít nhiều vẫn là có chút để ý. Dù sao năm đó tên nhóc con đáng vẻ kiêu ngạo hung hăng kia, từng ở trước mặt hần không chỉ một lần lộ ra ánh mắt khiêu khích, cố ý vô tình khoe ra quan hệ của cậu ta cùng Thẩm Liễm trong lúc đó.

Hắn cũng không hiểu được vì sao mình lại đáp ứng Đỗ Nhiễm đề cử Lăng Hiên cho Cố Gia Kỳ, có lẽ là xuất phát từ sự tin tưởng vào mắt nhìn người của Đỗ Nhiễm, hoặc có lẽ là muốn chứng minh chính mình khi gặp lại Lăng Hiên, có thể bỏ qua

Khoảng thời gian mình bị phản bội, qua hai năm, có thể chân chính tâm bình khí hòa đối mặt hay không.

Lúc Đỗ Nhiễm tìm được Lăng Hiên, hắn đang chán chết ngồi trước máy tính chọn ảnh của mình cho album mới, trên bàn còn một tách cà phê đã nguội.

“Lăng Hiên.” Đỗ Nhiễm đi qua, vỗ vai hắn, “Có tin tức tốt muốn nói cho cậu đây.”

“Tin gì?” Lăng Hiên quay đầu, lười biếng nhìn anh.

“Có kịch bản sân khấu kịch này, cậu xem xem.” Đỗ Nhiễm đem kịch bản “Thiên khóc” đưa cho Lăng Hiên, “Một vở rất được.”

“Sân khấu kịch?” Lăng Hiên vẽ mặt nghi hoặc, tiếp nhận kịch bản, “Tôi chưa từng diễn qua a, là công việc mới công ty nhận cho tôi ư?”

“Vở kịch này là tôi tìm cho cậu.” Đỗ Nhiễm ngồi xuống bên cạnh hắn, “Đạo diễn là Cố Gia Kỳ, vai nam chính cố ý thỉnh Kiều Ứng tái xuất. Tôi thấy vai thứ chính hợp với cậu, liền hướng Kiều Ứng tiến cử cậu.”

Tay đang lật xem kịch bản dừng lại, Lăng Hiên biểu tình kinh ngạc nhìn Đỗ Nhiễm: “Anh hướng... Kiều Ứng đề cử tôi?”

Đỗ Nhiễm gật đầu: “Lần trước tôi cùng hắn ăn cơm, chính là bàn chuyện này. Kiều Ứng nhờ tôi giúp hắn tìm kiếm một diễn viên thích hợp vào vai thứ chính, tôi cảm thấy cậu rất ổn.” Dừng một chút, cười nói, “Đối với cậu mà nói, cũng là một thách thức mới không phải sao? Có thể cùng Kiều Ứng diễn xuất trên một sân khấu, là cơ hội rất nhiều người cầu còn không được.”

Sắc mặt Lăng Hiên hết xanh rồi trắng, cách một lúc lâu sau mới mở miệng: “Kiều Ứng đồng ý tiến cử tôi với đạo diễn?”

Ngữ khí hoàn toàn không thể tin được, khiến cho Đỗ Nhiễm có chút buồn cười: “Hắn đã tiến cử cậu với đạo diễn Cố Gia Kỳ rồi, hẹn cậu chiều mai gặp mặt bàn bạc. Cậu trước xem qua kịch bản đi, chuẩn bị cho tốt.”

Vốn tưởng Lăng Hiên sẽ hưng phấn không thôi, ai ngờ hắn cầm cuốn tập ném đi, lạnh lùng nói: “Tôi không có hứng thú.”

“Cái gì?” Đỗ Nhiễm quả thực không thể tin vào tai mình, “Cậu không có hứng thú? Giờ không phải lúc cậu giở thói này nọ đâu, Lăng Hiên!”

“Tôi chính là không có hứng thú biểu diễn trên sân khấu kịch, không được sao?” Lăng Hiên cau kỉnh, “Ai thèm cùng Kiều Ứng diễn trên một sân khấu a! Là anh cầu xin hắn đi? Để hắn chê cười tôi sao! Loại bố thí này tôi mới không cần!”

Đỗ Nhiễm tức giận đến sắc mặt xanh mét, nếu không kiệt lực nhẫn nại, chỉ sợ đã xông lên cho Lăng Hiên một cái tát vào mặt.

“Cậu nháo cái gì? Đây là bố thí? Kiều Ứng với cậu không thân cũng chẳng quen, hắn dựa vào cái gì phải bố thí cậu? Cậu cho là cậu hiện tại đang ở vị trí nào? Nhận việc nào là do cậu lựa chọn sao?” Đỗ Nhiễm nhặt lên kịch bản bị Lăng Hiên vứt trên mặt đất, lạnh lùng nhìn hắn, “Tôi thật không biết vì sao phải thay cậu vất vả tranh thủ vai diễn này.”

Thực sự giờ phút này tâm cũng đều lạnh.

Đỗ Nhiễm đời này cũng chưa từng phần nộ như vậy, đồng thời lại xen lẫn cảm giác thật sự vô lực. Lúc anh thay Lăng Hiên tranh thủ cơ hội lần này, loại tâm tình hưng phấn mà vui sướng khi đó giờ đây quả thực giống như trò cười, bị dập tắt sạch sẽ. Tùy hứng cũng nên có giới hạn, loại thái độ này của Lăng Hiên, đem người khác thành ra cái gì?

Năm đó Kiều Ứng khắt khe chọn lựa kịch bản, đó là xuất phát từ sự kiên trì của bản thân, mà Lăng Hiên đây là đang làm cái gì? Bình thường ngay cả loại kịch bản cầu huyết không hề có nội dung hắn cũng không chút nào để ý, lần này lên cơn thần kinh cái gì lại bài xích sân khấu kịch như vậy? Kiều Ứng đã có lòng tốt đề cử hắn với đạo diễn, lại bị nói thành là bố thí, vậy kia chính mình chẳng lẽ là tên khất cái sao, vì hắn mà hướng Kiều Ứng ăn xin sao?

Thật vất vả mới có cơ hội, lại bị hắn dẫm nát trên mặt đất không thèm quan tâm, ngay cả tiền đồ chính mình cũng không xem ra gì, mình còn có thể thay hắn tranh thủ cái gì đây?

“Cậu không muốn diễn, quên đi.” Thanh âm Đỗ Nhiễm không hề có độ ấm, “Tôi thay cậu gọi điện từ chối.”

Vừa bước chân đi, đã bị người từ phía sau kéo lại. Trong giọng nói của Lăng Hiên mang theo thanh âm run nhẹ: “Anh tức giận sao?”

Này còn phải hỏi?

Thấy Đỗ Nhiễm ngay cả trả lời cũng lười mở miệng, chỉ lấy tay ra sức đẩy cánh tay mình đang quăn bên hông anh, Lăng Hiên lập tức luống cuống.

“Tôi không phải tức giận với anh... Tôi, tôi chỉ là nghĩ không thoáng...”

Hắn sao lại không rõ khổ tâm của Đỗ Nhiễm, sao lại không biết lần này diễn trên sân khấu kịch đối với hắn mà nói có ý nghĩa thế nào. Đạo diễn là Cố Gia Kỳ, nam chính là Kiều Ứng, cả hai đều là nhân vật nổi tiếng có sức hút lớn bao nhiêu. Nếu hắn có thể diễn vai thứ chính trong đó, hơn nữa diễn thành công, tuyệt đối trong sự nghiệp diễn xuất của hắn là một bước nhảy vọt.

Chính là vào lúc sự nghiệp đang gặp phải trắc trở, vậy mà là Kiều Ứng kéo hắn lên, loại tư vị này thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Lập tức bị cái tên Kiều Ứng làm cho đầu óc mê muội, người kia trong mắt hắn vĩnh viễn là người đàn ông cao cao tại thượng, đối với hắn khiêu khích thờ ơ, cho tới bây giờ đều chính là nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt. Hắn không thể tưởng tượng Đỗ Nhiễm thế nhưng lại mở miệng đề cử mình với Kiều Ứng, càng không thể tin Kiều Ứng vậy mà lại đồng ý.

Hắn kiêu ngạo như vậy, làm thế nào có thể chịu đựng việc mình phải cúi đầu ở trước mặt Kiều Ứng.

Thanh âm hắn nhuộm xuống, tâm Đỗ Nhiễm không tự chủ được cũng nhuộm xuống theo. Anh thật sự đối với một Lăng Hiên ngẫu nhiên lộ ra vẻ mềm yếu thực không có biện pháp.

Quay đầu lại, gỡ cánh tay Lăng Hiên đang ôm thắt lưng mình ra, ánh mắt Đỗ Nhiễm phức tạp, “Cậu là sợ lại bị người ta đem ra so với Kiều Ứng phải không? Đối với cậu mà nói này chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một sao? Có thể cùng Kiều Ứng diễn trên một sân khấu, cậu chẳng lẽ không tin tưởng vào chính mình như vậy?”

Lăng Hiên mạnh mẽ ngắt đầu: “Ai nói tôi sợ hắn!” Lại chậm rãi hạ mi mắt, “Bất quá... Khẳng định là vẫn sẽ bị đem ra so với hắn đi?”

Đỗ Nhiễm thở dài, có chút cười: “‘Lại bị đem ra so với hắn’ là thế nào? Kiều Ứng phải cố gắng rất nhiều mới có được danh tiếng ngày hôm nay, cậu chỉ cần bản thân làm tốt nhất có thể, thì không việc gì phải sợ.”

Lăng Hiên rầu rĩ không hé răng, không biết lại nháo cái gì mà trông không được tự nhiên.

“Nghĩ thông suốt chưa?” Đỗ Nhiễm đem kịch bản nhét lại vào trong tay hắn, “Nghĩ thông suốt thì xem tốt kịch bản đi, ngày mai theo tôi đi gặp đạo diễn.”

Lăng Hiên yên lặng tiếp nhận kịch bản, ngồi xuống chăm chú xem.

Đỗ Nhiễm tựa lưng vào ghế, nhìn Lăng Hiên, không khỏi có chút cảm khái.

Một khắc trước còn gương nanh múa vuốt, hiện tại lại ngoan ngoãn nghe lời. Cũng không biết Lăng Hiên thế nào mà dường thành tính tình như vậy, trước mặt người khác rõ ràng là một bộ dạng cao ngạo lạnh lùng, đối với mình thường xuyên bạo phát cáu kỉnh, cho dù có lúc bị hắn làm cho vô cùng tức giận, thế nhưng ngay sau đó lại không tự chủ được mà tha thứ, không biết có phải là mình đã quá dung túng hắn hay không?

Nhưng như vậy cũng không cảm thấy có cái gì không tốt.

Con người a, đại khái đều là không thể cự tuyệt đối tượng làm nũng với mình đi.

.

Ngày hôm sau Đỗ Nhiễm lái xe đưa Lăng Hiên đi gặp Cố Gia Kỳ, Lăng Hiên dọc đường đi đều tính toán chuẩn bị, xem gặp Kiều Ứng hẳn là bày ra dạng tư thái gì, câu đầu tiên nên nói cái gì... Kết quả khi tới địa điểm hẹn gặp, trong phòng chỉ có một mình Cố Gia Kỳ.

Kiều Ứng vậy mà lại chưa tới.

Trong lúc nhất thời, Lăng Hiên cũng không biết chính mình là nhẹ nhàng thở ra hay là mơ hồ thất vọng.

Buổi hẹn gặp lần này thật sự thuận lợi, Lăng Hiên trước khi đến đã chuẩn bị kỹ, suốt đêm đem kịch bản xem đi xem lại nhiều lần. Đối với vai diễn người em trai trong vở “Thiên khóc” này cũng đã thông suốt, vậy nên rất nắm chắc đáp lại Cố Gia Kỳ những vấn đề về nhân vật này, trả lời vô cùng hợp ý ông ta. Nguyên bản chính là do Kiều Ứng đề cử, Cố Gia Kỳ vì nể mặt Kiều Ứng nên trước đã có ba phần chấp thuận, sau khi nhìn thấy Lăng Hiên, xem ngoại hình thì hẳn đã dành được điểm không nhỏ, cuối buổi nói chuyện, Cố Gia Kỳ quyết định giao vai này cho hắn.

“Nếu không có vấn đề gì, cuối tuần sau bắt đầu diễn tập, có thể chứ?” Cố Gia Kỳ uống ngụm trà, hỏi.

Lăng Hiên nhìn thoáng qua Đỗ Nhiễm, đối phương thay hắn trả lời, “Có thể, tôi sẽ tận lực đem thời gian trống trong lịch trình hiện tại của Lăng Hiên phối hợp với thời gian diễn tập.”

Cố Gia Kỳ vừa lòng gật đầu, ông ta còn không yên tâm việc mấy diễn viên thần tượng nổi tiếng như Lăng Hiên, luôn bị cuốn bởi những buổi họp báo, quay phim, sẽ không có nhiều thời gian tập trung vào sân khấu kịch. Hiện tại xem ra, hắn cùng quản lý của hắn đều rất quan tâm đến vở “Thiên khóc” này.

Tốt lắm, có thành ý là đã thành công một nửa.

Sau khi từ biệt Cố Gia Kỳ, tâm tình Lăng Hiên cũng có chút hưng phấn. Cố Gia Kỳ từ trước đến nay chọn diễn viên vô cùng nghiêm khắc, chính mình có thể thuận lợi thông qua phỏng vấn như vậy, được Cố Gia Kỳ thừa nhận, làm hắn tự tin hơn nhiều.

Trên đường tới bãi đậu xe, Lăng Hiên tâm tình tốt quay sang Đỗ Nhiễm: “Tôi mời anh ăn cơm, muốn tới chỗ nào?”

Đỗ Nhiễm cười cười, đang muốn trả lời, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: “Kiều Ứng!”

Lăng Hiên cả kinh, theo tầm mắt của Đỗ Nhiễm, vừa lúc nhìn thấy người kia cách không xa chỗ đậu xe đang đi tới. Đối phương hình như không nghĩ lại vừa vặn gặp bọn họ ở chỗ này, giật mình một chút rồi bước qua.

“Đỗ Nhiễm.” Kiều Ứng đi tới, trước chào hỏi Đỗ Nhiễm, sau đó quay đầu nhìn Lăng Hiên, vẻ mặt bình tĩnh, “Đã gặp Cố đạo diễn chưa?”

“Vừa mới nói chuyện xong, thực thuận lợi.” Đỗ Nhiễm mỉm cười, tự đáy lòng cảm kích, “Cám ơn cậu lần này đã tiến cử giúp.”

“Không có gì.” Kiều Ứng khoát tay, tầm mắt dời khỏi người Lăng Hiên, “Tôi hẹn Cố đạo diễn bàn chuyện diễn tập, đang tính đi vào. Cố đạo diễn đã nói với hai người cuối tuần sau bắt đầu diễn tập chưa?”

Đỗ Nhiễm gật đầu, nói với Kiều Ứng: “Vậy cậu làm việc của mình đi, tôi cùng Lăng Hiên về công ty trước.” Sau đó quay lại nhìn thoáng qua Lăng Hiên, dùng ánh mắt ý bảo hắn chào hỏi Kiều Ứng.

Lăng Hiên lưỡng lự, đứng phía sau anh, chờ Kiều Ứng xoay người, mới cúi đầu mở miệng nói một tiếng: “Cám ơn.”

Cước bộ Kiều Ứng dừng một chút, gật gật đầu, lập tức rời đi.

Đỗ Nhiễm thấy Kiều Ứng đi rồi, cũng nhanh đi lấy xe, nhìn Lăng Hiên còn đứng bất động ở chỗ kia, không khỏi thúc dục: “Cậu đứng đó phát ngốc làm gì?”

Lăng Hiên như bừng tỉnh từ trong mộng, lúc này mới đi qua. Dọc đường đi, Lăng Hiên tựa hồ mất đi loại vui sướng như khi mới bước ra từ chỗ Cố Gia Kỳ, có chút không yên lòng. Đỗ Nhiễm nhìn hắn qua kính chiếu hậu, hỏi hắn muốn đi chỗ nào ăn cơm cũng không nghe trả lời.

Chẳng lẽ là thấy Kiều Ứng nên mới lo lắng như vậy?

Đỗ Nhiễm mỉm cười, tiếp tục tập trung lái xe. So với Kiều Ứng, Lăng Hiên quả thật còn chưa đủ thành thực a, nói cảm ơn còn mất tự nhiên đến thế, tựa hồ dùng khí ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kiều Ứng cũng không có.

Có lẽ nhiều năm qua, Kiều Ứng vẫn là một vết khắc trong lòng hắn đi? Muốn cố gắng vượt qua người này, bởi vì vẫn bị truyền thông đem ra so sánh, cho nên đặc biệt coi trọng người này. Mà Kiều Ứng nguyên bản lại không giỏi giao tiếp với người khác, không am hiểu truyền đạt thiện ý của mình, rất nhiều người khi mới cùng hắn tiếp xúc, đều cảm thấy hắn rất lạnh nhạt, căn bản không đem người ta để vào mắt.

Lăng Hiên cũng chỉ là không biết phải ở chung với Kiều Ứng thế nào đi.

Kỳ thật Kiều Ứng thời điểm mới ra mắt, cũng không phải bộ dạng này. Khi đó hắn cao ngạo, cố chấp, tự cho mình là trung tâm, thấy ai chướng mắt liền trực tiếp tỏ thái độ, nhân viên bên cạnh hắn làm việc đều phải hết sức cẩn thận. Bởi vì bị được sủng lên tận trời như vậy, cho nên rơi xuống cũng đặc biệt thảm. Sau nhiều năm trầm ổn lại cùng tôi luyện, mới khiến cho hắn biến thành bộ dáng hôm nay.

Tựa như viên kim cương bị mài đi góc cạnh, chỉ còn phát ra hào quang tiềm ẩn sáng ngời.

Đỗ Nhiễm chỉ nghĩ Lăng Hiên là thấy Kiều Ứng nên mới lo lắng như vậy, lại không biết Lăng Hiên giờ phút này đang tâm loạn như ma, một mực nghĩ tới ánh mắt vừa rồi Kiều Ứng nhìn mình. Đó là một ánh mắt thực bình tĩnh, giống như hai năm trước ở trường quay đối diện với vẻ khiêu khích của mình, không hề gợn sóng.

Chẳng lẽ hắn thật sự hoàn toàn không bận tâm đoạn quá khứ mình từng cùng với Thẩm Liễm kia?

Không nhận được mà nhớ lại năm đó từng bày ra đủ loại cử chỉ với Kiều Ứng: cố ý ở trước mặt hắn cùng Thẩm Liễm nói chuyện điện thoại, cố ý để lộ ra tin tức mình cùng Thẩm Liễm đang kết giao, kỳ thật chính là muốn nhìn người đàn ông kia có thất thố hay không đi?

Người nọ trên màn ảnh thật giàu cảm xúc, hỉ nộ ái ố xuất hiện tầng tầng, rõ ràng là có máu có thịt, có phần nộ, có run rẩy, có táo bạo, cũng có thương tâm tích mịch, nhưng vì cái gì ở trong hiện thực, lại luôn ngăn cách bởi một lớp thủy tinh, ánh mắt lạnh lùng, không có chút tâm tình dao động?

Lăng Hiên chưa từng chân chính gặp mặt Kiều Ứng ngoài đời thực.

Hắn nhẹ nhàng thở dài.

“Anh trai a...” Từ trong cổ họng khe khẽ thì thầm ba chữ này, khóe môi Lăng Hiên câu lên một chút, biểu tình tựa tiêu phi tiêu.

Bắt đầu từ cuối tuần sau, trên sân khấu, kia sẽ là cách xưng hô hoàn toàn mới của hắn với Kiều Ứng.

Một tuần sau, diễn tập rút cuộc cũng bắt đầu.

Đỗ Nhiễm đưa Lăng Hiên tới đoàn kịch, cũng không vội rời đi, mà ngồi lại phía dưới khán phòng. Bọn họ đến sớm hơn thời gian đã hẹn, Kiều Ứng và Cố Gia Kỳ đều còn đang trên đường tới đây, vậy nên Lăng Hiên tranh thủ cùng các diễn viên khác trong đoàn kịch chào hỏi, làm quen một chút.

Nữ chính trong vở “Thiên khốc” là một cô gái trẻ, chuyên nghiên cứu kịch bản, có kỹ năng diễn trên sân khấu kịch vững chắc, cũng là một trong những trụ cột của đoàn kịch này. Lúc trước Cố Gia Kỳ nguyên bản muốn chọn một nữ diễn viên trẻ nổi tiếng vào vai, nhưng khi xem mấy bộ phim sân khấu cô gái này tham gia diễn, lập tức quyết định chọn cô ta.

Cô gái này hình như là fan của Lăng Hiên, bộ dạng hưng phấn đỏ mặt lấp bắp xin chữ ký của hắn. Đỗ Nhiễm ở dưới khán đài nhìn thấy bất giác cười một chút, liếc mắt nhìn vào kịch bản, thấy trong bảng phân vai chỗ nữ chính ghi ba chữ “Tạ Đại Thanh”

Thật có chút giống tên con trai, lại rõ là một cô gái có vẻ đẹp cổ điển nho nhã thế này.

Đội Kiều Ứng và Cố Gia Kỳ đều tới, buổi diễn tập liền bắt đầu.

Các diễn viên trước khi diễn tập chính thức phải làm quen sân khấu một chút, nắm bắt vị trí của mình, trao đổi lời kịch với nhau, cho nên ngay từ đầu, Đỗ Nhiễm chỉ cảm thấy lộn xộn, hoàn toàn không rõ mấy người trên sân khấu đang làm gì, thẳng đến vài ngày sau, anh mới từ từ nhìn ra chút hình dạng.

Lăng Hiên đóng vai người em trai, đại bộ phận lời kịch đều phối hợp diễn cùng Kiều Ứng. Tuy rằng lên sân khấu chỉ có ba cảnh, nhưng hình tượng nhân vật thật sự rất rõ nét, làm cho người ta không thể bỏ qua. Ngay từ đầu, Lăng Hiên tựa hồ còn có chút cứng nhắc, không thể nhập vai, nhưng sau mấy ngày luyện tập, rốt cuộc cũng dần dần dung nhập vào nhân vật.

.

Khiến Đỗ Nhiễm lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc chính là một màn kia...

“Anh hai, anh rốt cuộc đã trở lại. Cha vẫn đợi anh cho đến canh ba đêm qua mới tắt thở, anh nếu không trở về, nhà này cũng không có ai đứng ra làm chủ.” Người thanh niên mặc đồ tang quỳ gối trước linh cữu, chậm rãi đứng dậy, quay đầu, “Anh vì sao không về sớm hơn một chút, anh hai? Hoặc là... dứt khoát vĩnh viễn đừng trở về đây nữa.”

Ngữ khí nguyên bản bình ổn lãnh đạm đột nhiên trở nên sắc bén, biểu tình Lăng Hiên bỗng chốc thay đổi, cảm xúc đạt tới đỉnh điểm, ngay cả động tác từng bước ép sát cho đến khi đem Kiều Ứng bức đến một góc sân khấu đều vô cùng tự nhiên.

“Đệ đệ... Anh biết em trong lòng oán trách người làm anh này, nhưng là, ít nhất hãy để anh thấp cho cha một nén hương trước đã.”

“Cha là bị anh làm cho tức chết, anh còn mặt mũi thấp hương?” Môi bật ra một tiếng cười lạnh, khóe mắt hơi nhếch hàm chứa sát khí, “Tôi thực không hiểu, anh hai, anh từ nhỏ muốn gì được nấy, cái gì cũng không thiếu, vì sao còn cố tình muốn đoạt thứ của tôi?”

“...”

“Tôi từ nhỏ đã bị người ta nói thua kém anh, anh là thiên chi kiêu tử (2), là nhân trung long phượng (3), người làm em trai này bất quá chỉ là bùn lầy không hơn. Ngay cả người con gái mình thích, trong mắt cũng chỉ có một mình anh...” Nụ cười của Lăng Hiên càng lúc càng vắn vẹo, ngón tay ngả ngón sờ qua thái dương của Kiều Ứng, rồi sau đó đột ngột túm chặt áo hắn, mạnh bạo kéo người đến trước mặt mình, “Anh đừng nghĩ muốn quay trở về tìm cô ấy.”

.

Lăng Hiên trong “Thiên khốc” tuy rằng đảm nhiệm vai nam thứ, phần diễn cũng không tính là nhiều, tổng cộng lên sân khấu cũng chỉ có ba cảnh mà thôi. Mà một cảnh này xem như toàn bộ cao trào trong vở kịch, cũng là cảnh diễn mà biểu tình, lời kịch, động tác của Lăng Hiên kịch liệt nhất. Đỗ Nhiễm không tự chủ được xem đến ngừng thở, cả người đều bị nhân vật trong vở kịch dẫn dắt.

Anh đã quen xem Kiều Ứng ở dưới ánh đèn sân khấu thay đổi thành một người khác, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Hiên bộc lộ khả năng diễn xuất tinh tế như vậy. Diễn viên sân khấu kịch so với diễn viên điện ảnh hoặc truyền hình, đòi hỏi chính là biểu tình cùng ngữ khí phải phóng đại hơn, Lăng Hiên có lẽ còn có chút chưa đạt, nhưng không thể phủ nhận, hắn đã hoàn toàn hóa thân vào nhân vật.

Vô luận là lời thoại khi thì ngữ khí rét căm căm, hay là tựa tiểu phi tiểu mang theo biểu tình vắn vẹo, hắn đều thể hiện rất tốt loại cảm xúc hỗn loạn mâu thuẫn giữa thân tình cùng hận ý khi diễn cùng Kiều Ứng.

.

Mâu thuẫn sinh ra thống khổ, thống khổ sinh thành oán hận, vì vậy người em trai đem anh mình giam lỏng.

Thay vì để anh lại một lần nữa cướp đi những gì tôi muốn, không bằng đem anh giam lại, bẻ gãy đôi cánh của anh, chặt bỏ kiêu ngạo của anh.

Tôi không có được, anh thậm chí cũng đừng hòng nghĩ tới.

.

“Thực đáng sợ...” Đỗ Nhiễm thì thảo tự nói, xem đến phía sau lưng cảm giác được một trận âm lãnh, không biết là bởi vì Kiều Ứng và Lăng Hiên đều diễn rất nhập vai, hay là do người ngồi dưới xem quá nhập tâm, vậy nên mới cảm thấy thực đáng sợ.

Cảm thấy hai người trên sân khấu, giống như đều bị bức đến phát điên.

.

Cảnh một diễn xong, Cố Gia Kỳ nhịn không được đứng dậy vỗ tay. Trên mặt Lăng Hiên toát ra một tia ngạc nhiên, lập tức bị kinh hỉ thay thế, đại khái là không nghĩ tới có thể được cả đạo diễn khen ngợi cùng cổ vũ như vậy.

Bước xuống sân khấu, Cố Gia Kỳ tới bên Kiều Ứng, tươi cười vỗ vai hắn: “Quả nhiên là bảo đao chưa mòn, khi cầm kịch bản trong tay, tôi biết chắc vai diễn này nếu không phải cậu thì không là ai cả.” Sau đó mới liếc mắt nhìn Lăng Hiên, mỉm cười, “Cậu cũng biểu hiện không tồi, không hổ là người Kiều Ứng tiến cử, rất có tư chất, cố gắng luyện tập vài ngày, nhất định sẽ càng thêm xuất sắc.”

Một tia vui sướng trong mắt Lăng Hiên thoáng cái ngưng trệ, sau đó liền vụt tắt. Thẳng đến khi Đỗ Nhiễm đi qua, hắn vẫn còn duy trì tư thế đứng tại chỗ bất động.

“Diễn rất hay!” Đỗ Nhiễm khen hắn.

Lăng Hiên khoe miệng kéo ra hai bên: “Phải không? Không bị Kiều Ứng hoàn toàn che khuất chứ?”

Đỗ Nhiễm tươi cười: “Nói cái gì đâu, vai diễn của cậu và hắn tính cách khác xa nhau như vậy, diễn xuất đương nhiên hoàn toàn không giống.” Lo lắng Lăng Hiên lại rối rắm trong lòng ngầm so sánh với Kiều Ứng, liền bổ sung một câu, “Tuy rằng diễn xuất không thành thạo bằng Kiều Ứng, nhưng theo tôi thì cậu đã làm rất tốt rồi.”

Thật sự, Lăng Hiên làm anh nhìn với cặp mắt khác xưa.

Kỹ năng diễn xuất, khả năng thiên phú cũng cần tôi luyện, Lăng Hiên làm sao có thể nhất thời vượt qua được Kiều Ứng. Nhưng mấy ngày nay xem hắn diễn xuất ngày càng nhuần nhuyễn trên sân khấu, Đỗ Nhiễm tin tưởng đến khi công diễn hắn sẽ hoàn toàn diễn tốt vai này.

Hắn không cần so sánh với Kiều Ứng, hắn chỉ cần so sánh với chính mình là đủ rồi.

Trên mặt Lăng Hiên rớt cuộc lộ ra vẻ tươi cười, hơi hơi đỏ mặt, ánh mắt khẽ khép lại, nói: “Phải không?”

Bộ dáng hơi ngại ngùng mà thuận theo quả thực không giống hắn bình thường, Đỗ Nhiễm trong lúc nhất thời có chút ngẩn ra, không hiểu sao mình cũng cảm thấy ngại ngùng, tựa hồ cũng đỏ mặt.

Không được tự nhiên “Khụ” một tiếng, Đỗ Nhiễm mở miệng nói: “Tôi đi lấy xe đưa cậu về nhà.” Sau đó liền vội vàng vàng chạy đi.

Diễn tập tiến hành qua nửa tháng, nhóm diễn viên đại khái đều đã quen thuộc với toàn bộ quá trình, vì thế bắt đầu dần trọng tâm tập luyện những cảnh cao trào và có độ khó cao.

Đỗ Nhiễm chỉ cần có thời gian rảnh, liền ngồi dưới khán phòng kiên trì chờ Lăng Hiên diễn tập xong; mà mỗi lần Lăng Hiên từ trên sân khấu đi xuống, cũng sẽ là người đầu tiên chạy tới hỏi Đỗ Nhiễm mình diễn thế nào.

Ngay cả Kiều Ứng đều nhịn không được cười: “Hắn giống như thực ý lại anh a, tôi là nói Lăng Hiên.”

Đỗ Nhiễm đang ngồi phía khán đài xem diễn tập trên sân khấu, Kiều Ứng xuống dưới nghỉ ngơi, Lăng Hiên đang theo yêu cầu của đạo diễn kiên nhẫn cùng nữ chính tập luyện cảnh sơ ngộ. Đang chăm chú nhìn lên sân khấu không dời mắt, bỗng nhiên nghe được Kiều Ứng ngồi bên cạnh nói một câu như vậy, Đỗ Nhiễm không khỏi giật mình.

“Cậu nói cái gì?”

“Chẳng lẽ anh không phát hiện sao?” Kiều Ứng quay đầu nhìn Đỗ Nhiễm, trong mắt tựa hồ có một tia cảm khái, “Anh đối với hắn thực dụng tâm a, năm đó tôi quay phim, anh cũng không như vậy mỗi ngày đến xem

phim trường, càng đừng nói giống như vậy đợi tới khi hần tập luyện xong. Cũng không lạ hần lại ý vào anh thế kia.”

Đỗ Nhiễm có chút ngạc nhiên, Kiều Ứng không thích nghị luận chuyện người khác, như thế nào lại đột nhiên cảm khái việc này?

“Cũng bình thường.” Đỗ Nhiễm chần chờ một chút, mở miệng nói, “Hần chính là không quá thoải mái cùng người khác giao tiếp thôi, điểm này thật cùng cậu năm đó rất giống.”

“Cùng tôi năm đó rất giống sao?” Kiều Ứng lặp lại câu nói, không biết nhớ tới chuyện gì. Trong lúc vô ý hơi liếc mắt lên sân khấu, vừa lúc chạm phải tầm mắt Lăng Hiên đang ra sức trừng tới.

Ánh mắt mang theo chút âm lãnh, chút táo bạo, tựa hồ còn có chút... ghen tị, làm Kiều Ứng không khỏi giật mình.

“Nè, Lăng Hiên không phải yêu thâm anh đi?” Hần theo bản năng thốt ra.

Đỗ Nhiễm kinh hãi, bình nước trong tay thiếu xút nữa rơi xuống đầu gối.

“Đừng nói đùa, Kiều Ứng!”

“Anh xem a, mỗi lần tôi với anh tới gần nhau nói chuyện hần đều cố sức trừng tôi.” Kiều Ứng cười chỉ chỉ lên sân khấu, Đỗ Nhiễm quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Lăng Hiên nghiêm mặt nhìn bọn họ bên này.

Này thật đúng là...

Đỗ Nhiễm lập tức đỏ mặt, theo bản năng liền mở miệng phản bác: “Không có khả năng, hần thích căn bản không phải loại hình giống tôi.”

Tươi cười trên mặt Kiều Ứng nhất thời cương một chút, chậm rãi mở miệng: “Anh... biết hần thích loại nào?”

Lời vừa ra khỏi miệng Đỗ Nhiễm liền tự hối hận vì nói lỡ, nghĩ thâm chuyện hoang đường lúc trước mình cùng Lăng Hiên làm chẳng lẽ còn có thể ở trước mặt Kiều Ứng nhắc tới sao? Lấy lại bình tĩnh, khôi phục thần sắc bình thường, Đỗ Nhiễm cười rộ lên: “Kiều Ứng, cậu bây giờ lại học được cách nói đùa a, cả tôi cũng bị cậu cuốn vào.”

Kiều Ứng im lặng một chút, sau đó cũng chậm rãi nở nụ cười: “Vậy sao, anh cũng không cần phản ứng với một lời nói đùa như vậy.”

Hai người dường như đều ngầm hiểu, không nhắc tới đề tài này nữa. Một lúc sau, Kiều Ứng nghỉ ngơi đủ liền quay lại sân khấu, Đỗ Nhiễm ngồi dưới khán phòng tiếp tục xem, trong chốc lát thì có điện thoại gọi về công ty.

Lăng Hiên sau khi tập xong phần diễn của mình, chạy xuống khán đài tìm Đỗ Nhiễm, kết quả lại tìm không thấy người. Di động có tin nhắn, là của Đỗ Nhiễm, nói công ty có việc phải về trước, chờ tập luyện kết thúc lại đến đón hần.

Bữa bữa môi, Lăng Hiên ngồi xuống ghế dưới khán đài, mở bình nước ra uống.

Chỗ ngồi ngoài trừ hần, còn có tốp năm tốp ba nhóm người ngồi, đại khái là nhân viên công tác của đoàn kịch, hần cũng không quen lắm. Nhớ tới thời điểm mình đang luyện tập, Đỗ Nhiễm cùng Kiều Ứng ngồi gần nhau nói giỡn, trong lòng không khỏi bắt đầu khó chịu.

Nói cái gì mà phải dựa vào gần như vậy, hừ.

Một hơi uống hết chai nước, cầm cái chai rỗng trong tay chà xát giày vò nửa ngày, Lăng Hiên quyết định ra ngoài hành lang hít thở không khí. Đẩy cửa sau của hội trường đi ra ngoài, mới vừa bước tới chỗ rẽ, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ phía đối diện đi đến.

Lăng Hiên ngây dại.

Người nọ đeo kính đen, ăn mặc giản dị. Cho dù đã gần hai năm không gặp mặt, Lăng Hiên vẫn như cũ liếc mắt một cái liền nhận ra hần.

“Thẩm Liễm?”

Đối phương hiển nhiên cũng thất thần, tựa hồ căn bản không nghĩ tới hắn sẽ xuất hiện ở đây: “Lăng Hiên? Cậu sao lại ở chỗ này?”

Lăng Hiên liếc mắt nhìn thấy trong tay hắn mang theo hộp điểm tâm, lập tức hiểu ra, đại khái là lại đây thăm Kiều Ứng đi? Người này vẫn là giống như trước đây, ôn nhu sẵn sàng, ân cần chu đáo.

Khi đó cũng từng vì hắn mang điểm tâm tới trường quay, đối với hắn rất tốt giống như cái gì cũng đều có thể làm cho hắn.

Kỳ thật tất cả đều là gạt người đi?

“Tôi sao lại ở chỗ này?” Bên môi Lăng Hiên xả ra một tia biểu tình tựa tiêu phi tiêu, “Chẳng lẽ anh không biết tôi đang diễn ở sân khấu kịch? Không biết tôi cùng Kiều Ứng diễn chung sao?”

Thẩm Liễm hơi giật mình, sau đó lập tức mỉm cười: “Tôi xác thực không biết. Có thể diễn cùng Kiều ứng, vậy tốt lắm a, đối với cậu mà nói cũng là một cơ hội rèn luyện diễn xuất.”

Lăng Hiên lạnh lùng mở miệng: “Tốt lắm sao? Anh cũng nghĩ tôi có thể cùng Kiều Ứng diễn chung là thực may mắn sao? So với anh ta, tôi thực tồi tệ, cái gì cũng đều kém hơn, phải vậy không?”

Thẩm Liễm thất thần, tựa hồ có chút nghi hoặc, sau một lát mới trả lời: “Cũng qua hai năm rồi, cậu vẫn còn so đo chuyện này sao, Lăng Hiên?”

Lăng Hiên xoay một cái liên thay đổi sắc mặt.

“Tôi trước kia đã nói rất rõ ràng, cậu là cậu, hắn là hắn, tôi chưa bao giờ đem cậu ra so sánh.” Khẽ thở dài, Thẩm Liễm điềm tĩnh nhìn Lăng Hiên, trong mắt lộ ra một tia áy náy, “Thương tổn cậu tôi thật xin lỗi, thực sự thật xin lỗi.”

Năm đó lúc chia tay, người đàn ông này ngay cả một câu thật xin lỗi cũng không có, chỉ là hơi hột qua loa một câu “Chúng ta không cần tiếp tục nữa, Lăng Hiên.” Liên như vậy mà kết thúc mối quan hệ của bọn họ trong lúc đó.

Thẩm Liễm khi đó, gương mặt ôn nhu, nhưng bên trong so với bất cứ ai đều tàn nhẫn. Từng là một người trước sau chỉ vì bản thân mình, thương tổn người khác cũng hoàn toàn không biết áy náy là gì, vậy mà từ khi nào thì bắt đầu thay đổi?

Thậm chí chỉ là khi nhắc đến tên Kiều Ứng, đáy mắt kia cũng ngập tràn ôn nhu.

Còn thật lòng nói với mình thật xin lỗi.

Ha... Là bởi vì cùng Kiều Ứng cùng một chỗ, cho nên thay đổi nhiều như vậy sao?

Thẩm Liễm thấy hắn không nói lời nào, yên lặng đứng trong chốc lát, liền định rời đi trước. Sau khi xoay người chỉ nghe phía sau truyền đến thanh âm Lăng Hiên: “Anh từ trước đến giờ đều ở cùng Kiều Ứng sao, Thẩm Liễm?”

Cước bộ dừng một chút, Thẩm Liễm mỉm cười, quay đầu lại: “Ít nhất là trước khi hắn rời bỏ tôi, tôi sẽ không rời bỏ hắn.”

Tiếng bước chân dần người nọ dần cách xa, Lăng Hiên ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Không bao giờ phản bội sao, thật đúng là có đủ hạnh phúc.

Nguyên lai vào lúc hắn không biết khi nào, ở nơi hắn không rõ, mọi người đều đã có được hạnh phúc, mà hắn, lại còn đứng lặng ở chỗ cũ, vươn tay chỉ chạm vào khoảng không.

Năm đó khi mẹ hắn rời đi, cũng nói chỉ cần hắn ngoan ngoãn chờ, nhất định sẽ đến đón hắn. Hắn đợi lâu như vậy, nhiều ngày như vậy, nhiều năm như vậy, cuối cùng rốt cuộc khi tìm được mẹ, lại bị khóc lóc đuổi đi, nói vì cái gì còn muốn tới gây trở ngại hạnh phúc của mẹ hắn.

Hắn cũng chỉ là muốn bắt lấy cái gì đó thuộc về mình mà thôi. Bởi vì rất sợ hãi mất đi, cho nên mới liều lĩnh, tham vọng bùng bùng, như điên mà leo lên cao.

Nếu không cố gắng, thì cái gì cũng sẽ không có.

Mà hắn lại cảm thấy trống rỗng, là vì cái gì? Nhìn thấy bộ dáng Thẩm Liễm mỉm cười vẻ mặt ôn nhu, vì sao lại cảm thấy khó chịu như vậy? Chính mình rõ ràng đã không còn thương hắn a.

Kỳ thật... Là bởi vì cũng muốn hạnh phúc như vậy thuộc về mình đi.

“Anh... Cần khăn tay không?” Một giọng nói rụt rè bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, Lăng Hiên giật mình.

“Đưa tôi khăn tay làm gì?” Hắn nhanh chóng khôi phục biểu tình, lộ ra thần sắc lãnh đạm thường thấy, “Cô tới đây khi nào? Nghe lên người khác nói chuyện sau lưng là rất thất lễ!”

“Tôi không nghe lên! Tôi, tôi cũng vừa mới qua đây.” Trong giọng nói kia tựa hồ mang theo một chút hoảng hốt, thật dè dặt.”Tôi nghĩ anh đang khóc...”

“Thần kinh, tôi sao lại khóc!” Lăng Hiên cười nhạo một tiếng. Vừa muốn đi, bỗng nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại, “Cô tên là gì?”

“... Một thời gian như vậy, cùng diễn đã nhiều ngày mà anh cứ nhiên còn không nhớ được tên nữ chính.” Đối phương cắn cắn môi.

“Không nói thì thôi.” Lần này rõ ràng xoay người bước đi. Quả nhiên, phía sau truyền đến thanh âm tinh tế.

“... Tạ Đại Thanh. Tôi tên là Tạ Đại Thanh.”

Hừ, tên thật giống con trai.

Lăng Hiên một bên nghĩ, một bên lấy điện thoại ra gọi cho Đỗ Nhiễm, hỏi anh khi nào thì tới đây đón hắn.

(1) Chi duyên: Có duyên gặp mặt

(2) Thiên chi kiều tử: Con cưng của trời

(3) Nhân trung long phượng: Rồng, phượng trong loài người, ý muốn nói là hơn người

6. Chương 6

Thượng

Đỗ Nhiễm bởi vì gần đây công ty tạm thời gọi anh hỗ trợ giúp đỡ vài người mới, không còn thời gian phân thân làm việc khác, thường xuyên không thể đúng giờ tới đón Lăng Hiên; Lăng Hiên cũng không để ý, chỉ nói có thể ngồi xe thành viên trong đoàn kịch về nhà. Đỗ Nhiễm buổi tối gọi điện thoại cho hắn, rất nhiều lúc hắn đang cùng diễn viên đoàn kịch tụ tập một chỗ ăn cơm, xem ra ở chung thật sự hòa hợp.

Đỗ Nhiễm không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Anh vẫn cảm thấy Lăng Hiên xử sự với người khác hơi xa cách, có chút lãnh đạm, hiện tại có thể nhanh như vậy cùng nhân viên đoàn kịch hòa nhập chung một chỗ, xem ra cũng là chuyện tốt.

Những khi không có buổi diễn tập, Lăng Hiên đều ở công ty chuẩn bị cho album sẽ phát hành vào nửa cuối năm nay của mình. Ngẫu nhiên có điện thoại gọi tới liền đứng lên đi qua một bên nghe, còn nói chuyện cả nửa ngày, vẻ mặt tràn ngập ý cười.

Đỗ Nhiễm có đôi khi thấy tò mò, cũng phải hỏi: “Cậu nói chuyện điện thoại với ai mà vui vẻ như vậy?”

Lăng Hiên cười cười: “Một người bạn, thực ngốc nghếch, thường xuyên có việc phải nhờ tôi giúp.”

“Hiếm khi thấy cậu có người bạn hợp như vậy. Mới quen à?”

“Ừ, chính là người trong đoàn kịch.”

Người trong đoàn kịch Đỗ Nhiễm cũng không biết hết, nên không mấy bận tâm hỏi tiếp. Ngược lại trong lòng cũng vui thay Lăng Hiên, làm quản lý của Lăng Hiên lâu như vậy, cũng không thấy hắn có người bạn tốt đặc biệt nào, hiện tại có thể quen được một người bạn tốt hẳn là phải nên quý trọng, dù sao trong giới này có thể có người cùng tâm sự cũng không nhiều lắm.

Tan tầm, Lăng Hiên đi theo Đỗ Nhiễm về nhà anh ăn cơm kẹ. Vài ngày gần đây cũng không tập luyện, địa điểm tập kịch bị cho mượn, đạo diễn cũng đang bận việc, Lăng Hiên rảnh rỗi không có việc làm, đôi lúc buồn chán không có chỗ ăn cơm, sẽ chạy sang nhà Đỗ Nhiễm ăn kẹ.

Đỗ Nhiễm trong bếp bận tối mắt, ra ngoài nhìn xem thì thấy Lăng Hiên đang nằm gọn lỏn trên sofa cầm di động nhắn tin, ngón tay ấn phím cực nhanh, cũng không biết cùng ai tán gẫu mà hăng say như vậy.

Tiểu quỷ này cũng quá ngồi mát ăn bát vàng đi!

Nhịn không được nhíu mày, Đỗ Nhiễm đi qua, đem Lăng Hiên từ sofa kéo lên: “Vào bếp phụ tôi! Cậu nghĩ mình là đại thiếu gia sao?”

Anh cùng Lăng Hiên gần đây ở chung càng ngày càng hòa hợp, nói chuyện với nhau cũng bắt đầu tùy ý. Lăng Hiên liền cười hì hì đi theo anh vào bếp, ngo trái ngo phải xem anh làm món gì.

Đỗ Nhiễm đang chuyên tâm thái rau, thỉnh thoảng ở phía sau có một bàn tay vòng quanh thắt lưng, tay cầm dao run lên, thiếu chút nữa cắt vào tay.

“Làm gì vậy!” Anh vội vàng kéo cái tay đang đặt bên hông mình xuống, quay đầu lại đã thấy Lăng Hiên hơi xấu hổ rút tay về: “A... Thật xin lỗi, hại anh thiếu chút nữa cắt vào tay đi?”

Hắn cười nhẹ, chậm rãi ra khỏi bếp.

Đỗ Nhiễm ngẩn ra một chút, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt mình bắt đầu phát sốt.

Bên tai lại vang lên lời Kiều Ứng nói hôm nọ “Lăng Hiên không phải yêu thầm anh đi?”, càng nghĩ càng cảm thấy khó thở.

Bị điên rồi a, đều là người đã hơn ba mươi tuổi, thế nào lại vì một câu nói đùa mà khiến cho tâm thần không yên, đối với tên tiểu quỷ này lại mất đồ tại hồng. Ôm ấp người khác đối với Lăng Hiên mà nói căn bản là thói quen đi? Trước kia hắn cũng không thường do dự làm vậy với mình, chính mình cho tới bây giờ cũng không quá để trong lòng chuyện này, như thế nào đột nhiên lại bắt đầu để ý chứ?

Cố gắng không để ý tới cảm giác kỳ lạ trong lòng, xụ mặt nấu nướng rồi bưng món ăn ra ngoài. Vừa lúc nhìn thấy Lăng Hiên vừa ngồi trên sofa vừa gửi tin nhắn, vẻ mặt chuyên chú, ánh mắt phát ra ý cười.

Rốt cuộc người bạn mới quen thế nào mà cảm tình thoáng cái trở nên tốt như vậy?

Đỗ Nhiễm nghĩ nghĩ, thúc giục Lăng Hiên lại đây ăn cơm. Lăng Hiên miễn cưỡng đáp lại, từ sofa đứng lên, lưu luyến buông di động, ngồi xuống bàn ăn.

Đỗ Nhiễm mới vừa cầm đũa gấp đồ ăn, thỉnh thoảng Lăng Hiên đột nhiên nhìn anh chăm chú rồi hỏi: “Này, anh đã từng yêu chưa?”

Chiếc đũa run lên, thiếu chút nữa làm đồ ăn rơi xuống. Đỗ Nhiễm ổn định tâm trạng một chút, ngắc đầu: “Cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

“Muốn biết là cảm giác gì a.” Lăng Hiên có chút dăm chiêu nhìn anh, “Tôi nghĩ mình hình như bắt đầu yêu rồi, nhưng lại không xác định. Đối phương đối với tôi tốt lắm, thực ôn nhu, luôn cố vũ an ủi tôi. Lúc mới quen không thấy gì, nhưng cùng một chỗ càng lâu thì càng cảm thấy thực vui vẻ, này là yêu sao?”

Đỗ Nhiễm càng nghe càng cảm thấy bên tai đỏ rực lên, cổ trắn định hỏi lại: “Cậu trước kia chẳng lẽ không kết giao với ai sao?”

Lăng Hiên mở miệng trong chốc lát, lắc đầu: “Trước kia sao...? Tôi cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, lần này so ra có vẻ nghiêm túc hơn. Đúng vậy, lần này là tôi thực sự nghiêm túc!”

Đỗ Nhiễm nhịn không được nhìn hắn một cái: “Cái gì gọi là thực sự nghiêm túc, chẳng lẽ trước kia cậu đều là tùy tiện ôm người khác sao?”

Lăng Hiên ngượng ngùng cười cười, cúi đầu gật gật cơm, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nhưng trước kia tôi cũng chưa từng thích qua loại hình này... Vạn nhất cùng một chỗ mới phát hiện kỳ thật không thích thì phải làm sao?”

Vẻ mặt hắn có chút buồn rầu, nhìn nhìn Đỗ Nhiễm. Đỗ Nhiễm mặt mày vắn vẹo không được tự nhiên: “Tôi làm thế nào biết phải làm sao!”

Lăng Hiên nhìn mặt Đỗ Nhiễm đang dần dần chuyển sang đỏ, sau đó đột nhiên đứng lên, bỏ lại một câu: “Tôi còn có chút việc phải làm, anh tiếp tục ăn đi.” Nói xong xoay người vào thư phòng.

Đỗ Nhiễm khó hiểu nhìn bóng dáng hắn.

Làm cái gì a... Cơm mới ăn vài miếng đã không ăn nữa?

.

Một tuần sau bắt đầu diễn tập trở lại. Đỗ Nhiễm đưa Lăng Hiên tới đoàn kịch, nhìn đồng hồ, thấy tạm thời không cần phải vội vàng quay về công ty, vì thế ngồi ở khán phòng xem buổi tập.

Lăng Hiên đang cùng nữ chính với mái tóc buộc cao trao đổi lời kịch, đầu kề sát vào nhau, thoạt nhìn bộ dáng thực chăm chú.

Đỗ Nhiễm đi qua lấy nước uống, vừa lúc nghe thấy thanh âm con gái truyền đến: “... Không có a, em cảm thấy anh diễn thực tốt lắm, Kiều Ứng tuy rằng rất giỏi, nhưng em thấy anh so với anh ấy tình cảm bộc lộ càng mạnh mẽ hơn.”

Sau đó là thanh âm có vẻ có chút cao hứng của Lăng Hiên: “Cô thật sự cảm thấy vậy sao?”

“Em chưa xem qua phim của Kiều Ứng, cũng không biết anh ta trong truyền thuyết là thiên tài diễn xuất thế nào,” Cô gái ngượng ngùng cười, “Em chỉ xem phim điện ảnh và phim truyền hình của anh mà thôi.”

Thì ra là fan của Lăng Hiên sao? Đỗ Nhiễm vừa cầm chai nước trở về vừa nghĩ. Khi quay lại chỗ ngồi thì thấy Kiều Ứng đang ngồi ở đó, vì thế hướng hắn cười một chút.

Kiều Ứng nhìn về hướng Lăng Hiên và cô diễn viên kia, sau đó dường như có chút dăm chiêu thu hồi tầm mắt.

“Bọn họ thoạt nhìn tình cảm không tồi a.”

Đỗ Nhiễm biết hắn nói chính là ai, cười cười: “Tuổi đều không sai biệt lắm, đương nhiên dễ dàng kết bạn. Cậu cũng thật là, hâm mộ người ta, vì cái gì chính mình không chủ động nhiệt tình hơn một chút?”

Kiều Ứng đỡ khóc đỡ cười nhìn anh: “Đỗ Nhiễm...”

“Sao?”

“Anh có đôi khi thật trì độn.” Từng sớm chiều ở chung mười năm, đương nhiên biết quản lý trước đây của mình vô cùng tinh tế, nhưng cũng đôi khi thật trì độn khiến người ta giận sôi.

“Nói cái gì a?” Đỗ Nhiễm bất mãn nhìn hắn một cái.

Ai, quên đi, trì độn cũng có cái tốt của trì độn. Kiều Ứng lại nhìn thoáng qua Lăng Hiên, khe thở dài, hơi lắc đầu.

.

Không biết có phải là mình lỗi giác hay không, Đỗ Nhiễm luôn cảm thấy Lăng Hiên gần đây thoạt nhìn có điểm kỳ quái.

Chẳng những tươi cười nhiều hơn, đối với anh thái độ tựa hồ cũng càng thêm vô cùng thân thiết. Nhiều lần cảm thấy từ quảng cáo giới thiệu nhà hàng, hỏi anh cảm thấy nhà hàng nào tốt hơn, thích hợp cho hai người đi ăn cơm, thậm chí còn phá lệ để ý xem gần đây ngoài rạp chiếu phim gì, ở đây chọn đến chọn đi, thậm chí nói hôm nào có thời gian sẽ đi xem.

Chẳng lẽ là muốn hẹn mình đi ăn cơm xem phim?

Đỗ Nhiễm có chút kích động, khi Lăng Hiên xem lịch trình, đành phải hàm hồ trả lời mình hôm đó không có việc gì, sau đó qua vài ngày, cũng không thấy Lăng Hiên hẹn ăn cơm.

Có lẽ là chính mình đa tâm đi? Anh lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại mơ hồ cảm thấy tâm tình của mình cũng có chút kỳ quái.

Giống như phần lớn lực chú ý của mình đều ở trên người Lăng Hiên. Tuy rằng làm quản lý của Lăng Hiên, anh vốn là đem cơ hồ tất cả tinh lực đều tập trung vào hắn, nhưng hoặc cố ý hoặc vô tình để ý ngôn hành cử chỉ của Lăng Hiên như thế này, hình như đã vượt quá phạm vi chức trách của quản lý.

Tựa hồ cùng tâm tình anh quan tâm Kiều Ứng trước kia có chút bất đồng.

Cười khổ lắc lắc đầu, Đỗ Nhiễm một lần nữa đem lực chú ý của mình đặt vào công việc, nhưng tầm mắt lại vẫn không tự chủ được liếc về phía Lăng Hiên.

Hắn đang chuyên chú xem cuốn tạp chí đầy màu sắc, không biết là xem cái gì trong đó.

Đến khi Đỗ Nhiễm bận rộn làm xong hết việc, quay đầu nhìn qua, thấy Lăng Hiên vẫn còn đang tập trung xem cuốn tạp chí kia. Nhịn không được có chút tò mò, vì thế cũng đi qua liếc mắt nhìn một cái.

Vừa nhìn thấy, nhất thời ngẩn người, Đỗ Nhiễm không khỏi chỉ vào tạp chí nhìn về phía Lăng Hiên: “Cậu thấy hứng thú với show này?”

Đó là thông tin giới thiệu buổi mini concert của một ngôi sao nổi tiếng, chiếm hẳn một trang tạp chí. Lăng Hiên chưa bao giờ thấy hứng thú với mấy buổi concert linh tinh gì đó, như thế nào lần này lại xem lâu như vậy? Chẳng lẽ hắn cũng muốn đến xem?

“Hình như rất khó kiếm vé.” Về mặt Lăng Hiên tựa hồ có chút buồn rầu, “Nghe nói chỉ có một buổi, giới hạn số người, vé vào cửa sớm bị cướp sạch.”

“Việc này vốn không thể tránh khỏi.” Đỗ Nhiễm nhìn kỹ phần giới thiệu, “Nguyên bản concert này là dành riêng cho những thành viên trong fanclub, mang tính chất quà tặng, rất nhiều hội viên cũng không có vé đâu. Cậu chẳng lẽ muốn đi xem?”

“Có một chút.” Lăng Hiên lười biếng quăng tạp chí sang một bên, “Nếu có thể được, tôi muốn có hai vé.”

Muốn hai vé? Đỗ Nhiễm trong lòng hơi động.

Ngôi sao ca nhạc này, Đỗ Nhiễm kỳ thật cũng coi như có quen biết, tuy rằng không có thâm giao gì, nhưng những lúc bạn bè tụ tập cũng gặp qua vài lần.

Lăng Hiên nói muốn đến xem buổi concert này, anh cũng đặc biệt để tâm, vì thế cố ý nhờ bạn bè hỏi giúp. Đối phương thể nhưng thực thoải mái, nói giúp anh kiếm hai vé vào cửa không thành vấn đề, sau đó còn trêu ghẹo: “Cậu cũng thấy hứng thú với mấy buổi biểu diễn thế này? Cậu không phải từ trước tới giờ đều không quan tâm sao?”

Đỗ Nhiễm có chút xấu hổ, cười cười: “Có người bạn muốn đi xem, cảm ơn.”

.

Có được vé vào cửa, còn ở vị trí đẹp. Đỗ Nhiễm sáng sớm hôm sau tới đón Lăng Hiên, khi đến công ty, anh lấy hai tấm vé từ trong ví tiền ra, không để ý đưa cho Lăng Hiên: “Cậu mấy hôm trước không phải nói muốn đi xem buổi concert này sao? Vừa hay tôi có người bạn có thể kiếm được vé, thuận tiện tôi xin hai tấm.”

Lăng Hiên lắp bắp kinh hãi, tiếp nhận vé vào cửa, sau khi nhìn kỹ, mặt mày hớn hở kể sất lại: “Anh thật sự giúp tôi kiếm vé? Còn kiếm được cả hai vé, thật tốt quá.”

Đỗ Nhiễm nhìn bộ dáng cao hứng phấn chấn của hắn, không khỏi có chút quẫn bách: “Vào thứ bảy, lúc bảy giờ tối, đừng tính sai giờ.”

“Đã biết.” Lăng Hiên cười hì hì đem vé nhét vào ví tiền của mình, sau đó hỏi Đỗ Nhiễm, “Tối thứ bảy sẽ không sắp xếp công việc cho tôi đi? Khó được cái cuối tuần, anh cũng nghỉ ngơi thư giãn một buổi.”

Đây là hần muốn có thời gian rảnh vào tối cuối tuần sao?

Đỗ Nhiễm thấy hần nhìn mình chăm chú, không được tự nhiên quay mặt đi, hơi hơi gật đầu.

.

Cuối tuần, Đỗ Nhiễm hiếm khi không phải tới công ty tăng ca, anh bồn chồn đứng ngồi không yên một hồi, lấy ra tây trang mặc vào rồi lại thay bộ khác, lại nghĩ đi xem ca nhạc thể nào lại ăn mặc như nhân viên văn phòng thể này, vì thể tìm một bộ quần áo thoải mái đơn giản một chút mặc vào. Cả ngày cũng không biết mình làm cái gì, đợi cho trời mau tối để đi ra ngoài.

Lăng Hiên vẫn chưa gọi điện thoại tới, sẽ không ngủ quên đi?

Anh lái xe tới nhà Lăng Hiên, ở ven đường tiện thể mua cho Lăng Hiên một phần bánh ngọt bình thường hần thích ăn. Anh chưa từng cùng người ta đi xem concert bao giờ, cũng không biết địa điểm tổ chức là bộ dáng gì nữa. Ghi nhớ nhắc nhở Lăng Hiên đeo kính mát, ăn mặc kín đáo một chút, dù sao hần cũng là thần tượng nổi tiếng hiện nay, bị người khác nhận ra chỉ sợ sẽ khiến cho một trận xôn xao không nhỏ.

Mãi đến khi đến cửa nhà Lăng Hiên, đem xe đậu ở ven đường, nhìn đồng hồ, bèn gọi điện thoại cho hần.

Chuông reo vài tiếng mới có người tiếp máy, thanh âm Lăng Hiên truyền tới: “Đỗ Nhiễm? Có việc gì sao, sẽ không phải ngay lúc này bảo tôi quay về công ty chứ?”

Đỗ Nhiễm nhin không được buồn cười: “Không phải, tôi chỉ nhắc nhở cậu, sắp tới giờ buổi biểu diễn bắt đầu rồi. Cậu còn chưa ra sao?”

“Lập tức ra liền đây.” Phía bên kia truyền đến tiếng cười hì hì của Lăng Hiên, “Anh không phải muốn tới đón tôi đi? Không cần phiền toái như vậy a, tôi cũng có xe.”

“Tôi...” Đỗ Nhiễm đang chuẩn bị nói “đã tới đây đón cậu rồi a”, thì thấy bóng dáng hai người xuất hiện ở cửa, liền im bặt.

Lăng Hiên ăn mặc rất kín đáo, đội mũ đeo kính mát, giữa trời chiều thật đúng là nhìn không ra là hần. Cô gái bên cạnh đang cẩn thận giúp hần sửa sang lại áo, Lăng Hiên cầm điện thoại kêu “Này, này” nửa ngày, nghi hoặc nhìn nhìn, sau đó cúp máy.

Đỗ Nhiễm nắm điện thoại trong tay, cuộc gọi đã ngưng hần. Anh nhận ra được, cô gái kia chính là nữ chính trong vở “Thiên khóc”.

Là Tạ... Đại Thanh đi? Hình như là tên này.

Hai người cũng không chú ý đến xe Đỗ Nhiễm đậu ở góc đường, lập tức đi tới bãi đỗ xe ngầm. Đỗ Nhiễm hơi giật mình nhìn bóng dáng bọn họ, thật lâu sau, lặng lẽ lái xe rời đi.

Một mạch lái xe qua mấy khu phố, cuối cùng dừng xe ở cạnh công viên cách nhà không xa. Đỗ Nhiễm đậu xe cẩn thận, đi vào công viên, tìm một cái ghế đá ngồi xuống, sau đó lấy ra thuốc ra hút.

Thực buồn cười... Sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên biết cái gì gọi là hiểu lầm tình ý.

Trách không được Kiều Ứng nói anh trì độn, anh cư nhiên ngay cả Lăng Hiên đang kết giao cũng nhìn không ra. Bất quá loại chuyện này cũng không tất yếu phải báo cáo với quản lý, anh cũng không có lập trường trách cứ Lăng Hiên.

Là chính mình bị câu nói vui đùa kia của Kiều Ứng làm cho suy nghĩ miên man, Lăng Hiên như thế nào có thể... Thâm yêu mình chứ?

Tuổi của mình so với hần lớn hơn nhiều như vậy, cá tính lại cứng nhắc, Lăng Hiên rõ ràng đã nói qua, căn bản là không có khả năng thích loại người như mình, mà mình thế nhưng thiếu chút nữa tin vào câu nói đùa kia của Kiều Ứng, bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Hút hết một điếu, không tự giác lại châm thêm một điếu nữa. Gần đó nghe thấy mấy đứa trẻ vui cười đang đi tới, một lát sau có một bé gái chạy ngược lại đây, rụt rè nhìn anh: “Chú ơi, chú hút thiệt nhiều thuốc.”

Đỗ Nhiễm ngăn người, đây là công viên lộ thiên, không có quy định không được hút thuốc đi?

“Mẹ nói hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe.” Bé gái nhăn nhó nhìn anh, Đỗ Nhiễm chần chờ một chút, dụi tàn thuốc. Thấy cô bé còn đứng đó không đi, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Cái kia...” Bé gái mặt đỏ hồng, nhìn gói bánh anh để bên cạnh, “Chú không ăn sao?”

Đỗ Nhiễm lúc này mới hiểu ra, vì thế đem gói bánh đưa cho cô bé: “Chú không ăn, cho cháu nè.”

Bé gái thích thú nhận lấy, nói cảm ơn rồi chạy đi. Đỗ Nhiễm có chút thất thần nhìn bóng dáng cô bé, nếu anh cũng có con, chắc có lẽ là khoảng tuổi này đi.

Ly hôn nhiều năm như vậy, luôn bị bạn bè nói sinh hoạt cá nhân rất đơn điệu nhàm chán, nói anh nếu không phải vì công việc bận rộn, ngay cả thời gian yêu đương cũng không có, vậy thì có phải là thiếu khuyết tình cảm hay không.

Nếu thật là thiếu khuyết tình cảm thì tốt rồi.

Anh theo thói quen muốn rút ra điếu thuốc, dừng một chút, rốt cuộc vẫn là ngừng tay. Chỉ hơi ngẩng đầu lên, nuốt xuống tiếng thở dài.

Hạ

Ngày hôm sau Đỗ Nhiễm theo thường lệ đưa Lăng Hiên đi diễn tập, nhìn đôi mắt thâm quầng của hắn, đêm qua không biết đi chơi tới mấy giờ mới về nhà.

“Anh hôm qua gọi điện thoại cho tôi, nói nửa chừng lại không lên tiếng, làm sao vậy?” Lăng Hiên ngồi ở ghế sau, thân mình nhoài về phía trước, kề mặt bên tai Đỗ Nhiễm, Đỗ Nhiễm hơi nghiêng mặt đi, cách ra một khoảng rồi trả lời: “Không có việc gì, sợ cậu ngủ quên, gọi điện thoại nhắc cậu mà thôi.”

“Hắc hắc, anh thực quan tâm tôi.” Lăng Hiên cười lù lù thân mình về, thỏa mãn dựa vào phía sau, “Tối hôm qua thật HIGH a, tất cả mọi người đều hò hét, nguyên lai concert lại tuyệt như vậy. Chờ tôi phát hành album, công ty có thể cũng sắp xếp cho tôi một concert cá nhân hay không a?” Hắn híp mắt, tựa hồ còn đang trong suy nghĩ, “Sớm biết vậy tôi nói anh xin nhiều vé thì tốt rồi, cùng nhau đi xem. Anh biết không, không khí lúc đó thực...”

“Cậu biết tôi không hứng thú với mấy buổi biểu diễn như vậy mà.” Đỗ Nhiễm đánh tay lái, xe rẽ vào một khúc ngoặt, “Cậu xem vui vẻ là tốt rồi.”

Lăng Hiên nghe ngữ khí của anh có phần quá mức bình thản, không khỏi hơi khó chịu: “Anh cũng không hỏi tôi đi xem với ai sao?”

“Cùng bạn cậu đi?” Ngữ khí Đỗ Nhiễm bình thản như trước, hai tay vững vàng cầm tay lái.

Lăng Hiên cười một chút, không biết vì cái gì cảm thấy có chút mất mát. Kỳ thật rất muốn nắm vai người kia hỏi “Anh cũng không quan tâm tôi gần đây cùng người nào kết giao sao?”, nhưng lại thấy làm vậy thật có chút vô lý.

Trước kia hắn ghét nhất bị quản lý can thiệp sinh hoạt cá nhân của hắn, thế nhưng hiện tại lại còn hy vọng Đỗ Nhiễm lúc nào cũng nhất nhất theo dõi hắn, chỉ quan tâm chuyện của hắn mà thôi.

Nhớ tới đoạn thời gian cố ý vô tình nói vài chuyện liên quan đến yêu đương, Đỗ Nhiễm cũng không có phản ứng gì.

Người này, quả nhiên chỉ quan tâm công việc, cũng chỉ là thuần túy đặt bản thân mình vào vị trí quản lý của hắn đi.

Nghĩ đến tới chỗ diễn tập có thể gặp Tạ Đại Thanh, Lăng Hiên không khỏi lại hơi có chút cao hứng. Hắn chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy, bên trong cũng không phải giả bộ ngây thơ, cùng mấy cô gái hắn quen biết trong giới này đều bất đồng. Chỉ chuyên chú nhìn một mình hắn mà thôi, đỏ mặt nghiêm túc nói mình là fan của hắn, kỳ thật đã thích hắn thật lâu... Khiến Lăng Hiên cảm thấy thực cảm động xen lẫn hạnh phúc.

Hắn cũng chưa từng yêu đương như vậy, thật nghiêm túc, rất sợ làm tổn thương đối phương. Vì thế bản thân cũng thành thật hơn, có quy củ, hai người trừ bỏ ăn cơm rồi đi xem phim, cùng nhau thưởng thức một buổi concert, cử chỉ thân mật nhất cũng chỉ là đối phương tựa đầu lên vai hắn mà thôi.

Loại tâm tình này, thật sự rất muốn tìm người chia sẻ. Đáng tiếc Đỗ Nhiễm lại như một khúc gỗ, nói với anh anh đại khái cũng chỉ “À” một tiếng, sau đó xoay người đi làm việc của mình.

Lăng Hiên hai tay gối lên sau đầu, nghĩ thầm Đỗ Nhiễm gần đây cũng không biết bận rộn cái gì, thường xuyên ngay cả buổi diễn tập của hắn cũng không có thời gian tới xem. Công ty hình như gọi anh phụ trách giúp đỡ người mới — thiết, thật là người số phải làm việc vất vả mà!

Đỗ Nhiễm đưa Lăng Hiên đến chỗ diễn tập rồi trở về công ty, buổi chiều bỗng nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Liễm, nói xe Kiều Ứng đã đem đi duy tu, vốn sau khi diễn tập xong hắn muốn đi đón Kiều Ứng, kết quả lâm thời lại phát sinh thêm một cuộc phỏng vấn làm hắn không thể rời khỏi, vì vậy nhờ Đỗ Nhiễm giúp đỡ đưa Kiều Ứng về nhà. Đỗ Nhiễm cùng Thẩm Liễm không tính là giao tình rất sâu, chẳng qua năm đó Kiều Ứng bị hâm quá sâu vào vai diễn không thoát ra được, Đỗ Nhiễm khuyên hắn không được, đành phải đặt hy vọng vào Thẩm Liễm. Hai người một người về công, một người về tư chăm sóc Kiều Ứng, buộc hắn kiêng rượu, từ khi đó cả hai mới bắt đầu liên hệ, lúc sau mới lưu số điện thoại của đối phương. Trong khoảng thời gian này bởi vì Kiều Ứng và Lăng Hiên đều cùng diễn tập, hai người mỗi khi đến xem ngẫu nhiên cũng sẽ gặp gỡ, hàn huyên vài câu so với trước kia còn quen thuộc hơn.

Đỗ Nhiễm xem lại một chút lịch làm việc của mình, nói không thành vấn đề, liền cúp máy. Mấy ngày nay Lăng Hiên diễn tập xong đều có việc của mình, cũng không cần anh tới đón, chỗ Kiều Ứng về nhà cũng là thuận tiện hỗ trợ thôi.

Tan tầm, Đỗ Nhiễm lái xe tới trước nhà hát, lấy điện thoại gọi cho Kiều Ứng, nói hắn xuống dưới bãi đỗ xe. Kiều Ứng có chút ngoài ý muốn: “Anh tới đón tôi? Thẩm Liễm cũng thật là, lại đi làm phiền anh... Anh không cần đón Lăng Hiên sao?”

“Không cần, hắn gần đây đều có việc riêng của hắn. Đại khái là bận rộn yêu đương đi.”

Kiều Ứng trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: “Anh biết Lăng Hiên đang yêu?”

Đỗ Nhiễm ngẩn ra một chút, cũng cười: “Kỳ thật hôm qua tôi cũng vừa mới biết. Thật là, tôi vậy mà nhìn không ra, khó trách cậu nói tôi trì độn.”

Kiều Ứng vừa nói chuyện điện thoại vừa đi tới bãi đỗ xe, nghe xong những lời này thật có chút khó xử: “Thật xin lỗi, Đỗ Nhiễm, hôm đó tôi không nên kéo anh cùng Lăng Hiên nói đùa...”

“Không việc gì.” Đỗ Nhiễm nhanh chóng ngắt lời hắn, ngữ khí bình thường, “Câu vui đùa kia tôi cũng không để trong lòng. Tôi đã tới rồi, ở bãi đỗ xe vị trí thứ hai bên phải.”

Kiều Ứng đáp “Ừ”, sau đó cúp máy. Đi xuống cầu thang, vừa muốn đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, từ chỗ tối bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Anh kéo tôi cùng Đỗ Nhiễm nói đùa cái gì?”

Kiều Ứng lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, thấy Lăng Hiên đứng ở bên cạnh cầu thang, sắc mặt nghiêm nghị âm trầm nhìn mình.

Trần định một chút, Kiều Ứng nhú nhú mày: “Cậu sao lại ở chỗ này?”

Lăng Hiên không trả lời mà chỉ lặp lại câu hỏi: “Anh kéo tôi cùng Đỗ Nhiễm nói đùa cái gì, nói a.”

Bị giọng điệu gây sự của hắn chọc giận, thái độ Kiều Ứng cũng rất lạnh nhạt: “Không liên quan tới cậu đi? Tôi cùng Đỗ Nhiễm nói đùa cái gì, chẳng lẽ phải báo cáo với cậu?”

Sắc mặt Lăng Hiên càng vặn vẹo, sau một lúc lâu, cười lạnh một tiếng: “Đỗ Nhiễm tới đây đón anh phải không? Kỳ quái, rõ ràng là của quản lý của tôi, vì cái gì lại tới đón anh? Anh ta buổi sáng đưa tôi đến đây, còn nói chiều có việc, không tới đón được. Thì ra cái gọi là công việc, chính là tới đón anh sao?”

Sắc mặt Kiều Ứng cũng lạnh xuống: “Cậu không phải cùng Tạ Đại Thanh kết giao sao? Anh ta không muốn quấy rầy cậu hẹn hò mới không tới đón cậu, cậu tức giận cái gì? Cậu xem Đỗ Nhiễm là gì của cậu, vật sở hữu, hay là bảo mẫu riêng?”

Hắn đã sớm không quen nhìn loại thái độ mập mờ không rõ mà Lăng Hiên đối đãi với Đỗ Nhiễm. Nếu đã cùng người khác kết giao, vì cái gì khi đối mặt Đỗ Nhiễm lại luôn là bộ dáng bá đạo muốn chiếm giữ toàn bộ? Nếu không phải Lăng Hiên biểu hiện rõ ràng đến vậy, hẳn lúc trước cũng sẽ không nghĩ lầm Lăng Hiên thích Đỗ Nhiễm, lại càng không nói với Đỗ Nhiễm như thế.

“Vậy anh cũng xem Đỗ Nhiễm là gì hả? Anh ta sớm đã không phải quản lý của anh, vì sao còn đặc biệt tới đây đón anh?” Lăng Hiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Kiều Ứng, “Anh đã có Thẩm Liễm, còn chưa đủ sao?”

Cái gì cũng đoạt của hắn, vì sao người đàn ông tên Kiều Ứng này, luôn muốn đem thứ gì đó thuộc về hắn cướp đi?

Năm đó rõ ràng là vai diễn của hắn, đạo diễn lại tỏ dài nói nếu là Kiều Ứng diễn thì thật tốt, liền đem hắn như một vật thế thân. Thẩm Liễm khi ở cùng hắn, luôn lơ đãng, chỉ ngáy ra nhìn gương mặt hắn, kỳ thật trong lòng cũng là đang nghĩ tới Kiều Ứng đi? Mà Đỗ Nhiễm thì sao, nói dối hắn nói có việc không thể lại đây đón hắn, cư nhiên lại lái xe tới đón Kiều Ứng.

Hắn đến tốt cùng còn phải sống dưới cái bóng của người này bao lâu nữa, đến tốt cùng phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi!

Nghe thấy hai chữ “Thẩm Liễm” từ miệng hắn nói ra, thần sắc Kiều Ứng cũng thay đổi: “Việc đó và Thẩm Liễm có gì liên quan? Đỗ Nhiễm cũng chỉ là bạn tôi mà thôi.”

“Bạn sao?” Lăng Hiên cười lạnh, “Kỳ thật cũng là bị anh xem như bảo mẫu đi? Anh hỏi tôi xem anh ta là gì, vậy còn anh? Trách không được năm đó Thẩm Liễm nói anh tâm lãnh, khi cùng tôi một chỗ nói nhiều nhất cũng là về anh...”

“Đủ rồi, Lăng Hiên!” Cánh cửa cầu thang vốn đang khép hờ “Phanh” một tiếng mạnh mẽ bị đẩy ra, thanh âm nam nhân lạnh lùng vang lên, “Chuyện cũ đã qua, cậu còn muốn lôi ra nói lại sao?”

Lăng Hiên bỗng nhiên cả kinh, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Liễm đứng trước cửa, lại vừa thấy Đỗ Nhiễm cư nhiên đứng phía sau hắn, trong nháy mắt sắc mặt liền thoát trắng thoát xanh.

Mấy lời mình vừa nói... Đỗ Nhiễm đều nghe thấy đi?

Thẩm Liễm đi đến bên cạnh Kiều Ứng, nhẹ giọng nói: “Anh vốn có cuộc phỏng vấn nên không thể lại đây, kết quả xong sớm, vội gọi cho Đỗ Nhiễm, mới biết anh ấy cũng tới đây rồi.” Sau đó quay đầu nhìn Lăng Hiên, vẻ mặt mang theo một tia bất đắc dĩ, “Chuyện đã qua, cậu không thể quên đi sao?”

Thần sắc Lăng Hiên lạnh lùng: “Sao lại thể được, tôi từ sớm đã quên.”

Tay hắn có chút phát run, chỉ có thể kiệt lực nhẫn nại, kiệt lực tại đây duy trì trấn định trước mặt hai người. Đỗ Nhiễm vẫn trầm mặc này giờ đi tới, chặn chờ một chút, vỗ vỗ vai hắn: “Tôi đưa cậu về nhà, Lăng Hiên.”

Anh hướng Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng gật gật đầu, sau đó đem Lăng Hiên kéo đi.

Lên xe, đóng cửa, Lăng Hiên cúi thấp đầu, sau một lúc lâu rốt cuộc mở miệng: “Anh... Đều nghe thấy?”

“Nghe thấy cái gì?”

“Những lời tôi nói... Cùng chuyện trước kia với Thẩm Liễm.”

Đỗ Nhiễm im lặng một chút, trả lời: “Phải”

Khi này thực sự là bị dọa sốc. Như thế nào cũng không nghĩ tới Lăng Hiên thế nhưng từng cùng Thẩm Liễm cùng một chỗ, vậy mà mình còn hướng Kiều Ứng đề cử Lăng Hiên... Trách không được lúc ấy thần sắc Kiều Ứng có chút kỳ lạ, trách không được Lăng Hiên sau khi biết chuyện này lại thất thường như vậy —— chính mình sao lại trì hoãn đến thế này?

Mà càng làm anh khó chịu... Có lẽ vẫn là nhìn thấy biểu tình hiện tại của Lăng Hiên, giống như là muốn khóc đi.

“Cậu...” Chần chờ một chút, vẫn là nhin không được mở miệng hỏi, “Đến bây giờ còn không quên Thẩm Liễm sao?”

Lăng Hiên mạnh mẽ ngắt đầu: “Sao có thể như thế, tôi sớm đã quên!”

Đỗ Nhiễm hơi chớp mắt. Cũng đúng, nếu còn dây dưa đoạn tình cảm trong quá khứ kia, Lăng Hiên làm sao lại thuận lợi bắt đầu đoạn tình cảm mới như bây giờ được.

“Nếu đã quên, thì hoàn toàn xóa sạch đi.” Đỗ Nhiễm nhẹ giọng, “Hiện tại không phải có đối tượng kết giao rồi sao? Vậy là tốt rồi, tiếp tục... Nay, cậu trưng ra bộ dạng muốn khóc này là làm sao hả?”

Đỗ Nhiễm bất đắc dĩ lấy ra khăn tay đưa cho Lăng Hiên, mắt Lăng Hiên đỏ lên, chính mình cũng không biết vì sao lại thương tâm như vậy. Lời Kiều Ứng giống như một mũi khoan đâm vào tim hắn, nhưng vì sao khó chịu như vậy, lại không nói được.

Giống như lúc trước bị Thẩm Liễm bỏ, cái loại cảm giác này lại trở lại.

Cũng không biết mình làm sai cái gì, đến cuối cùng vẫn là bị lạnh lòng bỏ rơi. Tựa như mẹ của hắn khi đó, hắn đuổi theo lại bị bà ấy đẩy ra, khóc nói con vì sao muốn tới gây trở ngại hạnh phúc của mẹ.... Hắn là gánh nặng sao?

Người từng gần gũi như vậy cũng thoáng cái rời xa hắn, rốt cuộc là câu nói nào của Kiều Ứng xoáy vào tim hắn đây?

Cậu... Đem Đỗ Nhiễm là gì...

Người này, có một ngày cũng sẽ đẩy hắn ra, bỏ rơi hắn sao?

“Tôi... Chỉ là thấy mình lúc trước thực kém...” Lăng Hiên dùng khăn tay che khuất khóe mắt, thanh âm nghèn nghẹn, “Không biết vì sao, luôn bị người ta bỏ.”

Đỗ Nhiễm hạ mi mắt, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Hiên ở trước mặt mình lộ ra biểu tình yếu đuối như vậy, tâm không khỏi thất lại một chút. Theo thói quen tính đưa tay muốn chạm vào vai hắn, nhưng cuối cùng cũng không làm.

Không biết phải an ủi thế nào, anh vốn không phải là người giỏi ăn nói.

“Này,” Lăng Hiên nhìn về phía Đỗ Nhiễm, “Anh thất tình bao giờ chưa?”

Một lát sau, mới nghe Đỗ Nhiễm trả lời: “Tôi chỉ mới ly hôn một lần.”

“Anh sẽ không nói cũng chỉ mới trải qua một lần kết giao đó đi?” Lăng Hiên nhin không được buồn cười, khóe mắt còn hồng hồng, “Vậy anh có khổ sở không? Có uống rượu giải sầu không? Tối hôm ly hôn anh trải qua thế nào, Đỗ Nhiễm?”

Đáp lại hắn chính là một hồi trầm mặc thật lâu, Lăng Hiên ngượng ngùng cúi đầu, nghĩ thầm mình thật nhiều chuyện, Đỗ Nhiễm sẽ không muốn trả lời đi?

“Cũng chỉ là ngồi ở công viên hút thuốc cả đêm mà thôi.”

Thanh âm Thản nhiên truyền đến, Lăng Hiên ngẩn ra một chút, lập tức nở nụ cười: “Thực chán a...”

Làm cái chuyện vô vị như vậy, không hổ là Đỗ Nhiễm.

Đỗ Nhiễm cũng cười cười: “Phải không.”

Rút điếu thuốc, châm lửa, hít sâu vào khoang phổi, lại chậm rãi phun ra.

Làn khói hơi mỏng tiêu tán bên trong xe.

Thực chán sao... Có thể đi.

Mà anh cả đời này, cũng bắt quá đã làm chuyện như vậy hai lần mà thôi.

7. Chương 7

Buổi tối hôm đó Đỗ Nhiễm đưa Lăng Hiên về nhà liền rời đi.

Sau khi phát tiết hết cảm xúc, ngày hôm sau tỉnh lại Lăng Hiên liền hối hận —— từ đó tới giờ đây là lần đầu tiên ở trước mặt người khác không khống chế được cảm xúc mà bật khóc, lại bị Đỗ Nhiễm biết được chuyện tình hẩn cùng Thẩm Liễm trước kia cùng một chỗ, còn nói cái gì mình vì sao luôn bị người ta bỏ... Quả thực mong chuyện ngày hôm qua không phát sinh thì tốt rồi.

Tựa như ở trước mặt Đỗ Nhiễm thực dễ dàng không khống chế được cảm xúc, may là người kia tính cách trầm mặc ít lời, không truy vấn chuyện xưa giữa hẩn cùng Thẩm Liễm, cũng không trách cứ hẩn không nên gây xung đột với Kiều Ứng, càng không châm biếm hẩn vừa ghen ngào vừa nói một chuỗi lời ngu ngốc kia. Thật ngu ngốc mà, còn nói cái gì mà trước kia mình thực kém, luôn bị người ta bỏ, còn hỏi Đỗ Nhiễm có từng thất tình chưa.

Người kia vậy mà lại thành thật trả lời, nói anh chỉ mới trải qua một lần ly hôn.

Lăng Hiên dựa vào đầu giường thở dài, thật sự rất giống tính cách của anh, quy củ thuận theo tự nhiên. Ngay cả an ủi người khác cũng sẽ không, chỉ là trầm mặc cùng hẩn, chờ hẩn hơi chút trấn định lại rồi đưa hẩn về nhà.

Anh ta có khi nào có cử chỉ thất thố không nhỉ? Trừ bỏ thỉnh thoảng nghiêm khắc trách cứ mình, dường như chưa bao giờ thấy anh vì chuyện gì đó mà phát giận, vĩnh viễn duy trì thái độ làm việc cứng nhắc, bất cầu ngôn tiểu, tựa như đeo một cái mặt nạ gọi là “quản lý”, yên phận mà trông coi nghề sỹ.

Thật muốn nhìn thấy bộ dáng thất thường của anh ta a.

Lăng Hiên cười cười, vì cái ý niệm kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong đầu mình mà lắc lắc đầu.

.

Càng gần đến ngày công diễn, diễn tập cũng càng thêm nghiêm khắc, thường thường sẽ vì một câu kịch hoặc một động tác rất nhỏ mà tập đi tập lại thật lâu.

Ngày đó hẩn cùng Kiều Ứng cãi nhau, tựa hồ vẫn không ảnh hưởng đến việc cùng diễn xuất của hai người trên sân khấu —— ít nhất thái độ của Kiều Ứng đối hẩn cũng không thay đổi nhiều. Đối xử với hẩn cùng tất cả diễn viên khác không hề phân biệt, không đặc biệt lạnh nhạt, cũng không cố ý bảo trì khoảng cách.

Có lẽ thật sự đối với hẩn căn bản là không thêm để ý đi?

Lăng Hiên nhớ tới mình trước kia mới vào nghề liền một lần lại một lần nhịn không được ở trước mặt Kiều Ứng lộ ra cử chỉ khiêu khích, mà đối phương cho tới bây giờ đều là lãnh đạm đáp lại. Duy nhất nhìn thấy hẩn hơi chút toát ra cảm xúc dao động, cũng là ngày hôm qua nói đến Đỗ Nhiễm. Kiều Ứng không thích thái độ mình đối với Đỗ Nhiễm, vì sao chứ?

Vì sao Kiều Ứng lại chất vấn mình có phải đem Đỗ Nhiễm trở thành vật sở hữu, thành bảo mẫu riêng hay không? Thái độ của mình đối với Đỗ Nhiễm kỳ quái như vậy sao? Nhưng anh ta là quản lý của mình, cũng là người bên cạnh mà mình có thể tin nhiệm nhất muốn ỷ lại nhất, không hơn, mình có làm ra chuyện tình kỳ lạ khác thường nào sao?

Thẳng đến khi Cố Gia Kỳ ở dưới đài phát ra một tiếng tức giận khiển trách: “Lăng Hiên, cậu làm sao vậy?” Lăng Hiên lúc này mới phát giác mình mất tập trung mà di chuyển sai vị trí.

Thần sắc khựng lại một chút, hẩn vội vàng lui trở lại phía bên phải sân khấu, Tạ Đại Thanh đứng bên cạnh hẩn nhỏ giọng nói: “Anh làm sao vậy? Cả ngày hôm nay thấy anh không có tâm trạng a.”

Là có chút không có tâm trạng.

Lăng Hiên theo thói quen tính nhìn xuống phía dưới khán đài, ở chỗ ngồi cố định kia cũng không thấy thân ảnh Đỗ Nhiễm.

Hình như gần đây Đỗ Nhiễm cũng rất ít khi đến xem hẩn diễn tập. Hẩn biết công ty sắp xếp Đỗ Nhiễm trông coi một người mới, quản lý của đối phương tạm nghỉ sinh, Đỗ Nhiễm hiện tại tiếp nhận tạm thời một

khoảng thời gian. Nghệ sỹ mới ra mắt này vốn công việc tương đối nhiều, Đỗ Nhiễm không rảnh cũng là không thể tránh khỏi.

Mình thế nhưng lại so đo chuyện này sao?

Lăng Hiên thu hồi tầm mắt, cái loại cảm giác không thể nói bằng lời này lại vẫn cứ quanh quẩn trong lòng không đi.

Giống như không thể chịu đựng được Đỗ Nhiễm không đem hắn đặt ở vị trí tối trọng yếu, không đem công việc của hắn lên hàng đầu. Cảm xúc ghen tị pha chút phần nộ phức tạp, khiến cho hắn cả ngày đều có chút tâm thần không yên.

Có lẽ thật là thói quen, thói quen người kia trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện của hắn, cũng hy vọng người kia chỉ nghĩ chuyện của một mình hắn mà thôi.

Tuy rằng hắn cũng biết, điều Đỗ Nhiễm luôn đặt lên hàng đầu, có lẽ cho tới bây giờ cũng chỉ là công việc.

.

Buổi diễn tập kết thúc, Lăng Hiên biết hôm nay Đỗ Nhiễm cũng sẽ không lại đây đón hắn. Hình như từ sau khi biết hắn cùng Tạ Đại Thanh kết giao, Đỗ Nhiễm sẽ không hỏi hắn cơm chiều giải quyết thế nào, tan tầm về nhà ra sao, làm gì. Liên cứ như vậy quăng hắn sang một bên, Lăng Hiên tự giấu cười cười, cái gọi là quản lý, bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi.

Đem việc công cùng việc tư phân chia rạch ròi, ai cũng sẽ không can thiệp, trông nom quá nhiều vào chuyện của nhau.

.

Ngày hôm sau là cuối tuần không cần diễn tập, Lăng Hiên liền hẹn Tạ Đại Thanh đến nhà hắn. Hai người kết giao vẫn thực thuận lợi, với thân phận của Lăng Hiên thì không thể tùy ý ra ngoài hẹn hò này nọ cùng Tạ Đại Thanh, lén lút xem một bộ phim ăn một bữa cơm còn được, nhưng quang minh chính đại đi dạo phố ra công viên, đó là chuyện nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đây là lần thứ hai Tạ Đại Thanh đến nhà Lăng Hiên, lần đầu tiên là cùng đi xem concert, chỉ đứng bên ngoài chờ Lăng Hiên đi ra. Lần này nghiêm túc mà nói xem như là lần đầu tiên cô chân chính bước vào không gian riêng tư của Lăng Hiên.

Về mặt cô thực hưng phấn, ngồi trong phòng khách nhin không được nhìn ra chung quanh, cảm thấy cái gì cũng đều thực mới lạ.

Lăng Hiên trước để cô ngồi ở sofa nghỉ ngơi chốc lát, còn mình vào bếp lấy đồ uống ra mời. Trở lại phòng khách, chỉ thấy Tạ Đại Thanh nhìn chằm chằm cây đàn dương cầm của mình đặt bên cạnh cửa sổ, lộ ra vẻ mặt ao ước.

“Sao vậy, em muốn đàn thử?” Lăng Hiên đi qua, đem đồ uống đưa cho cô, thuận miệng hỏi một câu.

“Không phải.” Tạ Đại Thanh đỏ mặt, nhìn Lăng Hiên, “Em muốn nghe anh đàn.”

“A?”

“Anh không phải thích nhất bài... Ân, ‘Ballade pour Adeline’ sao? Trong mắt Tạ Đại Thanh mang theo một tia say mê, “Đàn cho em nghe đi.”

“Anh không biết đàn.”

Nghe được câu trả lời của Lăng Hiên, Tạ Đại Thanh chấn động: “Anh không biết đàn? Sao lại vậy? Thông tin cá nhân của anh khi mới ra mắt bên trong không phải nói anh tinh thông đàn dương cầm cùng đàn ghi-ta, ca khúc yêu thích là ‘Ballade pour Adeline’ sao?”

Lăng Hiên tùy tay vặn mở nắp chai, thờ ơ trả lời: “Mấy loại thông tin này đều là công ty thay anh điền vào, cái gì hứng thú ham thích, sở trường kỹ năng, diễn viên yêu thích, ca khúc yêu thích và mấy thứ linh tinh khác, cũng không phải là ý kiến của anh.” Hắn cười cười, “Giới nghệ sỹ đều như vậy, em không biết sao?”

Thần tượng nào mà không bị tỉ mỉ đắp nặn đóng gói đi ra, giống như hần chưa bao giờ trải qua cái gì gọi là đào tạo chuyên nghiệp, bắt quá dựa vào khi làm người mẫu bìa rồi được các tay săn tìm ngôi sao phát hiện, cũng không có hứng thú với mấy sở thích tao nhã kia.

Cái gì mà ‘Ballade pour Adeline’... Hần ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Mua đàn dương cầm đặt trong nhà cũng bắt quá là để trang trí thôi, hần nhiều lắm chỉ biết đàn bài ‘Chú ong nhỏ’. Về phần cây ghi-ta điện treo trên tường phòng ngủ, kỳ thật có học qua, nhưng cũng là công ty an bài, để chuẩn bị cho hần lần sân sang âm nhạc trong thời gian tới mà thôi.

Trong ánh mắt Tạ Đại Thanh toát ra một tia thất vọng, tuy rằng rất nhanh liền che dấu đi, nhưng Lăng Hiên vẫn nhận ra được.

Vì sao lại cảm thấy thất vọng... Bởi vì mình không đàn được bài ‘Ballade pour Adeline’ sao?

Vẫn là cảm thấy bản thân bị lừa gạt, nhận ra thần tượng nguyên lai căn bản không phải hoàn mỹ như trong tưởng tượng?

Lăng Hiên không nhận ra bên môi mình lộ ra một mặt cười lạnh, hần đi đến một chỗ khác bên xô pha, ngồi xuống, tùy ý uống một ngụm đồ uống.

Vẫn luôn cảm thấy Tạ Đại Thanh ngây thơ thuần khiết ngưỡng mộ hần như vậy thật quý giá, đáng để hần quý trọng, nhưng là có đôi khi, hần lại cảm thấy khó chịu.

Vì thế có chút hiểu ra, vì sao bọn họ từ lúc mới bắt đầu quen nhau, liền đã duy trì loại trạng thái cẩn thận dè dặt này.

Chính là vì sợ hãi ảo tưởng sẽ tiêu tan. Đối với hần cũng vậy, đối với Tạ Đại Thanh cũng thế.

.

Cách buổi công diễn còn hai tuần nữa, vở “Thiên khốc” đã bắt đầu vào đợt tuyên truyền. Ảnh đế Kiều Ứng với kỹ năng diễn xuất tuyệt vời sau hai năm rời khỏi màn ảnh đã quay trở lại đảm nhận vai chính, cùng với sự góp mặt của thần tượng nổi tiếng đang khuynh đảo đương thời Lăng Hiên, mảnh lời quảng cáo rầm rộ này không thể nghi ngờ đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Truyền thông dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đáng tiếc Kiều Ứng không tiếp nhận phỏng vấn, chỉ nói lần này diễn trên sân khấu kịch là vì bị kịch bản hấp dẫn mà thôi, nghĩ muốn thử sức một chút ở lĩnh vực mình chưa bao giờ đặt chân vào, hoàn toàn không nói đến ý định quay trở lại màn ảnh.

Công ty Lăng Hiên lại xem đây chắc chắn là một cơ hội làm cho Lăng Hiên tiến thêm một bước mở rộng danh tiếng, là thời cơ tốt để hần lấy lại vị trí của mình, lập tức liên hệ giới truyền thông sắp xếp vài cuộc phỏng vấn cho hần. Trong khoảng thời gian ngắn danh tiếng của Lăng Hiên lại lên cao như thủy triều, vở “Thiên khốc” còn chưa trình diễn, người hâm mộ hần đã kích động nháo thành một đoàn, trên trang web chính thức dốc sức nhấn tin, toàn lực tranh giành vé.

Điều này còn khiến nữ chính Tạ Đại Thanh tự nhiên cũng bị chú ý, nguyên bản không có tiếng tăm gì đột nhiên trở thành một đề tài nóng, bị truyền thông săn đón tán tụng “Đạo diễn Cổ Gia Kỳ hết sức khen ngợi tài năng của bông hoa mới trên sân khấu kịch”, tỉ suất chụp ảnh đưa tin ngày càng tăng.

Tạ Đại Thanh liền có chút sợ hãi, trong lúc đó vừa kết giao với Lăng Hiên vừa phải bí mật điểm mỗi quan hệ này. Nguyên bản thường xuyên gặp mặt nhưng để tránh nghi ngờ, hai người đành phải tạm thời không gặp nhau. Không biết vì sao, Lăng Hiên lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cùng Tạ Đại Thanh kết giao thời gian càng lâu, lại càng cảm thấy có loại cảm giác mỗi mết. Quả thật cô gái này rất tốt, tâm tư đơn thuần, không giống mấy cô diễn viên hần quen biết, tuổi còn trẻ đã sắc sảo khôn ngoan. Chính là hai người ở chung càng lâu, mới dần dần phát giác mỗi khi cả hai cùng một chỗ, thường xuyên lại lâm vào tình cảnh không biết nói gì.

Từ lần trước Tạ Đại Thanh biết thông tin cá nhân của hần rất nhiều điều đều là hữu danh vô thực, hai người nói chuyện liền càng thêm dè dặt.

Lăng Hiên ngẫu nhiên toát ra rất nhiều sở thích, vài chuyện riêng tư, càng thường khiến Tạ Đại Thanh vô cùng giật mình. Nguyên lai hắn thích xem loại phim hắc bang bắn nhau thông thường hoặc là mấy bộ phim hài vô nghĩa, cũng không thích một trường phái nghệ thuật nào; nguyên lai ở hắn cái gọi là nền tảng âm nhạc vững vàng, bất quá chỉ là sự hiểu biết âm nhạc cơ bản được sử dụng để đánh lừa người hâm mộ mà thôi; mà việc khiến Tạ Đại Thanh khó có thể chấp nhận nhất, vẫn là mấy chuyện xấu loạn thất bát tao trước kia của Lăng Hiên.

Nếu đã quen nhau, tự nhiên sẽ muốn đào bới tất cả tình cảm trước kia của người yêu. Mà Lăng Hiên không muốn thảo luận nhất chính là vấn đề này, nói dối hắn khinh thường, ăn ngay nói thật lại sợ Tạ Đại Thanh không tiếp thu được.

Dù sao hắn trước kia ở phương diện sinh hoạt cá nhân, quả thật tùy tiện một chút, kết giao cũng không ít người, tuy rằng phần lớn đều không đi đến đâu. Mà trong cảm nhận của Tạ Đại Thanh, hắn kiêu ngạo lạnh lùng, tài hoa hơn người, mấy tin tức tiêu cực của hắn đều cho là bị giới truyền thông lung tung bịa đặt.

Ở mặt ngoài thì nói không thêm để ý, nhưng sự thất vọng trong mắt từng chút từng chút lại sâu thêm. Lăng Hiên cảm thấy phải đối mặt với một người yêu như vậy, từ đáy lòng không những hoảng sợ, mà còn mệt mỏi.

Hắn không muốn ở trước mặt Tạ Đại Thanh đóng vai một thần tượng, hắn chỉ muốn được tự do là chính mình, chính là Tạ Đại Thanh thích đến tột cùng là người nào? Có lẽ người mà cô thích, chính là Lăng Hiên trong suy nghĩ của cô mà thôi.

Tình cảm tiến triển không thuận lợi, khiến cho Lăng Hiên sau khi trở về công ty cũng có chút phập phồng nóng nảy. Nghĩ nghĩ, quyết định tới văn phòng Đỗ Nhiễm tìm anh, đang muốn đẩy cửa vào, lại nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Đỗ ca, thông báo chiều hôm đó làm em thật khẩn trương, thật sự phải ở ngay tại đó hát sao?”

Đỗ ca? Lăng Hiên không tự chủ dừng lại, không đẩy cửa đi vào.

Sau đó thanh âm quen thuộc mà ôn hòa vang lên: “Đừng lo, cậu luyện tập nhiều lần như vậy, hát trực tiếp cũng không có vấn đề.”

“Em gần đây thật sự là rất lo lắng, liên tục ngủ không ngon giấc. Đỗ ca, cậu James cùng ký túc xá với em luôn khuya khoắt mới trở về, làm em căn bản không cách nào yên ổn ngủ, cả đêm mất ngủ, cứ mãi như vậy, bài hát mới cuối tuần này lên sóng thì làm sao bây giờ a?” Giọng nam xa lạ này hình như là người mới ra mắt của công ty, ngữ khí mềm mại, vừa giống oán giận lại vừa như làm nũng.

“Cùng ở tất nhiên sẽ có lúc không thoải mái, nhân nhượng nhau một chút đi.” Trong thanh âm Đỗ Nhiễm tựa hồ hàm chứa một tia bất đắc dĩ, “Bằng không, tôi hướng công ty đề nghị cho cậu đổi ký túc xá?”

“Kỳ thật cũng không cần phiền toái như vậy...” Thanh âm kia dừng một chút, sau đó tiếp tục nói, “Em muốn dọn ra ngoài, không ở ký túc xá nữa. Đỗ ca anh biết đó, thay đổi người ở cùng kết quả cũng không khác là bao, ai cũng bận rộn với lịch trình riêng của mình, làm việc và nghỉ ngơi chắc chắn không có quy luật, so với em thân kinh suy nhược, thật sự là không thích hợp ở cùng người khác.”

“Dọn ra ngoài? Cậu mua nhà ở sao?”

“Không có.” Giọng cười hì hì vang lên, “Muốn tìm phòng ở thuê. Đỗ ca anh ở một mình đúng không, nhất định là còn dư phòng đi...”

Cửa phòng thình lình bị đẩy ra, lời nói nửa chừng liền nuốt trở vào, hai người trong phòng không hẹn mà cùng quay đầu nhìn.

Lăng Hiên tự nhiên bước vào, nhìn Đỗ Nhiễm, gật đầu chào, sau đó nhìn về phía người bên cạnh hắn.

Hình như là người mới nổi đình nổi đám gần đây, chỉ ít thì Lăng Hiên không chỉ một lần gặp qua khuôn mặt này trên TV hoặc tạp chí. Gương mặt nữ tính quá mức, cùng Lăng Hiên tựa hồ đi cùng một hướng phát triển, chính là so với Lăng Hiên, trên người người mới này không toát ra loại khí tức kiêu ngạo cùng cương quyết, ngược lại tính cách mềm mại hơn nhiều lắm.

“Tôi tìm anh nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, thì ra anh ở đây.” Lăng Hiên chỉ liếc mắt nhìn người kia một cái, liền đem tầm mắt hướng về phía Đỗ Nhiễm, “Tôi có việc muốn bàn với anh.”

Người kia giật mình một chút, có chút bất mãn: “Chúng tôi cũng đang nói chuyện công việc đây.”

“Phải không?” Lăng Hiên cười cười, ánh mắt lạnh nhạt, “Như thế nào tôi nghe được bất quá là muốn đổi ký túc xá à? Nói chuyện công việc là bàn loại chuyện riêng muốn dọn ra ngoài ở sao?”

Người kia lập tức thay đổi sắc mặt, Đỗ Nhiễm đưa tay đè lại vai hắn, đối hắn nói: “Cậu quay lại phòng thu đi, đem ca khúc buổi chiều phải hát trực tiếp luyện tập vài lần cho quen, chốc nữa tôi sẽ đi tìm cậu.”

Cậu ta tựa hồ có chút không cam lòng, bất quá vẫn là nhu thuận mỉm cười với Đỗ Nhiễm, sau đó đi ra ngoài.

Người vừa đi, trong phòng chỉ còn lại có Đỗ Nhiễm cùng Lăng Hiên.

“Cậu có việc gì muốn bàn với tôi?” Đỗ Nhiễm ngồi xuống ghế sau bàn làm việc, nhìn qua hỏi Lăng Hiên.

Lăng Hiên thế nhưng không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt không rõ ý tứ nhìn Đỗ Nhiễm.

Hắn bỗng nhiên giật mình, cảm giác giống như đã thật lâu không thấy Đỗ Nhiễm — kỳ thật cũng bất quá mới vài ngày mà thôi, trước kia khi quay phim truyền hình, mười ngày nửa tháng không thấy Đỗ Nhiễm cũng là chuyện thường, không biết vì cái gì, lần này lại cảm thấy giống như so với Đỗ Nhiễm khi đó, đột ngột trở nên lạ lẫm.

Hắn lần đầu tiên phát giác kỳ thật bộ dạng Đỗ Nhiễm rất không tồi.

Khi cùng tên nghệ sĩ mới kia đứng chung một chỗ, khí chất bản thân Đỗ Nhiễm liền nổi bật lên. Tây trang màu đen sậm tựa hồ đặc biệt thích hợp với anh, vẻ mặt lạnh lùng, khí chất thành thực ổn trọng, trong nháy mắt lại có lỗi giác rằng người mới kia tựa hồ dùng vẻ mặt ngưỡng mộ mà nói chuyện với Đỗ Nhiễm.

Không, không phải ảo giác, từ trong giọng nói có thể nghe ra tên kia cố gắng làm thân.

Kêu đến thân thiết như vậy... Đỗ ca...

Lăng Hiên bắt tri bắt giác liền vặn vẹo gương mặt, cơ hồ là cười lạnh lên tiếng: “Anh còn nhớ rõ anh là quản lý của tôi sao, Đỗ Nhiễm? Đối với người mới kia thực dễ tâm nha, quan hệ đã thân mật đến mức đối phương có thể thoải mái nói ra yêu cầu tới ở nhà anh rồi ư?”

Đối mặt với Lăng Hiên đột nhiên phát tác, Đỗ Nhiễm chỉ cảm thấy không hiểu, nhíu nhíu mày: “Cậu làm sao vậy, Lăng Hiên?”

Anh gần đây mệt chết đi, gánh thêm một nghệ sĩ mới, một đồng việc phải hoàn thành, vừa ra album vừa tiếp nhận kịch bản, lịch làm việc bị sắp xếp không còn khoảng trống.

Việc tập luyện kỹ năng diễn xuất bên sân khấu kịch của Lăng Hiên cùng việc tuyên truyền đều đã đi vào quỹ đạo, phần anh cần phải quan tâm không nhiều lắm. Anh cũng không biết Lăng Hiên đây là uống nhầm thuốc gì, đột nhiên đối với mình phát cáu.

Tầm mắt Lăng Hiên dừng trên lịch trình hàng ngày đặt trên bàn làm việc của Đỗ Nhiễm, ánh mắt càng lạnh: “Thời gian đến xem tôi diễn tập cũng không có, vậy mà mỗi ngày lại rảnh rỗi ngồi đợi người khác ở phòng thu.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Anh gần đây bận rộn như vậy, chính là chạy quanh tên người mới này?”

Đỗ Nhiễm cuối cùng hiểu rõ Lăng Hiên vì sao lại tức giận, thật sự là làm anh dở khóc dở cười, thở dài nói: “Việc tập luyện của cậu không phải đã gần kết thúc rồi sao? Tôi cũng không phải người trong nghề, đi hay không có gì khác đâu. Cậu cùng người mới so đo cái gì? Hắn mới ra mắt tự nhiên công việc nhiều, thêm nữa cái gì cũng không hiểu, mọi việc tôi đều phải hỗ trợ hắn. Cậu cũng coi như là đàn anh của hắn, tị nạnh việc này, muốn người ta cười cho ư?”

Thật không biết làm sao với Lăng Hiên, anh bỏ bao tâm sức vì hắn vậy còn chưa đủ nhiều sao? Phụ trách đưa đi đón về, vừa phải quan tâm xem hắn ăn cái gì, lại phải chú ý hắn ăn mặc có đủ hay không, bị bệnh liền lo lắng vô cùng, hận không thể cái gì cũng đều thay hắn lo liệu, cái gì cũng đều vì hắn làm thật tốt.

Nhưng mình dù sao cũng không phải bảo mẫu của hần, đôi lúc ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình có phải hay không quá mức quan tâm hần...

Mà từ sau khi phát giác Lăng Hiên cùng Tạ Đại Thanh kết giao, liền để cho hần nhiều thời gian tự do hơn, rất nhiều chuyện cũng không tham dự vào.

Lăng Hiên trước kia chuyện xấu một đoàn, anh biết đến không ít. Cô bé Tạ Đại Thanh này, anh tuy rằng không quen, nhưng cảm thấy là một cô gái thuần khiết, lại toàn tâm toàn ý đối tốt với Lăng Hiên, nếu Lăng Hiên có thể nghiêm túc yêu đương, anh thấy cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.

Tiểu quý kia, trong lòng kỳ thật cũng là rất sợ tịch mịch đi. Lúc trước khi sinh bệnh kéo chặt tay anh không buông, cả người sốt nóng hầm hập mơ mơ màng màng còn sợ hãi anh sẽ rời đi, lẩm bẩm “Không được đi...” Anh chính là từ khi đó mềm lòng đi.

Đỗ Nhiễm nói xong, Lăng Hiên thế nhưng không phản bác, cũng không đáp lại, vẻ mặt bình tĩnh đứng đó, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Đỗ Nhiễm bởi vì mấy ngày liên tiếp mệt mỏi, cúi đầu không ngừng ấn ấn huyết Thái Dương, cách nửa ngày cũng không nghe thấy Lăng Hiên mở miệng, còn tưởng người đã đi rồi. Đang muốn đứng dậy đi pha cà phê, lại phát hiện Lăng Hiên vẫn còn trong phòng mình, sắc mặt không tốt.

“Cậu hôm nay không cần diễn tập?” Đỗ Nhiễm hồ nghi hỏi.

“Tôi diễn tập, anh sẽ đi xem sao?” Lăng Hiên hỏi lại một câu, khẩu khí không tốt.

Đỗ Nhiễm cười khổ một chút: “Tôi không có thời gian, buổi chiều phải đưa Arix đi tới buổi họp báo. Còn hơn một tuần nữa là vở “Thiên khóc” chính thức công diễn đi? Đến lúc đó cho tôi vé xem a.”

Vẻ mặt nhú chặt của Lăng Hiên hơi chút giãn ra, giọng điệu có chút thờ ơ nói: “Anh có thời gian xem sao? Cái tên mới ra mắt, không phải bề bộn nhiều việc?”

Đỗ Nhiễm đứng dậy đi qua một bên pha cà phê, vừa xé mở túi plastic đóng gói vừa trả lời: “Cậu lần đầu tiên diễn trên sân khấu kịch, tôi có bận mấy cũng phải bớt thời giờ đến xem —— cho dù chuyện quan trọng cỡ nào tôi cũng gác lại.”

Mặt mày Lăng Hiên đang âm trầm bởi vì câu nói này mà bỗng sáng, hần cảm thấy mỹ mãn đang định rời đi, bỗng nhiên lại dừng cước bộ, quay đầu đối Đỗ Nhiễm nói: “Cái kia, anh sẽ để tên người mới đó đến nhà anh ở sao?”

Đỗ Nhiễm làm quản lý của hần lâu như vậy, hần cũng chỉ tới nhà Đỗ Nhiễm ăn cơm kè mà thôi, chưa từng lưu qua đêm; mà cái tên người mới gọi là Arix gì đó, mới biết Đỗ Nhiễm không bao lâu, liền một mực “Đỗ ca” kêu đến thân thiết, thậm chí còn nói muốn đến ở nhà Đỗ Nhiễm.

Cố ý lấy lòng như vậy, này cũng quá rõ ràng đi?

Đỗ Nhiễm nghe thấy câu hỏi của hần, ngẩn ra một chút, lúc này mới nhớ tới trước khi Lăng Hiên tiến vào Arix còn đang nói câu không đầu không đuôi kia. Anh cười cười: “Cho dù tôi là quản lý của hần, quan hệ cá nhân với hần cũng không tốt đến mức để cho hần tới ở nhà tôi.” Dừng một chút, anh do dự nhìn Lăng Hiên, “Cậu gần đây, cùng Tạ Đại Thanh... Còn thuận lợi đi?”

Tính tình Lăng Hiên anh biết rõ, giống như hôm nay vô duyên vô cớ phát tác, chỉ sợ là vì trong lòng có chuyện buồn bực, chạy tới văn phòng anh phát tiết.

Vị thiếu gia này gần đây sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, dựa vào hiệu ứng tuyên truyền của vở kịch sắp công diễn, lại có không ít hợp đồng quảng cáo cùng đạo diễn có ý định mời hần hợp tác, hần là không có gì phải phiền lòng. Nếu Đỗ Nhiễm đoán không sai, chẳng lẽ là phương diện tình cảm có chuyện gì rắc rối?

Lăng Hiên không nghĩ tới anh sẽ hỏi việc này, ngốc lảng một lúc lâu mới mở miệng: “Anh, anh biết tôi cùng Tạ Đại Thanh quen nhau?” Lời vừa ra khỏi miệng, hần lập tức nhớ tới Đỗ Nhiễm lúc trước cũng đã biết chuyện tình của hần cùng Tạ Đại Thanh, chính là vẫn chưa từng hỏi thôi, vì thế vội vàng sửa miệng, “Cái kia, từ trước tới giờ anh cũng chưa hỏi qua, tôi nghĩ anh cần bản không thêm để ý đâu... Tôi cùng Tạ Đại Thanh sao k? Chúng tôi... ừm, tốt lắm a.”

“Phải không? Vậy là tốt rồi.” Đỗ Nhiễm chần chờ một chút, cười cười. Thì ra không phải phương diện tình cảm xảy ra vấn đề sao? Vậy Lăng Hiên hôm nay bộ dáng ăn hỏa được kia rốt cuộc là làm sao vậy?

Uống một ngụm cà phê trong tay, thấy Lăng Hiên còn chưa đi, Đỗ Nhiễm không khỏi nghi hoặc nhìn hắn: “Còn có việc?”

“Kỳ thật tôi cùng cô ta...” Lăng Hiên do dự không thôi, không biết nên mở miệng thế nào, “Tuy rằng chúng tôi đang quen nhau, thế nhưng lại cảm thấy, rất kỳ quái.”

Đỗ Nhiễm không rõ nên nhìn hắn.

Lăng Hiên cắn cắn môi, nói: “Ngay từ đầu đều không nhận ra, chính là quen nhau càng lâu, lại càng cảm thấy lúc gặp nhau chẳng có gì để nói. Tôi không biết nên hình dung loại cảm giác này thế nào... Thật giống như chúng tôi còn đang ở trên sân khấu, rất dễ tâm, rất sợ nói sai lời kịch, sợ sai biểu tình, sợ phá hư phần hoàn mỹ này... Chính là nếu đang yêu đương, làm sao lại có thể...”

Hắn nói được một nửa thì ngừng lại. Đỗ Nhiễm thế nhưng đang nằm ngủ trên bàn.

Người này từ trước đến nay nghiêm cẩn tự hạn chế, đến tận cùng là một mỗi tới mức nào, mới có thể trong lúc làm việc không tự giác mà ngủ thiếp đi? Có lẽ thật là gần đây bận rộn nhiều việc, vừa phải coi sóc người mới, vừa phải phân tâm để ý chuyện của hắn, mà hắn lại còn vì thái độ thân mật của tên Arix kia với Đỗ Nhiễm mà chạy tới đây phát giận.

Nhịn không được đi qua, đem áo khoác đang vắt trên lưng ghế dựa của Đỗ Nhiễm xuống, choàng trên người anh. Có lẽ là do hơi gầy, đường nét sườn mặt càng hiện lên rõ ràng. Dưới mày kiếm là đôi mắt nhắm chặt, hàng lông mi an tĩnh dán xuống mặt, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khê nhếch.

Không biết vì sao, có suy nghĩ muốn tiến đến gần, nổi lên dục vọng muốn cắn mút nhắm nháp đôi môi kia.

Muốn dọc theo cánh môi anh, liếm liếm một chút, sau đó mở ra hai cánh môi, không chút khách khí đem đầu lưỡi vói vào, muốn điên cuồng hôn môi, muốn nhìn thấy trên gương mặt lạnh tức (1) này nhiễm vẻ dục vọng...

Kính giác (2) phát hiện ngón tay mình đã không tự giác chạm đến bên môi Đỗ Nhiễm, Lăng Hiên kinh hãi lui về phía sau vài bước, dừng một chút, sau đó xoay người rời khỏi văn phòng.

(1) Lạnh tức: Lạnh đậm và nghiêm túc

(2) Kính giác: giật mình hoảng sợ

8. Chương 8

Ngày công diễn “Thiên khốc”, buổi đầu tiên chưa đến hai tiếng phòng vé đã bán sạch vé. Sự kiện quan trọng thế này Đỗ Nhiễm dĩ nhiên phải tới xem, có được vé ở vị trí tốt, lúc gọi điện thoại cho Lăng Hiên, đối phương đang ở hậu trường hoá trang. Đỗ Nhiễm cười nói “Cố lên, buổi tối gặp”, xong liền cúp điện thoại.

Bây giờ rưỡi tối, khi Đỗ Nhiễm bước vào nhà hát, đèn cũng đã tắt toàn bộ, anh sờ soạng tìm được chỗ ngồi của mình, thiếu chút nữa dẫm phải một đôi giày cao gót. Chật vật nói tiếng thực xin lỗi, liền nương theo ánh sáng yếu ớt thấy rõ người ngồi bên cạnh, là một phụ nữ tuổi chừng hơn bốn mươi.

“Không sao.” Đối phương nghiêng đầu hướng anh nở nụ cười nhẹ.

Đó là một gương mặt tuy rằng nhiễm nét phong sương năm tháng, lại vẫn như trước duy trì vẻ xinh đẹp, Đỗ Nhiễm đoán người này có lẽ là người hâm mộ Kiều Ứng, bằng không sẽ không tiếc chi một mức giá như vậy đến xem vở kịch này. Sau đó lại chú ý tới bó hoa tươi người này ôm trong tay, nghĩ thầm chắc là để sau khi kết thúc sẽ đưa đến hậu trường, chúc mừng buổi diễn thành công.

Đèn đột nhiên sáng lên, Kiều Ứng hiện ra ở trung tâm sân khấu. Người vừa xuất hiện, ở dưới khán đài liền bắt đầu vỗ tay, Kiều Ứng chậm rãi xoay người, ánh đèn tập trung chiếu vào cánh tay phải của hắn, hình xăm một con ve xanh bị cắt cánh an tĩnh dán sát trên làn da, dị thường bắt mắt. Âm nhạc nhẹ trôi, thời gian nhảy mắt lui về mười bảy năm trước — màn thứ nhất bắt đầu.

Đỗ Nhiễm không tự chủ được nhìn nhìn người phụ nữ bên cạnh, vẻ mặt của bà ấy thực bình tĩnh, thời điểm Kiều Ứng lên sân khấu tựa hồ cũng không kích động, chỉ là im lặng ngồi đó.

Đợi qua hai mươi mấy phút, khi Lăng Hiên lên sân khấu, nhóm mấy cô gái trẻ dưới khán đài đều hét rầm lên, liếc nhìn vỗ tay. Đỗ Nhiễm nhận thấy người bên cạnh vẫn im lặng này giờ đột nhiên hô hấp dồn dập, anh quay đầu nhìn sang, thấy bà ấy hơi hơi đứng lên, tựa hồ muốn cố gắng nhìn rõ hơn người đứng trên sân khấu.

Trên mặt bà ấy hiện ra tia đỏ ửng kỳ lạ, giống như thực kích động, lại giống như có chút khấn trương.

Việc này chỉ xảy ra trong tích tắc, bởi vì ngọn đèn rất nhanh liền tối sầm, khuôn mặt người này một lần nữa ẩn trong bóng tối. Đỗ Nhiễm nghe thấy bà ấy thì thầm hai chữ gì đó, nhưng nghe không rõ lắm. Chốc lát sau, bà ấy rút cuộc ngồi xuống, sau đó bỗng nhiên dùng hai tay che lại mặt.

Đỗ Nhiễm nhận ra cảm xúc của người này thực kích động, nhưng điều này chỉ xuất hiện khi Lăng Hiên lên sân khấu mà thôi, cao trào chân chính còn ở xa phía sau, nếu nói là bị nội dung vở kịch làm cảm động, kia cũng thật sự là có chút miễn cưỡng.

Chẳng lẽ bà ấy là người hâm mộ Lăng Hiên? Nhưng tuổi cũng... Rất không thích hợp đi...

Đỗ Nhiễm tuy rằng trong lòng có chút ngạc nhiên, lại vẫn là quay đầu đi, chuyên tâm tiếp tục xem kịch.

Thời điểm “Thiên khóc” kết thúc, cả khán phòng vang lên một tràng vỗ tay thật lâu không ngừng, tất cả mọi người kìm lòng không đậu đứng lên, đối với diễn viên đứng ở giữa sân khấu đang chào cảm ơn nhiệt liệt bày tỏ kích động. Rất nhiều cô gái trẻ hốc mắt đều đỏ, trong màn cuối cùng của “Thiên khóc”, nữ diễn viên chính nằm trên mặt đất lạnh như băng, Kiều Ứng quỳ xuống bên cạnh cô, một chùm tia sáng cô độc dừng lại trên người hắn, phía sau là đoạn hồi ức hắn nhớ lại khi bị Lăng Hiên nhốt, tiếng cười điên loạn kia vang lên: “Ha ha ha, tôi không có được cô ấy, ngay cả anh cũng không có được!”

Hồi ức cùng hiện thực đan vào nhau khiến sự tra tấn càng thêm nặng nề, nỗi áy náy và thống khổ khi biết người yêu chờ đợi mình trong vô vọng rồi cô đơn chết đi được Kiều Ứng thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn, trách không được những cô gái trẻ giàu tình cảm cùng dễ xúc động xem đến rơi lệ.

Cũng có người đau lòng cho Lăng Hiên, chỉ ít Đỗ Nhiễm chợt nghe cô gái phía sau nhỏ giọng mắng, oán giận nữ chính vì sao không thích Lăng Hiên.

Đỗ Nhiễm nhin không được buồn cười, nghĩ thầm cô nếu biết ngoài hiện thực Lăng Hiên chính là cùng Tạ Đại Thanh yêu nhau, không biết sẽ kinh hách thể nào đâu.

Anh đứng dậy chuẩn bị đi về phía sau sân khấu, hướng Kiều Ứng và Lăng Hiên chúc mừng, bỗng nhiên nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh đang mang vẻ mặt do dự nhìn mình chăm chú.

“Cái kia,” bà ấy chần chờ một chút, mở miệng nói, “Anh... Anh là quản lý của Lăng Hiên phải không? Tôi hình như từng nhìn thấy ảnh chụp của anh trên tạp chí.”

Có sao? Đỗ Nhiễm thực kinh ngạc.

Anh lộ diện trên tạp chí truyền thông cực ít, chắc là có đôi khi phóng viên chụp ảnh Lăng Hiên ngẫu nhiên cũng sẽ dính anh vào. Nhưng là chú ý đến anh, hẳn là rất ít. Trừ bỏ các fan cuồng nhiệt của Lăng Hiên, mấy cô gái này thể nhưng còn tìm hiểu rành mạch những ai ở bên cạnh Lăng Hiên, trước kia khi Lăng Hiên quay phim, Đỗ Nhiễm đến thăm phim trường, gặp phải fan của hắn đứng ngoài trường quay xem, nhìn thấy anh cũng sẽ lễ phép cười chào hỏi.

“Là tôi.” Đỗ Nhiễm nghĩ người này là fan của Lăng Hiên, vì thể lịch sự cười hỏi, “Có việc gì sao?”

“Vai diễn này... Lăng Hiên diễn thật thành công phải không?” Người phụ nữ có chút bất an cười cười, Đỗ Nhiễm chú ý tới người này tuy rằng cách ăn mặc thật đơn giản, nhưng chiếc túi xách trên tay lại thuộc loại

hàng hiệu sang quý, trên búi tóc gài một viên kim cương được khảm tinh xảo, khiến người ta thấy thập phần giản dị, lại vẫn là không che dấu được khí chất cao quý toát ra.

Người này hẳn là một quý bà. Chính là không rõ thế nào lại xuất hiện ở đây, hơn nữa cư nhiên còn là fan của Lăng Hiên.

Đỗ Nhiễm trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Thực thành công.” Đỗ Nhiễm gật đầu, không chút nào che dấu sự tán thưởng của mình, “Mặc dù là quản lý của cậu ta, nhưng tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy diễn xuất tinh tế như vậy. Cậu ấy thật sự rất lợi hại, mọi cố gắng trong khoảng thời gian này thật không uổng phí.”

Người phụ nữ lập tức nở nụ cười, ần ần mang theo chút ý tứ kiêu ngạo cùng tự hào: “Đúng vậy, cậu ta thực thành công... Tôi biết cậu ấy vẫn thực cố gắng, tôi đều biết.” Dừng một chút, bà ấy cúi đầu, cầm bó hoa trong tay đưa cho Đỗ Nhiễm, “Có thể nhờ anh giúp tôi đem bó hoa này tặng cho cậu ấy, chúc mừng cậu ấy diễn xuất thành công được không?”

Đỗ Nhiễm ngăn ra: “Vì sao bà không tự mình tới hậu trường? Tôi có thể đưa bà vào cùng.”

Kỳ thật hậu trường bình thường không cho phép những người không liên quan tiến vào, nhưng Đỗ Nhiễm cũng không biết tại sao, có lẽ là bị người phụ nữ tâm tình kích động này cuốn hút, có lẽ là cảm nhận được bà ấy đối với Lăng Hiên phát ra niềm yêu thích từ trong tâm, tóm lại anh lần đầu tiên trái với nguyên tắc, cảm thấy hẳn là phải đưa người phụ nữ này đi gặp Lăng Hiên.

Trên mặt người phụ nữ xuất hiện một tia bối rối, tựa hồ đối với đề nghị này của Đỗ Nhiễm có chút không biết làm sao: “Không, tôi sẽ không đi... Buổi biểu diễn mới vừa chấm dứt, cậu ta nhất định mệt chết đi, có thể làm cho cậu ấy nhận được tâm ý là tốt rồi.”

Bà ấy lộ ra nụ cười mỉm, hướng Đỗ Nhiễm hơi hơi cúi người: “Làm phiền anh, cảm ơn.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Đỗ Nhiễm cầm một bó hoa tươi xuất hiện ở phía sau sân khấu, mọi người đều ngốc lăng nhìn anh. Nhất là Kiều Ứng và Lăng Hiên, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Đỗ Nhiễm cùng với hoa tươi đứng chung một chỗ —— người này đại khái là cả đời cũng chưa mua hoa bao giờ, cũng không nghĩ tới chuyện tặng hoa cho người khác đi?

Cố Gia Kỳ nhin cười bước tới: “Hoa này cũng thật không tồi, gói thật đẹp nha. Cậu còn cố ý mua hoa tới đây tặng a, Đỗ Nhiễm.”

Đỗ Nhiễm cười cười: “Không phải tôi, là người khác đưa hoa tới.” Sau đó đi đến trước mặt Lăng Hiên: “Là có người nhờ tôi tặng cho cậu, chắc là fan của cậu đi.”

Lăng Hiên có chút kinh ngạc, nhú mào, nhận lấy bó hoa. Để ý thấy bên trong bó hoa hé ra một tấm thẻ nhỏ, hẳn liền rút ra.

Trong nháy mắt, thần sắc Lăng Hiên lập tức liền thay đổi, một phen túm chặt áo Đỗ Nhiễm: “Hoa này là ai đưa cho anh? Là ai nhờ anh tặng cho tôi?”

Đỗ Nhiễm lấp bắp kinh hãi: “Là lúc xem kịch tôi ngồi bên cạnh một phụ nữ... Khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi đi, làm sao vậy?”

Thân mình Lăng Hiên trở nên run rẩy, mạnh bạo đem bó hoa kia quăng sang một bên, ngay cả trang trang phục cũng không thay, liền chạy ra khỏi hậu trường. Đỗ Nhiễm kinh hãi vội vàng đuổi theo, đuổi tới bãi đỗ xe ngầm, mới phát giác Lăng Hiên đang tựa vào một cây cột.

“Cậu làm sao vậy, Lăng Hiên?” Đỗ Nhiễm cẩn thận nhẹ nhàng bước đến, mở miệng hỏi.

Lăng Hiên dờ dẫm tựa vào cây cột, thật lâu sau mới hướng Đỗ Nhiễm lộ ra một nụ cười hoảng hốt: “Anh biết không, Đỗ Nhiễm?” Tấm mặt hắn chậm rãi động lại trên người Đỗ Nhiễm, “Người kia... Là mẹ tôi.”

Đỗ Nhiễm ngây người.

“Đến xem tôi diễn xuất, cũng không dám nhận tôi.” Lăng Hiên cười rộ lên, chính là tiếng cười kia lại trống rỗng, “Trước kia tôi nghĩ bà ấy không chịu nhận tôi, là bởi vì tôi vô dụng, không có tiền, không có địa vị. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện, mặc kệ tôi cố gắng thế nào, nổi tiếng thế nào, kiếm được nhiều tiền hơn, danh tiếng hơn, bà ấy vẫn sẽ không chịu nhận tôi...”

Tầm mắt từ trên người Đỗ Nhiễm dời đi, dừng lại trong bóng đêm mờ mịt phía sau anh: “Bà ấy vĩnh viễn cũng không chịu nhận tôi.”

Bị tầm mắt trống rỗng cùng biểu tình chết lặng của Lăng Hiên làm kinh hách, bộ dáng suy sụp như vậy, Đỗ Nhiễm lo lắng hẳn sẽ ở bãi đỗ xe thất thố, vội vàng kéo hẳn lên xe, không chút nghĩ ngợi lái xe tới chỗ ở của Lăng Hiên. Trên đường nhân lúc đèn đỏ gọi điện thoại cho Kiều Ứng, nói công ty có việc, mình cùng Lăng Hiên đi trước, buổi tiệc chúc mừng tối nay của đoàn kịch sẽ không tham gia.

Dọc đường đi Lăng Hiên đều vẫn duy trì trầm mặc. Đến lúc gần tới nhà, hẳn bỗng nhiên mở miệng: “Chúng ta tìm một chỗ uống rượu đi, Đỗ Nhiễm.”

“Không được.” Đỗ Nhiễm không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, “Tôi đưa cậu về nghỉ ngơi.”

Lăng Hiên cười rộ lên, mang theo chút ngả ngớn: “Đêm nay nguyên bản là tiệc mừng công, vốn sẽ uống rượu. Tôi hiện tại rất muốn uống, anh không uống cùng tôi, vậy để tôi xuống đây, tôi tự mình tìm nơi uống rượu.”

Đỗ Nhiễm nhíu nhíu mày, quay đầu lại nhìn Lăng Hiên. Gương mặt tái nhợt hé ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, mi mắt hơi hạ xuống, chợt có loại cảm giác chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ tan.

Chần chờ trong chốc lát, Đỗ Nhiễm rút cuộc thỏa hiệp: “... Được rồi, tôi đi mua rượu đem tới nhà cậu.” Đi mua rượu tới nhà Lăng Hiên uống, so với việc hẳn chạy ra ngoài loạn uống cả đêm thì an toàn hơn nhiều. Huống hồ có anh trông nom, cũng không lo lắng xảy ra chuyện gì không hay.

Ở ven đường tùy tiện mua mấy lon bia cùng một ít thức ăn, đậu xe xong xuôi, Đỗ Nhiễm đi theo Lăng Hiên vào nhà hẳn, đang muốn đưa tay bật đèn lại bị Lăng Hiên ngăn lại.

“Bật đèn nhỏ là được.” Nghe không hiểu ý tứ của Lăng Hiên, Đỗ Nhiễm do dự một chút, người đã bị Lăng Hiên kéo vào sofa. Lập tức “Ba” một tiếng, Lăng Hiên đưa tay mở đèn trên vách tường.

Ánh sáng cam nhạt tỏa ra, Đỗ Nhiễm không hiểu sao liền cảm thấy có chút luống cuống. Về mặt cùng thái độ của Lăng Hiên đều rất kỳ lạ, càng im lặng không nói lời nào, lại càng khiến cho người khác bất an.

Chốc lát sau, Lăng Hiên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Đỗ Nhiễm: “Không phải nói cùng tôi uống rượu sao?”

Đỗ Nhiễm ngẩn ra một chút, Lăng Hiên đã ném qua một lon bia cho anh, sau đó chính mình cũng mở một lon. Hẳn cũng không nói nữa, chỉ một ngụm lại một ngụm không ngừng uống bia, uống xong rồi quăng chiếc lon rỗng xuống dưới chân, lại lấy tiếp lon nữa. Tốc độ uống của hẳn vô cùng nhanh, kia giống như không phải uống bia mà là uống nước, ngay cả Đỗ Nhiễm cũng thấy kinh hãi.

“Đừng uống nữa!” Đỗ Nhiễm đưa tay đoạt lấy lon bia trong tay hẳn, Lăng Hiên liền nghiêng người né ra, cười nhạo nhìn về phía anh: “Xem anh kia, tại sao không uống?”

“Tôi ngày mai còn có công việc.” Đỗ Nhiễm nhăn lại mi, “Hơn nữa cậu không phải là đêm mai còn có một buổi diễn nữa sao?”

“Đêm mai còn một buổi diễn nữa...” Lăng Hiên thì thào lặp lại câu nói, bỗng nhiên cười rộ lên, “Đúng vậy, đêm mai còn một buổi diễn nữa, anh nói bà ấy có đến xem hay không? Người phụ nữ kia, có đến hay không?”

Người phụ nữ kia? Đỗ Nhiễm ngẩn ra, lập tức hiểu được người Lăng Hiên nói là ai.

“Cậu là nói... mẹ cậu?”

Lời này tựa hồ kích động Lăng Hiên, hẳn đột nhiên quay đầu, hai tròng mắt như mèo nheo lại: “Ai nói anh bà ấy là mẹ tôi?”

Đỗ Nhiễm thấy buồn cười, rõ ràng là chính hắn nói, đây là uống rượu say rồi quên sao?

“Tôi không có người mẹ vừa giàu có vừa sang trọng như vậy.” Lăng Hiên cười ha hả, trong giọng nói đều là châm chọc, “Tôi xứng sao? Tôi chỉ gây trở ngại hạnh phúc của bà ấy mà thôi... Nếu không chịu nhận tôi, cần gì tôi xem tôi diễn, hà cớ gì tặng hoa cho tôi, việc gì phải ký tên bà ấy lên tấm thiệp!”

Một bên cười như điên, một bên nhin không được mà chảy nước mắt.

Trong trí nhớ Lăng Hiên, khái niệm “mẹ” này rất mơ hồ. Chỉ nhớ rõ khi còn rất nhỏ, có một đôi tay thật ấm áp nhẹ nhàng vuốt tóc mình mỗi khi đi ngủ; có một thanh âm ôn nhu kể chuyện cổ tích dỗ mình bên giường. Khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, mái tóc suôn dài, luôn tỏa ra mùi thơm nữ tính tự nhiên, hết thấy những điều này đều hợp thành hình ảnh “Mẹ” trong lòng Lăng Hiên.

Không biết từ khi nào, hắn đã mất đi bà ấy?

Hình như là vào một buổi chiều nào đó, mẹ hắn đưa hắn đến trước cửa một căn nhà, sau đó nói với hắn: “Con ngồi đây một chút, mẹ đi mua kem cho con, phải ngoan ngoãn chờ mẹ trở lại.”

Hắn thực nghe lời, vẫn ngồi đợi trước cửa. Đợi cho đến khi có một đôi vợ chồng già dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Sau một lúc lâu mới quay sang nói với vợ: “Thì ra là con của A Quyên, đã năm tuổi a. A Quyên sao lại để thằng bé ngồi ở cửa thế này? Cũng không chờ chúng ta trở về.”

Sau đó bà lão kia liền tiến đến, muốn ôm hắn, bị hắn lắc lắc thân mình tránh thoát, cảnh giác nhìn bà.

Bà lão hòa ái cười với hắn: “Đừng sợ, mẹ cháu quen với chúng ta, cô ấy nói muốn để cháu ở nhà chúng ta một thời gian, cháu tên gì?”

Lăng Hiên mãi đến khi lớn lên, mới biết được năm đó mẹ nói ngồi ở cửa chờ mẹ, kỳ thật chính là từ bỏ hắn. Cặp vợ chồng già kia, là bà con xa với gia đình hắn, kết hôn mấy chục năm đều không có con nối dòng, vì thế mẹ hắn liền đem hắn đưa cho bọn họ nuôi nấng.

Năm hắn mười tuổi, hắn tìm mọi cách từ miệng bố mẹ nuôi tìm ra chỗ ở của mẹ hắn, trăm phương nghìn kế chạy tới thành phố lớn, tiêu hết tất cả tiền tiêu vặt, rốt cuộc gặp được mẹ. Hắn nhìn thấy mẹ mặc quần áo hoa lệ, ngồi nhàn nhã trong một tòa nhà lớn. Cách song cửa sắt hắn gọi tên mẹ, sắc mặt mẹ nháy mắt tái nhợt, không dám tin nhìn về phía hắn, nhẩn tâm kéo tay tay hắn ra, run rẩy môi: “Con sao lại tìm được nơi này? Đừng đến đây... Đừng đến đây nữa ... Đừng tới phá hoại hạnh phúc của mẹ, van cầu con!”

Vì sao sự tồn tại của hắn, lại phá hoại hạnh phúc của mẹ?

Tiếng ồn ào kinh động người làm trong nhà, họ liền chạy tới hỏi: “Bà chủ, có cần báo cảnh sát không?”. Bà ấy lắc đầu: “Không có gì, nó là con của người họ hàng xa với tôi ở quê.” Ý bảo người làm lui ra.

Ngón tay Lăng Hiên đang nắm tay áo mẹ chậm rãi buông lỏng ra.

Con của người họ hàng xa ở quê... Mẹ không nhận hắn sao?

Bà ấy nhắm mắt thở dài, từ trong ví tiền lấy ra một xấp tiền mặt, cách lướt sắt đưa cho hắn: “Đi mua chút gì ăn đi, sau đó ngồi xe trở về. Đừng đến đây nữa, về sau cũng không cần đến đây.”

Lăng Hiên lui về phía sau từng bước, vung tay lên, đem xấp tiền mặt kia quăng xuống đất, xoay người bỏ chạy. Gió quất vào mặt sinh ra đau đớn, không được khóc, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cường ngạnh đem nước mắt bức trở về.

Thì ra mẹ hắn sau khi rời đi, đã đến sống trong căn nhà lớn này, mặc quần áo cao cấp, còn có người làm hầu hạ.

Thoạt nhìn hạnh phúc lại an nhàn.

Một ngày nào đó, hắn cũng sẽ trở nên nổi bật, sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, cũng sẽ có một căn nhà lớn như vậy, có người làm để hắn sai sử... Đến lúc đó, mẹ hắn có nhận hắn không?

... Kỳ thật vĩnh viễn cũng sẽ không, sẽ không dám nhận hắn đi?

.

Trong khoảnh khắc nước mắt rơi xuống, Lăng Hiên liền nhanh quay mặt đi, giọng khàn khàn nói với Đỗ Nhiễm: “Anh về đi.”

Không muốn bị anh nhìn thấy bộ dáng vô dụng này của mình, cảm thấy rất mất thể diện... Tuyệt đối không muốn trước mặt người này lộ ra bộ dáng suy yếu.

Đáp lại hần chính là một sự im lặng ngẩn ngủ, một lát sau, Đỗ Nhiễm đưa qua tờ khăn giấy.

Lăng Hiên tức giận, phát tay đem miếng khăn giấy kia đánh rớt: “Anh trở về cho tôi, có nghe hay không! Để tôi ở một mình! Tôi ai cũng...”

Còn chưa kêu gào xong, bỗng nhiên bả vai bị đè lại. Lăng Hiên ngẩn người, thân mình bị kéo về phía trước, nhẹ nhàng tựa vào vai người kia.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Nhiễm chủ động ôm lấy hần. Hần trước kia đối với Đỗ Nhiễm hơi một tí là sờ sờ cọ cọ, Đỗ Nhiễm vừa phải tránh đi vừa để mặc hần, thỉnh thoảng cũng chỉ mắng hần hai câu. Đây là lần đầu tiên, Đỗ Nhiễm lộ ra biểu tình đau lòng như vậy ôm lấy hần.

Tuy rằng đó là cái ôm thực dè dặt, nhưng lại thật ấm áp.

“Anh... thương hại tôi?” Sau một lúc lâu, Lăng Hiên cúi đầu mở miệng.

Đỗ Nhiễm trầm mặc một chút: “Không phải.”

Chỉ cảm thấy thực đau lòng mà thôi. Cảm thấy hần hần là cần một đôi tay, tiếp cho hần một chút sức mạnh, không phải một mình tự phát tiết nỗi thống khổ này.

Lăng Hiên im lặng nằm trong lòng ngực anh, một lát sau thấp giọng hỏi: “Tôi cũng có thể ôm anh không?”

Đỗ Nhiễm không lên tiếng trả lời, Lăng Hiên coi như anh ngầm đồng ý, vì thế dùng sức ôm trở về, đem anh gắt gao siết chặt vào trong ngực. Nhận thấy Đỗ Nhiễm hơi bất an tránh đi một chút, Lăng Hiên ôm chặt hơn nữa, được một tác lại muốn tiến một thước, nhỏ giọng nói: “Tôi có thể hôn anh không?”

Đỗ Nhiễm ngẩn người, nhất thời chưa kịp trả lời, Lăng Hiên lại nghĩ là anh ngầm đồng ý, đang muốn tiến đến gần, lập tức bị né tránh.

“Không thể.” Thanh âm Đỗ Nhiễm tựa như đột nhiên lạnh đi vài phần, mặt nghiêng sang một bên, không thấy rõ biểu tình. Anh buông lỏng hai tay ôm Lăng Hiên, tránh ra một chút, thấy Lăng Hiên thế nhưng lại không có ý định buông tay, đành phải nói: “Buông đi.”

Lăng Hiên cười cười, nghe lời nói lỏng tay. Đỗ Nhiễm lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, khi vừa ngồi thẳng lại, lập tức bị Lăng Hiên áp đảo xuống sô pha.

Đỗ Nhiễm bất ngờ không kịp phòng, trong nháy mắt bị áp xuống còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thẳng đến khi nụ hôn ẩm ướt dừng ở trên cổ, mới giật mình cố phản kháng. Lăng Hiên bước bình áp sát anh, gắt gao đè lại hai tay anh, vùi đầu vào cổ anh, động tác không tính thô bạo, nhưng cũng tuyệt đối không hề ôn nhu.

Đỗ Nhiễm dùng sức muốn đẩy Lăng Hiên đang nằm trên người anh ra, sau vài lần vùng vẫy không thoát được, mới phát giác người này thoát nhìn bề ngoài mảnh khảnh mi thanh niên, thể nhưng khí lực lại lớn như vậy. Nghĩ tới trước kia từng bị Lăng Hiên đè ép vài lần, tựa hồ cũng là dùng hết khí lực vẫn giãy không ra, tiểu tử này rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên, khí lực đem đầu ở nơi nào a?

“Lăng Hiên... Cậu làm gì? Mau buông!” Nhận thấy hành vi đối phương càng ngày càng quá mức, Đỗ Nhiễm càng thêm kinh hoảng, một bên liêu minh tránh né, một bên lớn tiếng khiển trách. Lăng Hiên tựa hồ đối với tiếng mắng chửi tức giận của anh mất điếc tai ngơ, chỉ gắt gao đè chặt anh, từ cổ anh liếm hôn dần lên trên, mang theo một chút ý xấu, lấp kín đôi môi anh.

Đỗ Nhiễm hít một ngụm lạnh khí, cảm thấy môi mình bị một đôi môi mềm nhẹ ngậm lấy.

Đầu lưỡi Lăng Hiên thăm dò liếm môi Đỗ Nhiễm, lại bởi vì anh mím chặt môi mà không thể tiến sâu vào. Cuối cùng dường như bỏ cuộc, Lăng Hiên hơi ngẩng đầu lên, buông môi Đỗ Nhiễm ra, cúi xuống tựa tiểu phi tiểu nhìn anh.

Hai hàng lông mày Đỗ Nhiễm nhú chặt, Lăng Hiên vừa rời đi liền lập tức mở miệng: “Mau buông.”

Lời còn chưa nói xong, Lăng Hiên đã nhanh chóng cúi đầu, lại một lần nữa chiếm lấy môi anh. Thừa dịp Đỗ Nhiễm mở miệng nói chuyện, Lăng Hiên không mất chút sức đem lưỡi đưa vào miệng Đỗ Nhiễm, cái lưỡi như một con rắn nhỏ linh hoạt gắt gao quấn quanh truy đuổi Đỗ Nhiễm, từng bước một đem đối thủ đẩy vào tuyệt cảnh, muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể tùy ý bị quấn lấy cuốn hút.

Môi lưỡi dây dưa, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, kỹ thuật hôn của Lăng Hiên thật sự rất tốt, vừa cuốn vào vừa chủ động rời đi, Đỗ Nhiễm kinh nghiệm mặt này nghèo nàn như vậy làm sao là đối thủ của hắn, bị hôn đến không còn sức chống đỡ. Đến khi nụ hôn thật dài và nóng bỏng này chấm dứt, Đỗ Nhiễm chỉ có thể vô lực thở dốc.

Nửa người Lăng Hiên nhấc lên, ngón tay chậm rãi sờ mặt Đỗ Nhiễm —— mí mắt sâu kỳ thật thực gọi cảm, khi giấu dưới mắt kính liền càng làm nổi bật hơi thở cảm dục người này tản ra. Đôi môi mỏng bình thường luôn nhếch lên lúc này ẩm ướt mà sáng bóng, đó là dấu vết sau khi bị hắn tùy ý xâm phạm lưu lại.

Trừ bỏ lần đầu tiên cùng Đỗ Nhiễm lên giường, nhìn thấy bộ dạng động tình của người này, thời điểm khác Đỗ Nhiễm đều hé ra gương mặt trầm lặng mà lạnh lùng.

Tương phản càng lớn càng khiến kẻ khác hưng phấn, Lăng Hiên giờ phút này toàn bộ đầu óc chỉ có ý niệm đem người này áp đảo, đôi môi trước sau trầm mặc ít lời kia nếu thốt ra tiếng rên rỉ thẹn thùng... Kia chắc sẽ giống với thuốc kích thích mà mẹ người đi?

Đỗ Nhiễm còn chưa tỉnh táo lại sau nỗi kinh hoàng từ nụ hôn kia, còn đang hơi hơi thở dốc, bỗng nhiên hoảng hốt thấy trên người mình bị đè nặng —— Lăng Hiên đã lại áp tới hôn, một bên hôn môi anh một bên lại đem anh áp xuống. Ngón tay hơi lạnh thâm nhập vào dưới lớp quần áo, lần mò sờ soạng từ bụng anh lên tới đầu nhũ, nhẹ nhàng bóp nhẹ một chút.

Cả người Đỗ Nhiễm nảy lên, lập tức tỉnh táo lại, đầu gối gấp lên hướng vào bụng Lăng Hiên, rốt cuộc dùng sức đá hắn văng ra.

Lăng Hiên thành linh bị đá một cú, lấy làm sửng sốt, hai mắt hơi co lại, hiển nhiên thập phần khó chịu. Đang muốn một lần nữa nhào đến, Đỗ Nhiễm lại trước một bước tránh ra, nhanh chóng đứng lên.

“Cậu nháo đủ chưa, Lăng Hiên?”

Thanh âm lạnh lùng truyền tới, dục hỏa đang hùng hực dấy lên trong người Lăng Hiên nháy mắt bị dập tắt một nửa.

Người đàn ông đứng trước sô pha, vừa rồi vẫn là một bộ thiếu chút nữa bị hắn cuốn vào lốc xoáy dục vọng, vẻ mặt mê đắm, trong giây lát đã thay bằng gương mặt lạnh lùng. Nhìn thẳng vào mắt anh cũng không tìm thấy dấu vết một tia ***, chỉ còn lại một chút phần nộ cùng sự vô lực sâu sắc.

Lăng Hiên chậm rãi đứng thẳng lên, nở nụ cười, kiệt lực che dấu sự mất tự nhiên của mình. Hắn cũng không biết chính mình bị làm sao, đột nhiên trong lúc đó đối Đỗ Nhiễm tính dục bồng bồng phần chấn, khi hôn môi khi vuốt ve, đều cảm thấy cả người hưng phấn không thôi, thậm chí hung hăng áp đảo người này, đối với anh muốn làm gì thì làm.

Kỳ thật thời điểm khi hắn sắp bật khóc, khoảnh khắc bị Đỗ Nhiễm ôm lấy kia, loại dục vọng này kỳ thật cũng đã dâng lên. Thật muốn đem người đàn ông bề ngoài lãnh đạm kiêu ngạo này hung hăng áp đảo... Loại khát khao chiếm lấy mãnh liệt xen lẫn dục vọng đột nhiên nổi lên thế này, chính hắn cũng không rõ là vì sao.

“Anh tức giận?” Lăng Hiên hướng tới Đỗ Nhiễm lộ ra nụ cười tràn ngập sức hấp dẫn, chậm rãi bước về phía anh, không để ý đối phương đẩy ra cùng phản kháng, lại đem Đỗ Nhiễm ôm lấy.

Đỗ Nhiễm dùng sức tránh ra, Lăng Hiên càng ôm chặt hơn nữa.

“Đừng giận mà!” Lăng Hiên làm nũng dụi dụi vào gáy Đỗ Nhiễm, “Đừng giận tôi, tôi thích anh nên mới làm vậy, lúc bị tôi hôn anh rõ ràng cũng rất có cảm giác đi, có phải hay không? Đỗ Nhiễm...”

Nỉ non tên của người kia, đang muốn được một tác lại muốn tiến một thước căn căn vành tai anh, Lăng Hiên đột nhiên bị đẩy ra.

“Cậu vừa mới nói cái gì?”

“Hả?” Thấy người kia biểu tình tức giận, Lăng Hiên có chút mờ mịt, “Đừng giận tôi?”

“Sau câu này.”

“...” Lăng Hiên há miệng, mới ý thức được chính mình vừa mới nói gì đó.

Thích anh... Chính mình nói thích anh ta sao? Thích Đỗ Nhiễm?

Ánh mắt Đỗ Nhiễm lập tức trở nên sắc bén.

“Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, Lăng Hiên.” Ngữ khí anh lạnh lùng mà nghiêm khắc, “Tôi không hy vọng cùng cậu vượt qua mối quan hệ ngoài công việc.”

Lăng Hiên ngẩn ra một chút, trên mặt chậm rãi nóng lên, dần dần biến thành thẹn quá thành giận.

“Giả vờ thanh cao cái gì! Rõ ràng là anh chủ động ôm tôi đi? Mới hôn một chút liền thích đến mê muội, đột nhiên bày ra bộ dạng không thể đụng vào, cho ai xem a?”

Trong mắt Đỗ Nhiễm lóe lên một tia đau đớn, lập tức lại khôi phục vẻ lãnh túc thường ngày. Lời vừa ra khỏi miệng Lăng Hiên liền hối hận, nhưng lại không chịu nhượng bộ, vì thế cường ngạnh bày ra vẻ thông cảm, cùng Đỗ Nhiễm đối diện.

Có lẽ đều chỉ là vì che giấu nội tâm rối bời mà thôi.

Thật lâu sau, Đỗ Nhiễm thở dài, nhìn Lăng Hiên: “Nếu đã có đối tượng thực sự muốn kết giao, thì phải nên quý trọng. Thói quen hơi một tí là ra tay với người khác thế này, về sau đừng tái phạm.”

Có lẽ Lăng Hiên chính là nhất thời thất thố, hoặc là trước kia hay động tay động chân với anh, cho nên theo thói quen liền phát tác. Nhưng là mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, anh cũng không hy vọng cùng Lăng Hiên trong lúc đó quan hệ trở nên phức tạp, mấp mề.

Biết rõ không thể chạm vào, cũng không có tư cách chạm tới, cần gì phải đụng đến người ta. Đối với Lăng Hiên mà nói, chính mình bất quá cũng chỉ là một ông chú khô khan không thú vị mà thôi.

Kỳ thật khoảng cách tuổi tác cũng không đến mười tuổi, chính là đối với tuổi trẻ bồng bồng phần chần như vậy, vẻ mặt mỹ mạo đường hoàng xen lẫn chút tùy tiện, liền cảm thấy bản thân thực sự đã già rồi.

Đỗ Nhiễm nhặt lên cái áo khoác bị Lăng Hiên vứt trên mặt đất, sau khi mặc vào liền mở cửa rời đi. Lăng Hiên ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nhìn thấy bóng anh biến mất ở ngoài cửa, nghĩ muốn mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Kỳ thật hẳn không hề có thói quen động một tí là ra tay với người khác, trừ bỏ Đỗ Nhiễm.

Hắn thực hy vọng để người kia ở lại, cho dù cái gì cũng không làm, chỉ ở lại bên cạnh hắn, hai người im lặng cùng một chỗ trải qua buổi tối này cũng tốt.

Chính là hắn không có lý do gì. Chính hắn cũng vô pháp hướng chính mình giải thích, loại nhớ nhung khó hiểu cùng dục vọng không thể ức chế đối với Đỗ Nhiễm này, đến tột cùng là vì cái gì.

9. Chương 9

“Thiên khóc” sau khi công diễn đạt được thành công lớn, trong chốc lát những bức ảnh trên sân khấu, thông tin diễn viên, đủ loại bình luận đều chiếm cứ các trang tạp chí giải trí cùng báo chí. Sự nghiệp của Lăng Hiên cũng mượn cơn sóng này mà dâng cao, các buổi phỏng vấn to nhỏ nối gót tới, các show truyền hình giải trí lớn cũng tranh nhau mời hắn đến làm khách quý.

Mặt khác, tin đồn Kiều Ứng sắp quay trở lại cũng càng ngày càng rầm rộ.

Nghe đâu vài công ty giải trí đã đánh tiếng với hần — dù sao cũng là một diễn viên từng nổi tiếng trong giới diễn xuất, hai lần giành được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất, tuổi lại còn trẻ, tiếp tục ở giới giải trí phát triển một, hai mươi năm nữa hoàn toàn không thành vấn đề. Nếu thuyết phục được hần đồng ý quay lại màn ảnh, vô luận đối với công ty giải trí nào mà nói, cũng là đào được mỏ vàng.

Bất quá một số người đã từng ít nhiều cùng Kiều Ứng giao tiếp đều cho rằng, cho dù Kiều Ứng có quay lại, chỉ sợ cũng vẫn là lựa chọn công ty trước kia.

Người này trong tâm kỳ thật thực luyện cũ, quá nặng tình.

Lăng Hiên hiển nhiên cũng nghe thấy mấy tin đồn này, chính là cũng không quá để ý.

Từ lúc bắt đầu tập luyện vở kịch này không lâu, Kiều Ứng đã bị giới truyền thông quấy rầy, truy vấn hần có phải sẽ quay trở lại hay không, thái độ hần vẫn thực kiên định, không quay lại, cũng không có ý nghĩ muốn trở lại giới giải trí. Hiện giờ cánh phóng viên bắt quá chỉ là mượn cơ hội này xào xáo lại mà thôi, tính tình Kiều Ứng như vậy, lời đã nói ra, nhất định làm được, tuyệt không dễ dàng sửa đổi.

Lăng Hiên gần đây phiền não chính là một chuyện khác, vấn đề của hần và Tạ Đại Thanh.

Hai người bọn họ sau khi công diễn kết thúc, hơn một tháng nay số lần gặp mặt không đến ba.

Một phần là do lượng công việc của Lăng Hiên tăng lên đáng kể, quay mòng mòng trong vòng tròn vô tận của các buổi họp báo, các chương trình truyền hình, lịch trình dày đặc, ngay cả công việc sáu tháng cuối năm đều sắp xếp kín mít, mỗi ngày ngủ không đến bảy tiếng, còn lấy đâu ra thời gian hẹn hò.

Mặt khác, Tạ Đại Thanh bởi vì thành công rực rỡ của “Thiên khốc”, từ một diễn viên sân khấu kịch trẻ tuổi một bước nhảy vọt trở thành người nổi tiếng, được giới truyền thông tận lực tuyên truyền cùng săn đón, cô tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của công chúng, đồng thời cũng khiến giới công ty giải trí hứng thú. Nghe nói đã có vài nhà hát lớn đánh tiếng với cô, tựa hồ là muốn giành lấy tài năng này.

Hai người đều bận tối mảy tối mặt, việc hẹn hò cũng theo đó mà dời tới dời lui. Lăng Hiên cũng không biết có phải hay không bọn họ đều trời sanh tính tình dửng dưng, hay là rất cởi mở trong vấn đề tình cảm, hai người có đôi khi liên tiếp vài ngày ngay cả điện thoại cũng không gọi, cư nhiên cũng thấy không có gì.

Sự mê luyện gần như là tôn sùng của Tạ Đại Thanh đối với hần lúc ban đầu tựa hồ dẫn nguội lạnh, mà hần đối với việc hai người ở chung lại cẩn thận dè chừng lẫn nhau thì trong lòng sinh chán ghét. Vì thế hai người cơ hồ đều cam chịu kiểu quen nhau như vậy — như gần như xa, không nồng nhiệt, nhưng cũng không đến mức cắt đứt quan hệ.

Mà thời gian bọn họ quen biết rồi tiến đến yêu nhau, cũng bất quá ngắn ngủn mấy tháng mà thôi.

Vốn phải đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, hiện tại lại lâm vào cục diện thiếu sinh khí thể này. Chính mình đến tột cùng có thích đối phương không? Nếu đem vấn đề này đi hỏi Tạ Đại Thanh, chỉ sợ cô cũng đồng dạng mờ mịt.

Lăng Hiên từng thực quý trọng đoạn tình cảm này, đại khái là bởi vì hần chưa từng có lần nào thực sự nghiêm túc yêu đương như vậy. Lại có lẽ là bởi vì hần rất khát vọng một tình yêu trong sáng mà thuần túy, cho nên mới phá lệ quý trọng đoạn cảm tình này.

Chính là lần này cũng không phải lỗi của hần. Hần cố gắng, nỗ lực, đối phương cũng cố gắng, nỗ lực, hai người đều cố hết sức muốn đi đến cùng. Nhất định là có chỗ nào sai, một mắc xích nào đó bị lỗi rồi, cho nên hiện giờ mới lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thể này.

Cũng không muốn nói chia tay, khi ở chung cũng đã mất đi tình cảm mãnh liệt. Hần vẫn nghĩ đến tình cảm của hần cùng Tạ Đại Thanh khi đó, ngay từ đầu đã bình bình chậm rãi phát triển, là một loại ổn định. Hiện tại mới phát giác, nguyên lai là vì bọn họ trong lúc đó cũng chưa từng chạm phải sự thật về nhau mà thôi.

Lăng Hiên nhìn vào màn hình điện thoại di động, lặng lẽ thở dài, sau đó đem điện thoại bỏ lại vào túi.

Thật sự còn phải tiếp tục vô vị thế này sao? Tình yêu của bọn họ bây giờ thực nhạt nhẽo. Nhưng là nếu hần nói chia tay, có thể hay không xúc phạm tới Tạ Đại Thanh?

Một cô gái âm áp xinh đẹp như vậy.

Hắn không nở.

.

Gặp rắc rối trong chuyện yêu đương, Lăng Hiên cho tới bây giờ tìm khắp nơi cũng không kiếm được người để chia sẻ. Đỗ Nhiễm... Trừ bỏ người đàn ông trầm mặc kia thì còn ai khác đâu?

Hắn không nhịn được lại nghĩ tới chuyện lần trước ở nhà mình, lúc Đỗ Nhiễm thiếu chút nữa đã bị hắn áp đảo — khi đó Đỗ Nhiễm thực con mẹ nó gọi cảm a, hai nút áo bị tháo bung, lộ ra làn da trơn nhẵn màu lúa mạch, xương quai xanh hơi gầy, làm cho người ta nổi lên dục vọng muốn gặm cắn.

Rõ ràng ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập, nhưng lại cố chịu không phát ra một chút thanh âm, đặc biệt khi bàn tay hắn tiến vào quần áo anh, chạm vào hai núm vú nhỏ kia, nghe thấy một tia thở dốc anh không thể nhẫn nại mà lộ ra... “Oanh” một tiếng, Lăng Hiên chỉ cảm thấy hạ phúc nhảy mắt nóng lên.

Hắn đỏ mặt, che che dấu dấu chạy vào toilet. Mẹ nó, cứ nhiên giữa ban ngày ban mặt ở công ty cũng có thể động dục, Lăng Hiên còn phải phỉ nhổ chính mình — đối với Tạ Đại Thanh hắn chết sống cũng không hề có ý niệm này, như thế nào trong đầu thoáng cái lại nổi lên dục vọng với Đỗ Nhiễm, tình cảm mãnh liệt lập tức liền bùng bùng phẫn chấn, thật là lâu lắm rồi chưa làm chuyện này đi.

Chui vào một phòng trong toilet, mới vừa giải quyết xong ham muốn sinh lý đột nhiên phát tác, đang tính đẩy cửa ra ngoài, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện truyền đến.

“Arix, nghe nói cậu muốn dọn ra ngoài ở?”

“Ừ, tôi không quen ở ký túc xá.” Giọng nói mang theo ý cười nghe có chút quen tai, Lăng Hiên nhíu mày — kia không phải tên người mới Đỗ Nhiễm đang phụ trách sao?

“Tiểu tử nhà cậu mới ra mắt, còn có tiền ở bên ngoài mua phòng ở?” Thanh âm người kia tựa hồ mang theo một tia không thể tin được.

“Đương nhiên không phải tôi mua, tôi tìm được căn nhà cùng người ta thuê chung mà thôi.” Arix làm ra vẻ bí mật cười cười, mở vòi nước rửa tay, “Còn không cần tiền thuê nhà nha.”

“Không thể nào, cậu vận khí tốt như vậy?”

Tiếng bước chân dần dần hướng cửa rời đi, sau tiếng đóng cửa, trong toilet khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Lăng Hiên từ từ mở cửa, đứng trước gương, trong gương hiện ra khuôn mặt không chút biểu tình.

Đỗ Nhiễm rõ ràng đã nói qua sẽ không cho tên Arix kia đến ở nhà mình, còn nói cho dù mình là quản lý của Arix, cũng không có quan hệ cá nhân với hắn tốt đến mức để hắn đến ở chung. Anh ta không phải nói ghét nhất việc cùng nghệ sĩ ký hợp đồng với mình có quan hệ mờ ám sao? Không phải luôn miệng khẳng định việc công việc tư phải rõ ràng sao?

Nguyên lai cũng chỉ là vẻ bề ngoài đường hoàng mà thôi.

Arix này, cả người đều toát ra một cỗ mị lực không nói nên lời. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn Lăng Hiên liền nhận ra, cái loại này khi gặp Đỗ Nhiễm thì tỏ ra thân thiết cùng cố đón ý nói đùa — mới ra mắt mà có thủ đoạn như vậy, sao không trực tiếp đến nhà quản lý ở luôn đi?

Sắc mặt Lăng Hiên càng ngày càng âm trầm, con ngươi hơi hơi co lại, sau đó đẩy cửa toilet ra ngoài. Buổi tối hắn còn có một bữa tiệc, không thể từ chối, chờ bữa tiệc kết thúc, hắn phải đi tìm Đỗ Nhiễm.

Xem tên Arix kia có phải thực sự đã dọn tới nhà Đỗ Nhiễm ở hay không.

.

Buổi tiệc tối kỳ thật là nơi mấy băng hữu trong làng giải trí tụ tập, giống một buổi Party bình thường, chơi đến điên cuồng thâu đêm suốt sáng, mấy bữa tiệc kiểu vậy cũng không có gì hiếm lạ. Lăng Hiên trước kia đối với chuyện này tuy rằng không ham thích, nhưng cũng không cự tuyệt, cùng lúc có thể quen biết nhiều

người, mặt khác gặp được đối tượng hợp ý, liền tiến tới tình một đêm hoặc là kết giao một đoạn thời gian, vậy cũng không tồi.

Chính là đêm nay, liên tục xem đồng hồ, vài lần nghĩ muốn nửa chừng rời đi. Thế nhưng hôm nay mọi người trong phòng đều vô cùng hưng trí, thậm chí vài người đã chủ động tiếp cận Lăng Hiên. Lăng Hiên nóng lòng thoát thân, chấp nhận chịu phạt vài chén, lúc này mới tìm lý do rời đi trước.

Hắn uống nhiều rượu, không thể lái xe, liền dứt khoát gọi điện thoại kêu trợ lý lái xe lại đây đón hắn. Từ khi Đỗ Nhiễm nhận quản lý thêm người mới, mà lượng công việc của Lăng Hiên lại không ngừng gia tăng, công ty liền bố trí cho hắn thêm một trợ lý. Vì thế mấy chuyện vụn vặt như đưa đón Lăng Hiên, liền để cho người này làm, Đỗ Nhiễm chỉ phụ trách những vấn đề liên quan đến công việc của hắn.

Lăng Hiên đối với sắp xếp của công ty cũng không tỏ ý phản nản gì, tuy rằng trong lòng ít nhiều có chút khó chịu. Nếu cảm thấy Đỗ Nhiễm không thể đồng thời làm quản lý của cả hai người, sao không dứt khoát bỏ vai trò quản lý của anh với Arix đi, chuyên tâm làm quản lý của hắn là được, cần gì phải lãng phí tìm cho hắn thêm một trợ lý.

Trước kia khi Đỗ Nhiễm làm quản lý của Kiều Ứng, chẳng lẽ cũng đồng thời còn kiêm nhiệm thêm quản lý những người khác sao?

Đợi trợ lý lái xe tới, Lăng Hiên cũng không trực tiếp về nhà, mà nói trợ lý đưa hắn tới nhà Đỗ Nhiễm. Xuống xe, đứng trước cửa nhà Đỗ Nhiễm, Lăng Hiên hít sâu một hơi, nhấn chuông cửa.

Một lát sau, tiếng bước chân lười biếng truyền đến, cửa liền mở. Xuất hiện trước mắt Lăng Hiên là gương mặt xinh đẹp có phần nữ tính. Arix mặc một chiếc áo T shirt màu đen không tay, quần jean trẻ xuông quanh hông ôm sát cái mông cong khêu gợi, vẻ mặt uể oải, khi thấy Lăng Hiên không khỏi giật mình mở to hai mắt.

Lăng Hiên vừa thấy hắn cư nhiên thật sự xuất hiện ở nhà Đỗ Nhiễm, còn trong bộ dạng quyến rũ lộ liễu như vậy, trong mắt cơ hồ phát hỏa. Cưỡng chế lửa giận, hắn lạnh lùng mở miệng: “Đỗ Nhiễm đâu?”

Arix đang ngốc lăng liên khôi phục lại, nhe răng cười, đứng dựa vào cửa, ngả gối khiêu khích nhìn Lăng Hiên: “Đang tắm, anh muốn tìm anh ấy?”

Sắc mặt Lăng Hiên thoáng cái trầm xuống, không nói lời nào, liền bước vào nhà Đỗ Nhiễm. Hắn ngồi xuống sofa, nghe thấy trong phòng tắm quả nhiên truyền đến tiếng nước tắm vòi sen, lửa giận trong ngực không kìm được càng thêm sâu. Arix mang dép lê đi vào bếp, lấy bình nước trong tủ lạnh ra đưa cho hắn, nghiêm nhiên coi mình là đồng chủ nhân căn nhà này: “Uống coca nhé?”

Lăng Hiên âm lãnh nhìn hắn, tươi cười trên mặt Arix không tự chủ được chậm rãi nhạt dần. Ánh mắt kia vừa lạnh lùng lại sắc bén đâm vào hắn, khiến hắn không khỏi tức giận, nghĩ thầm tên Lăng Hiên này dựa vào cái gì mà bày ra khuôn mặt lạnh lùng với hắn như vậy, dựa vào cái gì mà hung tợn nhìn hắn vậy chứ? Mình lại không đắc tội hắn nha!

Hắn trong lòng hừ lạnh một tiếng, dứt khoát ngồi xuống một chỗ khác trên sofa, cũng mở một lon coca, chậm rãi uống.

Hai người cơ hồ hoàn toàn xem nhau là người xa lạ, cứ như vậy ngồi ở sofa, không thèm nhìn nhau, một người cố ý cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh, một người tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng tắm.

Không khí ngưng trệ mà quỷ dị.

Sau một lúc lâu, cửa phòng tắm rốt cuộc bị đẩy ra. Đỗ Nhiễm khoác áo choàng tắm, vừa dùng khăn mặt chà lau tóc vừa đi ra. Liếc mắt nhìn thấy Lăng Hiên, không khỏi có chút giật mình: “Lăng Hiên, sao cậu lại tới đây?”

Lăng Hiên giấu đi tiếng cười lạnh, liếc mắt nhìn Arix, sau đó quay đầu nói với Đỗ Nhiễm: “Tôi có chút chuyện công việc muốn nói với anh, anh bây giờ có tiện không?”

Đỗ Nhiễm chần chờ một chút: “Đã trễ thế này... Ngày mai tới công ty nói không được sao?”

Lăng Hiên lạnh lùng: “Anh bận rộn như vậy, trong tay một đồng việc xử lý không xong, tôi ban ngày nào dám quấy rầy anh a, Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Nhiễm không khỏi ngẩn ra, lập tức nhú nhú mày. Ngữ khí này của Lăng Hiên anh rất quen thuộc, giọng điệu cay nghiệt tràn ngập ác ý, không biết lại vì chuyện gì mà tức giận. Trong khoảng thời gian này anh tiêu phí phần nhiều tâm lực trên người Arix, dù sao Arix mới vừa bắt đầu, đang trong thời kì mấu chốt để nổi tiếng, các khâu đều phải dựa vào anh; còn với Lăng Hiên mà nói, lượng công việc tuy rằng nhiều, trên thực tế đều đã đi vào quỹ đạo, hơn nữa hẳn lại có thêm một trợ lý, bởi vậy lúc ở công ty, thời gian Đỗ Nhiễm cùng Arix ở chung quả thật còn nhiều hơn so với Lăng Hiên.

Anh không phải là đối Lăng Hiên buông tay mặc kệ, bất quá là dời trọng tâm đi chỗ khác mà thôi. Nhưng này cũng là xuất phát từ yêu cầu của công việc, Lăng Hiên chẳng lẽ không rõ sao?

Không biết lại nháo cái gì nữa đây.

Đỗ Nhiễm khẽ thở dài một cái, gần đây Lăng Hiên có công việc nào đặc biệt cần cùng anh thương lượng sao? Thân là quản lý của hắn, anh thế nào lại không biết? Biết rõ bất quá là lấy cớ, lại vẫn là gặt đầu.

“Được rồi.” Anh nhìn Lăng Hiên, “Chờ tôi thay quần áo, chúng ta tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện.”

Lăng Hiên cười nhạt, trong mắt vẫn là lạnh lùng: “Làm gì phiền phức như vậy, tôi cũng đã tới tìm anh, không thể bàn chuyện ngay tại đây sao?”

Đỗ Nhiễm nghe vậy không khỏi có chút khó xử nhìn Arix, Lăng Hiên chú ý tới tầm mắt anh, ánh mắt thoáng chốc lạnh như băng. Trái lại Arix hào phóng cười: “Có phải tôi ở đây không tiện hay không? Không sao, đêm nay tôi có thể quay về công ty cùng Brain ở một đêm.”

Đỗ Nhiễm thoáng lộ vẻ có lỗi nhìn hắn: “Thật ngại quá...”

Arix không để tâm mỉm cười ngắt lời anh: “Người phải ngại là em mới đúng, đột nhiên đến quấy rầy anh.” Sau đó cầm ví tiền cùng chìa khóa, đi tới cửa thay giày, trước khi mở cửa bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Lăng Hiên một cái.

Trên gương mặt nữ tính lộ ra mười phần khí chất, Lăng Hiên từ trước đến nay đều xem Arix như một tên ảo lả, mà cái liếc mắt này của Arix, hàm chứa ngập tràn ý tứ khiêu khích mà uy hiếp. Trong nháy mắt cặp mắt kia hiện lên tia trào phúng, châm biếm, giống như trong im lặng hướng Lăng Hiên tuyên cáo quyền sở hữu của mình đối với Đỗ Nhiễm.

Giống như một con sói hay một con báo thuộc loại động vật ăn thịt, cảnh cáo địch thủ, con mồi đã thuộc về mình, không được loạn đụng chạm.

Trong mắt Lăng Hiên lập tức dấy lên lửa giận ngút trời, nhưng Arix đã nhanh chóng quay đi, lúc nhìn Đỗ Nhiễm lại khôi phục gương mặt nhu thuận mà dịu ngoan.

“Ngày mai gặp, Đỗ ca.” Ngữ khí ôn nhu mềm mại, hắn cười hướng Đỗ Nhiễm phát tay. Đỗ Nhiễm tiến hẳn ra cửa, nhìn thấy hắn vào thang máy, sau đó mới đóng cửa lại.

Vừa quay đầu liền thấy Lăng Hiên mặt không chút biểu tình đứng đằng sau mình.

“Được rồi, đến tốt cùng là có chuyện gì, nói đi.” Đỗ Nhiễm đi tới sofa ngồi xuống. Không biết Lăng Hiên lại tức giận chuyện gì nữa, đột nhiên chạy tới tìm mình, vẻ mặt lại lạnh băng. Có lẽ là tìm mình phát tiết, chẳng lẽ gần đây cùng Tạ Đại Thanh cãi nhau?

Cho dù tình cảm không thuận lợi, anh bất quá cũng chỉ là quản lý của hắn mà thôi, chẳng lẽ còn kiên luôn nơi trút giận sao?

Lăng Hiên lại trầm mặc, con ngươi màu đen trối chặt trên người Đỗ Nhiễm. Người này mới vừa tắm xong, dây lưng áo choàng tắm trên người chỉ tùy tiện buộc lại, vạt áo trước rộng mở có thể nhìn thấy xương quai xanh nhỏ nhắn cùng làn da xích lỏa như ẩn như hiện. Một vài sợi tóc ẩm ướt mất trật tự rũ xuống trán, thật khác với hình tượng quý củ nghiêm cẩn thường ngày, lại thêm một loại nhân tản phong tình khác.

Con ngươi Lăng Hiên lại âm u vài phần, tưởng tượng cảnh Đỗ Nhiễm trong bộ dạng này ở chung phòng với tên Arix kia, lửa giận trong lòng cùng sự đố kỵ thoáng cái bốc lên ngùn ngụt.

Hắn lạnh lùng mở miệng: “Anh không phải nói sẽ không cho tên Arix kia đến ở nhà anh sao?”

Đỗ Nhiễm ngẩn người, có chút khó chịu. Thì làm sao, này cũng là việc riêng của anh, Lăng Hiên dựa vào cái gì mà lấy bộ dạng hung hăng đến đây chất vấn. Một lát sau mới nhẫn nại trả lời: “Hắn cũng không ở nhà tôi, chẳng qua hai ngày nay nhà bạn hắn không có chỗ ngủ, cho nên mới tạm thời tới nhà tôi ngủ nhờ mấy hôm.”

Arix từ sau khi dọn ra ngoài, rất nhanh tìm được phòng ở. Nghe nói là nhà bạn hắn, tiền thuê rất rẻ. Kết quả hai ngày trước Arix nói nhà bạn hắn phải trang hoàng phòng ở, mà công ty đã thu lại phòng ký túc xá của hắn, buộc phải tới ở khách sạn. Đỗ Nhiễm nhất thời mềm lòng, nói dù sao cũng chỉ ở một mình, có phòng dư, có thể cho Arix ở tạm hai ngày.

Kỳ thật ngay từ đầu, Arix đã bóng gió hỏi qua Đỗ Nhiễm có thể cho hắn thuê phòng ở hay không, liền bị Đỗ Nhiễm uyển chuyển từ chối. Anh không có thói quen bị người khác phá hư không gian riêng tư của mình, ai ngờ Arix sau khi bị từ chối, vẻ mặt xụ xuống, bộ dạng ủy khuất vạn phần thật làm cho Đỗ Nhiễm hoảng sợ, làm như mình là tên ác nhân ý chí sắt đá, không khỏi có phần cảm thấy có lỗi với Arix, cho nên lần này biết đối phương gặp khó khăn, mới đưa tay ra giúp.

Đỗ Nhiễm cũng thấy chuyện này không có gì, nên đối mặt với Lăng Hiên cũng thập phần thản nhiên, mà cũng chính vì vẻ thản nhiên này của anh, ngược lại càng khiến Lăng Hiên nổi lên lửa giận.

Hắn vốn tưởng rằng... Đỗ Nhiễm chỉ dung túng một mình hắn mà thôi.

Nguyên lai, này đều không phải là đặc quyền của riêng hắn.

.

Lăng Hiên chậm rãi đưa tay sờ vào ví tiền của mình.

Ngón tay chạm vào một túi thuốc, trong quán bar thông thường có phục vụ một ít thuốc trợ hưng, không tính là thuốc phiện, nhưng cũng ở trong danh mục hàng cấm. Đó là dành cho buổi party đêm nay, mấy người hay vào quán bar đều biết sử dụng loại thuốc này thế nào, biết dùng liều lượng bao nhiêu mà vẫn bảo trì thanh tỉnh, hoặc là, làm thế nào để đạt được khoái cảm dục tiên dục tử.

Nếu là người chưa từng dùng qua thuốc này, sau khi uống sẽ có hiệu quả gì... Chắc là cũng giống như bị chuốc xuân được đi.

Ánh mắt Lăng Hiên nhấp nháy, ngay vào lúc này, Đỗ Nhiễm vừa lúc đứng dậy cầm khăn lau tóc mang vào toilet, hai mắt Lăng Hiên trầm xuống, rút cuộc đưa tay cầm lấy lon coca của Đỗ Nhiễm.

Một lát sau Đỗ Nhiễm quay lại, một bên rút điều thuốc trong hộp ra hút, một bên lấy lon nước trước mặt uống hai hớp, sau đó quay đầu nhìn Lăng Hiên: “Cậu muộn như vậy tới tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Bằng không thì ngày mai nói sau, tôi đưa cậu về trước.”

Chạy đến nhà anh, mang theo biểu tình khởi binh vấn tội, rồi lại cái gì cũng không nói, Đỗ Nhiễm thật sự không thể ứng phó nổi loại tính tình chả hiểu ra sao này của Lăng Hiên.

Trên mặt Lăng Hiên lại chậm rãi lộ ra nụ cười không rõ hàm ý.

“Nếu tôi nói,” hắn từ từ tới gần Đỗ Nhiễm, nụ cười càng thêm mỉa mai hoặc, “Đêm nay tôi không về thì sao, Đỗ Nhiễm?”

10. Chương 10

Ý tứ ám muội trong nụ cười kia quá mức rõ ràng, Đỗ Nhiễm theo bản năng cảm thấy không thích hợp, liền vô thức di chuyển hạ thân, muốn ngồi cách xa Lăng Hiên một chút. Ai ngờ thân mình vừa động, lập tức hai vai liền bị chế trụ, gương mặt xinh đẹp của Lăng Hiên mang theo vẻ say đắm cơ hồ sát mặt anh. Đôi môi đẹp tươi chậm rãi hướng về phía trước khẽ cười, dường như muốn tiến đến hôn anh.

“Cậu làm gì... A...” Đỗ Nhiễm nhanh chóng nghiêng đầu, nhưng Lăng Hiên lại nhanh hơn anh một bước, lệ làng đem anh áp đảo trên sô pha.

Đầu nhanh chóng bị kéo lại, đôi môi nóng rực lập tức áp lên, giống như cơ khát đã lâu, không thể cưỡng lại liền dùng đầu lưỡi hun hăng cạy mở hai cánh môi Đỗ Nhiễm.

Đỗ Nhiễm đang muốn phản kháng, đầu lưỡi bất ngờ không kịp phòng bị Lăng Hiên quán lấy, sau một trận mút liếm cắn, liền giống như khí lực toàn thân đều bị rút hết, thân mình mềm nhũn, không kìm được mà phát ra một tiếng thở dốc trầm thấp.

Về phương diện này của Đỗ Nhiễm, kinh nghiệm kỳ thật vô cùng ít ỏi, bị một tên con trai đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm như thế này vẫn là lần đầu tiên. Lăng Hiên rõ ràng thoát nhìn cũng không cường tráng, nhưng ngón tay vuốt ve thân thể anh, ý tứ gợi tình mười phần, không ngừng công kích tới những điểm mẫn cảm của anh, ngay cả bản thân Đỗ Nhiễm cũng không biết mình thế nhưng lại không chịu nổi sự khiêu khích như thế.

Lăng Hiên mút xương quai xanh của anh một hồi, ngẩng đầu lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng chỉ thấy đôi mắt kia lấp lánh ánh nước, con ngươi hơi hơi híp lại, mị hoặc không nói nên lời. Hô hấp của Đỗ Nhiễm trở nên căng thẳng, đầu óc nháy mắt liên rối loạn.

Anh vốn dĩ... Đã thích Lăng Hiên rồi đi?

Nếu không phải thích, thì làm sao đối hấn một lần lại một lần dung túng; nếu không phải thích, làm thế nào khi thấy hấn cùng Tạ Đại Thanh ở cùng một chỗ, lại để ý như vậy; nếu không phải thích... Vì sao bản thân lại để ý đối phương nhiều như thế?

Thân thể đột ngột nóng lên, cảm giác hưng phấn từ bên trong bắt đầu lan ra, khiến anh trở tay không kịp. Hô hấp của Đỗ Nhiễm không tự chủ được mà trở nên ồ ồ, hơi thở nóng rực phun vào bên tai Lăng Hiên, khoe miệng Lăng Hiên phát ra một tia cười khê.

Ha ha, xem ra thuốc rất cuộc bắt đầu phát tác đi?

Thật hưng phấn a... Lăng Hiên cơ hồ hưng phấn đến run rẩy. Hấn nhìn thấy trong mắt Đỗ Nhiễm bắt đầu nhiễm đậm dục vọng, người đàn ông này suốt ngày mang vẻ mặt nghiêm túc, cho tới bây giờ đều luôn bắt cầu ngôn tiểu, tựa hồ cùng từ *** hoàn toàn không liên quan, nguyên lai cũng sẽ lộ ra... vẻ mặt khêu gợi như vậy a.

Hấn cảm thấy bản thân nhanh chóng bị thiêu cháy, liền khẩn cấp vươn tay sờ xuống mép quần lót của Đỗ Nhiễm, trượt vào trong.

Ngón tay mới vừa chạm vào, Đỗ Nhiễm bỗng nhiên xoay người một cái, đem Lăng Hiên đặt dưới thân. Lăng Hiên có chút kinh ngạc, giấy tiếp theo, Đỗ Nhiễm liền cố sức chống lại lửa dục, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Cậu thích tôi sao?”

Lăng Hiên thất thần.

“Cậu là thích tôi mới muốn cùng tôi làm chuyện này sao?” Hô hấp Đỗ Nhiễm vẫn có chút bất ổn, nhưng lời nói lại dị thường nghiêm túc. Lăng Hiên trong lòng run lên.

Thích... anh ta sao?

Hấn chỉ biết là chính mình hiện tại kích động đến cả người đều phát run, tâm thần không ngừng run rẩy. Lúc thấy Đỗ Nhiễm tỏ ra quan tâm đặc biệt đến tên Arix kia như vậy, hấn tựa như bị trút vào người mười cân giấm, trong lòng vị chua bốc lên cuộn cuộn. Bắt đầu từ khi nào bản thân đã đem Đỗ Nhiễm là vật sở hữu chứ? Không cho phép người khác chạm vào anh, cũng không muốn anh đối tốt với người khác, tình cảm thế này, so với Thẩm Liễm trước kia, so với Tạ Đại Thanh, đều có điều bất đồng.

Đó là một loại độc chiếm vô cùng mãnh liệt, hơn nữa chỉ nhắm vào một mình Đỗ Nhiễm.

Lăng Hiên bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cười chính bản thân mình.

Thật ngu mà, nếu thế này không phải là thích, vậy thế nào mới gọi là thích đây? Đoạn thời gian ngắn ngủi cùng Thẩm Liễm kết giao trước kia, nhân tố lợi ích lẫn vào nhiều lắm, ngay từ đầu đã ôm ý định sẽ sớm chấm dứt, cho nên khi bị bỏ cũng không cảm thấy rất thống khổ, có chăng cũng chỉ là không cam lòng mà thôi. Còn tình cảm với Tạ Đại Thanh, tuy rằng thuần túy hơn nhiều, nhưng lúc nào cũng phải thận trọng, đó thực là yêu nhau sao?

Hai người không giận hờn không cãi vã vẫn duy trì mối quan hệ này, một tuần không gặp nhau được một lần, vài ngày không có một cuộc điện thoại, vậy làm sao gọi là cặp tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt chứ. Khi một mình ở nhà, hẳn sẽ nhớ Tạ Đại Thanh, hận không thể lập tức nhìn thấy cô sao? Sẽ không. Cho dù lâu ngày không gặp mặt, ý thức thân là “bạn trai”, hẳn sẽ gọi điện thoại cho cô, chính là hẳn hằng hái làm việc này sao? Cũng sẽ không.

Chính là hẳn sẽ không tự giác mà chờ điện thoại của Đỗ Nhiễm, cho dù chỉ là vài lời cũng thấy thỏa mãn. Ở công ty không thấy anh, sẽ cảm thấy nôn nóng, nhìn thấy những người khác dây dưa với anh, sẽ cảm thấy phẫn nộ.

Nguyên lai hẳn sớm đã thích Đỗ Nhiễm.

Người đàn ông trầm mặc ít lời này, thành thực ổn trọng, tình cảm hướng nội, biểu tình nghiêm túc. Nhưng chỉ có một mình người này mới quan tâm hẳn từng li từng tí, khi hẳn sinh bệnh vất vả chiếu cố hẳn, cái gì cũng đều vì hẳn mà lặng lẽ làm tốt, khi gặp trắc trở thì an ủi hẳn, tìm cách giải quyết cho hẳn, khi hẳn đạt được thành công cũng không kể công, còn vì hẳn mà cao hứng, biểu hiện cũng thực kín đáo.

Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ thích một người đàn ông như vậy.

Nhưng hẳn rốt cuộc nhận ra, hẳn thực sự đã thích người này, thích đến mãnh liệt như vậy, trước đây chưa từng có.

“Anh xem tôi đã thế này, cứ nhiên còn hỏi tôi có phải thích anh không?” Một bên cười một bên tiến gần sát vành tai anh, vươn đầu lưỡi hơi liếm lộng một chút, Lăng Hiên vừa lòng nhìn thấy người dưới thân nháy mắt bên tai trở nên đỏ bừng, “Tôi nếu không thích anh, sẽ đối anh làm loại chuyện này sao, Đỗ Nhiễm?”

Xấu xa dùng hạ thân đẩy thật mạnh vào Đỗ Nhiễm, quả nhiên nghe thấy đối phương kiềm nén không được mà cúi đầu thổ dốc.

“Nhưng mà... Cậu và Tạ Đại Thanh...”

Lăng Hiên hơi hơi chau mày, thật là, đã tới lúc này rồi, cứ nhiên còn có tâm tư quan tâm đến mấy chuyện này sao. Hẳn thở dài, nói với Đỗ Nhiễm: “Tôi cùng cô ấy, kỳ thật ngay từ đầu cũng không tính là yêu nhau đi. Anh biết không, chúng tôi kết giao lâu như vậy, hôn nhau đều không quá vài lần, tôi nửa tháng qua còn chưa gặp cô ấy, này coi như là người yêu sao?”

Đỗ Nhiễm ngẩn ra, nửa tháng không gặp mặt? Nhưng mà Tạ Đại Thanh cùng Lăng Hiên, không phải đều ở thành phố này sao, tùy thời đều có thể gặp mặt, vì cái gì lại lạnh nhạt như thế?

“Chắc là cô ấy không có nhiều cảm giác với tôi, chính là cũng không biết mở miệng nói chia tay thế nào mà thôi.” Lăng Hiên thoáng làm nũng cọ trên người Đỗ Nhiễm, “Tôi a, làm không tốt nên đã bị đá rồi.”

Về mặt ủy ủy khuất khuất kia rơi vào mắt Đỗ Nhiễm, anh nhin không được mà nở nụ cười: “Cậu a, sao có thể bị người ta bỏ chứ?”

Một đứa trẻ như Lăng Hiên, sáng chói loá mắt, thế nào có thể bị bỏ a? Bên trong kiêu ngạo như vậy, còn rất tự cao, nhưng rất nhiều người thích hẳn, chỉ cần hẳn nhẹ nhàng nhắc một ngón tay, người xếp hàng chờ yêu thương nhưng nhớ nhiều vô số kể —— Lăng Hiên như vậy, làm sao mà bị bỏ chứ?

Người ta thích hẳn còn không kịp, như thế nào lại dễ dàng bỏ hẳn đây?

“Tôi mặc kệ.” Lăng Hiên cúi đầu hôn môi anh, mơ mơ hồ hồ nói, “Tóm lại hiện tại tôi thất tình, anh phải phụ trách an ủi tôi.”

Đỗ Nhiễm đỡ khóc đỡ cười, có loại thất tình như vậy sao? Này giống như uống thuốc kích tình rồi động dục trên người anh, cái kia của hẳn một mực ra vào phía sau anh, làm sao là thất tình được, ngược lại thật

giống như hồ ly trộm được thịt, mấy tháng đói meo, cơ khát đến rõ ràng.

Tưởng tượng đến thuốc kích tình, thân thể Đỗ Nhiễm lại lần nữa nóng lên. Mùi vị trên người Lăng Hiên làm dấy bùng lên ngọn lửa trong cơ thể anh, làm anh vô cùng hưng phấn. Lăng Hiên vùi đầu vào cổ anh, vừa liếm láp vừa mút vào, chỗ yếu ớt bị hấn xấu xa ma xát xoa nắn, trừ bỏ cú đầu thổ dốc, anh cái gì cũng nói không nổi.

Lăng Hiên đè lại Đỗ Nhiễm, dục vọng bùng bùng phần chấn, khoe miệng gợi lên một tia cười tà, đột nhiên mười ngón tay nắm chặt, mặt kẻ sát lại, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng thổi khí: “Đỗ Nhiễm, anh bây giờ... Có phải thích hay không?”

Bị một tên nhóc con nhỏ hơn mình gần mười tuổi ác ý trêu chọc như vậy, Đỗ Nhiễm hô hấp dồn dập, mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại, không chịu trả lời. Lăng Hiên cố tình không chịu buông tha anh, một bên nhàn nhã đùa giỡn dục vọng của anh, một bên cố ý truy vấn: “Nói a, anh không nói, tôi sao biết phải làm tiếp thế nào? Lớn như vậy còn thẹn thùng a, ưm?”

“Cậu... Đừng như vậy... A!”

Dục vọng nóng rực thành linh bị Lăng Hiên dùng sức nắm, Đỗ Nhiễm liền phát ra một tiếng kinh hô ngăn ngửi. Lăng Hiên nháy mắt cảm thấy hưng phấn bùng bùng, môi di chuyển xuống hạ phúc của Đỗ Nhiễm, khi nặng khi nhẹ liếm cắn, ánh mắt nhìn lên khiêu khích, thưởng thức vẻ mặt mê loạn không thôi của người kia, lại càng ra sức vừa mút vừa hôn.

“Lăng Hiên... Ừm...” Đỗ Nhiễm ngẩng đầu lên, môi lưỡi Lăng Hiên dần dần hướng lên trên, ngậm lấy hai núm đỏ ửng trước ngực anh, xúc cảm ướt át tê dại khác thường kia khiến cho Đỗ Nhiễm không thể tự dè nén mà phát ra một âm thanh rên rỉ. Lăng Hiên nhẹ nhàng tham nhập một ngón tay, ở nơi tư mật của Đỗ Nhiễm rút ra cắm vào, đợi đến khi nơi đó dần nổi lên, lại đút vào ngón tay thứ hai.

Đỗ Nhiễm cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng rên rỉ mềm mại thoát ra, hai mắt nhắm lại, thân mình hơi run lên.

Lăng Hiên mắt thấy người dưới thân bình thường khuôn mặt khuyết thiếu biểu tình, hiện giờ phiếm hồng đầy mặt hoặc, ánh mắt mê ly mơ màng, hấp dẫn mê người không nói nên lời.

Nhịn không được tình triều như sóng, lập tức chịu không nổi nữa, một tay ôm lấy Đỗ Nhiễm, khóa gối ở trên người mình, dục vọng bùng bùng phần chấn không chút do dự đột nhiên cắm vào.

“Anh thích không? Có phải thích đến dục tiên dục tử hay không a, Đỗ Nhiễm...” Một bên tận tình trườn sát, một bên còn không quên trêu đùa, Lăng Hiên càng nhìn thấy Đỗ Nhiễm bởi vì thấy thẹn mà gắt gao nhắm chặt hai mắt, lại càng nhịn không được muốn càng thêm hung hăng khi dễ anh. Người kia chỉ sợ chưa bao giờ ở trên giường phóng túng như vậy đi!

Đỗ Nhiễm bị xô xuyên một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể gắt gao ôm cổ Lăng Hiên, phòng ngừa bản thân bị làm đến mức ngã từ trên người hấn xuống. Thân thể giống như cũng không còn là chính mình, mọi nơi cơ hồ đều ngập chìm trong khoái cảm, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua bức màn chiếu vào, Đỗ Nhiễm mơ mơ màng màng mở mắt ra, đưa tay muốn lấy đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường xem giờ. Thân mình vừa động, cánh tay đặt ngang hông anh siết lại một chút, truyền đến thanh âm không kiên nhẫn: “Đừng nhúc nhích, tôi còn ngủ a.”

Đỗ Nhiễm cả kinh, lúc này mới phát giác mình bị Lăng Hiên ôm vào trong ngực, hai người người trần truồng, còn đang trong tư thế vô cùng cảm thấy thẹn dấn sát cùng một chỗ. Mặt thoáng cái liền đỏ lên, Đỗ Nhiễm cuống quýt dời đi tầm mắt. Thật là, mới sáng sớm, nơi đó của Lăng Hiên thể nhưng lại thật có tinh thần a, người trẻ tuổi quả nhiên tinh lực dồi dào vậy sao?

Tình hình kịch liệt đêm qua, rốt cuộc là có bao nhiêu hoang đường, từ phòng khách một đường làm tới phòng ngủ, quần áo chất đống trên sàn nhà, gối đầu đều bị đá bay đến cuối giường.

Nhiều năm như vậy, Đỗ Nhiễm chưa bao giờ trải qua chuyện phóng túng như thế. Có chút ngượng ngùng đối mặt với Lăng Hiên, đang chuẩn bị nhẹ nhàng bỏ tay hấn ra, vào phòng tắm rửa một phen, thể

nhưng mới ngồi dậy, lại bị một đôi tay cánh tay ôm lấy, vừa kéo vừa tha, thừa lúc anh không đề phòng liền áp đảo.

Cặp mắt xinh đẹp của Lăng Hiên mở to, Đỗ Nhiễm theo bản năng xoay mặt đi... Gì chứ, lỗ tai đều đỏ ửng lên.

Bên tai truyền đến một tiếng cười khê biếng nhác, Lăng Hiên không an phận ở trên người anh sờ tới sờ lui, dán vào tai anh thì thầm: “Xấu hổ sao? Tối qua anh thể nhưng thực nhiệt tình nha, nơi đó còn cần tôi mãi không tha...”

“Đừng, đừng nói nữa!” Đỗ Nhiễm mặt đỏ tai hồng, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Hiên, “Mau đứng lên đi, bằng không bị muộn bây giờ.”

“Hôm nay tôi nghỉ.” Lăng Hiên đề chặt Đỗ Nhiễm, “Anh cũng đừng tới công ty, chúng ta cùng nhau nghỉ đi, nha?”

Đỗ Nhiễm nhất thời không nói gì.

“Anh a, làm việc nhiều năm như vậy, hình như cũng chưa nghỉ ngày nào đi? Đừng quá liều mạng a, ngài quản lý tham công tiếc việc.” Một tay Lăng Hiên gian xảo trượt xuống, ở trên người Đỗ Nhiễm nhiệt tình châm lửa, “Còn có, đừng đeo thêm cái tên Arix kia nữa, làm quản lý của mình tôi là được rồi, à?”

“Không, không được...” Đỗ Nhiễm thở hổn hển, “Đó là công ty an bài...”

“Không được?” Lòng mào Lăng Hiên nhếch lên, uy hiếp nói, “Tôi đây phải đi tìm ông chủ, hần nếu không đáp ứng, tôi liền đổi công ty khác — anh cũng biết, hiện giờ nơi muốn có tôi, không chỉ có một a.”

Đỗ Nhiễm bất đắc dĩ nhủ mào, Lăng Hiên này tính khí bốc đồng, chỉ sợ thật đúng là sẽ nói được làm được.

Chính là... Anh vẫn là có chút không thể tin được, Lăng Hiên là thật thích mình sao? Một nam nhân cứng nhắc như anh, tính tình không có gì thú vị, Lăng Hiên là nghiêm túc sao?

“Cậu... Là thật muốn cùng tôi cùng một chỗ sao?” Không dám quay đầu lại, Đỗ Nhiễm thấp giọng hỏi.

Lăng Hiên mỉm cười ôm anh từ sau lưng: “Tôi a, chỉ sợ anh không chịu cùng tôi cùng một chỗ thôi, tôi thích anh, anh ngốc này.”

Những lời còn lại bị bao phủ bởi nụ hôn nhiệt tình, Đỗ Nhiễm căn bản không kịp chống cự, lại bị Lăng Hiên áp đảo, sau đó bị con tiểu hồ ly ăn đến vừa lòng thỏa ý.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Cuối năm, bộ phim mới của Lăng Hiên được ra mắt, nhờ vào “Thiên khốc”, danh tiếng và kỹ năng diễn xuất của Lăng Hiên được khẳng định, các đạo diễn vì hần mà chọn những vai diễn thích hợp, khiến cho những bộ phim của hần cũng ngày càng phong phú, giống như một khối ngọc thô, rất cuộc tạo thành hình, trở thành một viên ngọc quý khiến mọi người phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mà hần, cuối cùng cũng thoát khỏi danh hào “tiểu Kiều Ưng”, diễn xuất với phong cách riêng của mình, trở thành người dẫn đầu trong thế hệ Đại tân sinh của giới giải trí.

Tạ Đại Thanh lọt vào mắt xanh của Broadway, quyết định rời đi, đến Mỹ phát triển. Trước khi chia tay, cô cùng Lăng Hiên ăn một bữa tối với nhau, hai người đều rất ăn ý, quyết định chia tay trong hòa bình. Cái ôm nhẹ lúc cuối kia, đã không phải với thân phận người yêu, mà là lời từ biệt giữa hai người bạn.

“Lăng Hiên, anh đã có người mình thích đi?” Tạ Đại Thanh nhìn hần, khê cười một chút, “Em cảm thấy, hơn bất cứ lúc nào, anh trông thật hạnh phúc.”

Trước kia khi Lăng Hiên quen với cô, cô luôn cảm thấy hấn tựa hồ có chút áp lực, có đôi khi ngẩn người nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó, rõ ràng đang ở bên cạnh cô, nhưng bên trong hấn lại tản ra một cỗ tịch mịch cùng cô đơn.

Chính mình, chung quy không phải người có thể làm cho hấn cảm thấy hạnh phúc đi.

Lăng Hiên nở nụ cười: “Rõ như vậy sao?” Dừng một chút, gật gật đầu, “Đúng vậy, anh đã tìm được người mình thích. Không, phải nói là, anh thích người kia đã thật lâu rồi, chính là chính mình cũng không biết mà thôi.”

Có lẽ thật sự là đã buông tay đoạn tình cảm này, Tạ Đại Thanh cũng không thấy ghen tị, chỉ là có chút hâm mộ. Cô nháy mắt mấy cái với Lăng Hiên, cười khê: “Em cũng phải cố lên mới được.”

Tạ Đại Thanh mỉm cười hướng Lăng Hiên phất tay nói lời từ biệt, bước vào cuộc hành trình của chính mình.

.

Sau khi Tạ Đại Thanh rời đi, Lăng Hiên lái xe về nhà —— hấn đã dọn tới nhà Đỗ Nhiễm. Vừa đẩy cửa ra, trong nhà trống không, người kia hình như chưa về.

Thật là, một người cuồng công tác, bất quá, khẳng định cũng là vì hấn đi.

Bên miệng Lăng Hiên câu lên một nụ cười ngọt ngào, cùng người này ở cùng nhau, hấn cảm nhận được niềm hạnh phúc bình thản cùng ấm áp, mà điều này hấn trước kia chưa bao giờ trải qua. Đỗ Nhiễm tựa như rượu nguyên chất, phải tinh tế cảm nhận, mới có thể hiểu được anh thật tốt.

Mà hấn, rốt cuộc đã đem hạnh phúc này nắm chắc trong tay.

TOÀN VĂN HOÀN

Lời cuối sách:

Tôi là Tô Đặc, cười ngai ngùng.

Đây là phần hai của tác phẩm “Tiểu minh tinh”, nói về chuyện của đại thúc Đỗ Nhiễm và Lăng Hiên. Kỳ thật khi viết “Tiểu minh tinh”, bất tri bất giác liền thấy thích đại thúc Đỗ Nhiễm này, trầm mặc ẩn nhẫn thật là nam nhân tốt a, cũng rất muốn viết chuyện về người này. Vừa lúc có bạn bè giựt giây, nói muốn xem chuyện tình của đại thúc cùng yêu nghiệt tiểu Lăng, tôi vừa nghe đã bị sốc, nghĩ thầm hai người kia thế nào tiến tới được a? Nhưng là sau khi lên ý tưởng một chút, lại cảm thấy thật đúng là có thể viết nha! Vì thế mới có chuyện này.

Đến bây giờ, series về ngôi sao đã kết thúc (nè, làm sao xem như series a, chính mọi người nói vậy nha), kỳ thật còn có rất nhiều nhân vật đáng viết tiếp, tỷ như Arix (có ai ghét cậu ta không nhỉ?), viết hấn cùng tiểu Lăng tranh đoạt đại thúc, không phải rất thú vị sao? (cũng vì không ai đề nghị!) mà độ dài có hạn, cho nên, sẽ không viết...

Hy vọng mọi người sẽ thích câu chuyện này, tôi thực dụng tâm viết a!

Cúi đầu.

Ngày 28 tháng 12 năm 2009

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-ngo>